149

Annette Broadrick

Nopţi uitate

Colecţia ELSEA

Editura ALCRIS

Dragostea are meandrele ei, neașteptate zone de umbră sau de turbulență care pot fi înseninate rapid dacă izbutiți să-i aflați tainele. Nu vă pricepeți ? Nu-i nimic ! Există o soluție : romanele de dragoste din colecțiile „El și Ea", „Romantic", „Roz". CITIȚI-LE ! Ele vă vor dezvălui secretele drumului spre fericire !

Coperta : ANDY

© 1996, Annette Broadrick

A LOVE REMEMBERED

În românește de : ILEANA JITARU

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparțin editurii ALCRIS

ANNETTE BROADRICK

NOPȚI UITATE

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-000-X

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

Smuls din somnul său de o violentă durere de cap, Tim Walker se răsuci în pat și-și duse mâinile la tâmple gemând.

— Ți-e rău ? îl întrebă o voce limpede, plăcută. Așteaptă puțin, mă duc să-ți aduc medicamentul.

Tim deschise brusc ochii și, orbit de lumina veiozei, își puse palma streșină pe frunte. Abia avu timp să zărească o siluetă feminină coborând din pat și străbătând încăperea.

Se ridică buimăcit.

Cine era femeia aceasta ? Și ce căuta ea în patul lui ?

Femeia deschise o ușă ascunsă de o draperie grea roșie și dispăru. Tim făcu ochii mari. Draperia aceasta nu se afla aici în ajun ! Nici fotoliul de alături, nici... nici una din mobilele din încăpere. Nu mai înțelegea nimic. Aruncă o privire împrejur și nu recunoscu nimic. Ori visa, ori, în timpul somnului, trecuse în alt secol ! Altfel, cum să explice existența acestui pat mare cu baldachin, șemineul monumental și toate ferestrele formate din geamuri mici încadrate în rame de

lemn înnegrit de vreme, ce parcă proveneau dintr-o altă eră ?

Poate că, dacă va închide ochii, halucinațiile vor dispărea ?

Închise ochii.

Dacă imaginea încăperii dispăru, în schimb silueta femeii pe care o întrezărise câteva minute mai devreme îi reveni imediat în memorie.

Tim era celibatar și nu știa să aibă la ora actuală vreo legătură. Și chiar dacă își imagina că singurătatea îl adusese în stare să viseze la o femeie, asta nu explica deloc prezența patului așezat ca un tron în mijlocul camerei.

Deschise încetișor un ochi. Apoi pe celălalt. Incredibila încăpere se afla tot aici.

— Nu se poate, murmură el. Unde mă aflu ?

În aceeași clipă auzi un zgomot înăbușit în spatele draperiei. Întoarse capul. Tânăra femeie se întorsese.

— Poftim, îi zise ea întinzându-i două pastile și un pahar cu apă. Astea or să te ușureze.

Tim o privi cu atenție fără să se miște și fu sigur imediat că n-o mai văzuse până acum. Altfel, cum ar fi putut s-o uite ? Părul de un roșcat-auriu îi cădea în valuri pe umeri și, sub arcul frumos desenat al sprâncenelor negre, ochii ei verzi tiviți de gene lungi scânteiau ca cei ai unei pisici. Fața triunghiulară cu pomeți înalți contrasta cu desenul blând al gurii și cu buzele cărnoase. Privirea lui Tim coborî apoi de-a lungul bustului ei delicat și a gambelor abia umbrite de o cămașă de noapte din dantelă.

— Nu vrei să le iei ? îl întrebă ea arătând spre pastilele din palmă.

Tim își drese glasul.

— Aăă... ba da, mulțumesc. Ce sunt astea ?

Tânăra femeie zâmbi.

— Ce-ai vrea să fie ? Sunt antialgice pe care ți le-a prescris dr. Madison, bineînțeles ! Nu-ți amintești ?

Tim ridică din umeri. Ei bine, nu, nu-și amintea nimic. Dar preferă să nu-i răspundă. Îl durea prea tare capul ca să fie în stare să poarte vreo discuție și conta pe un somn bun care să-i alunge ciudata amnezie.

— Ba da, ba da... îmi amintesc, bolborosi el luând medicamentele. Mulțumesc.

Tânăra femeie îi aruncă o privire nedumerită.

— Ești sigur că ți-e bine ?

— Da, da. Mulțumesc mult.

— Câtă curtoazie ! exclamă ea râzând. Nu mai sfârșești cu mulțumirile. Nu te-am văzut niciodată așa !

Tim își înghiți pastilele fără să-i răspundă. Într-o situație normală, ar fi fost primul care să râdă de împrejurări, dar i se părea că își pierduse și simțul umorului. Se întoarse să-și pună paharul pe noptieră și simți că tânăra femeie se culca din nou alături de el.

— Pot să sting veioza ? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el fără a îndrăzni s-o privească.

Încăperea se cufundă în întuneric. Tim își așeză bine perna sub ceafă și deschise ochii așteptând ca medicamentele să-și facă efectul.

Se afla într-o situație atât de incredibilă încât se întreba cu ce să înceapă pentru a o desluși.

Cel mai bine era să înceapă cu începutul. Şi mai întâi, cine era el ?

Se numea Tim Joseph Walker. De asta, măcar, era sigur. Locuia la Denver, în Colorado, şi exercita o funcţie oficioasă pentru guvern. La drept vorbind, nu exista un termen exact pentru a defini activitatea sa şi puţini oameni ştiau ceea ce făcea el de fapt. Sarcina lui consta în a aduna informaţii secrete şi a le utiliza apoi, dacă era cazul, în anumite negocieri dificile.

În ciuda caracterului excitant al profesiei lui şi a competenţei pe care i-o recunoşteau superiorii, începea să se simtă obosit să tot străbată lumea şi să se joace cu pericolul. Cu toate acestea, nu-şi mărturisise încă nimănui oboseala.

Tim îşi duse din nou, încetişor, mâinile la tâmple. I se părea că, de câteva secunde, durerea se atenuase. Cu un oftat de uşurare îşi lăsă capul pe pernă şi îşi reluă firul gândurilor. Acum că recapitulase principalele informaţii asupra persoanei sale, trebuia să treacă la detalii. Care era, de exemplu, ultima lui amintire ?

Se concentră, dar nu-i veni în minte nici un răspuns.

— Tot te mai doare ? întrebă în aceeaşi clipă tânăra femeie.

Tim se crispă, inima bătându-i cu putere.

— Puţin.

— Doctorul a spus totuşi că este doar o comoţie uşoară. Ce-ar fi însemnat să fie una puternică ?!

— O să treacă, îi răspunse el, mult mai tulburat de glasul şi parfumul ei suav decât de ceea

ce-i pomenise ea despre „comoția" despre care el nu-și amintea nimic.

Ea se apropie de el și-i atinse ușor fața.

— Încearcă să dormi.

Tim dădu din cap. Dacă femeia asta continua să-l mângâie astfel... Dar ea trecu la locul ei și se cuibări confortabil sub cuvertură.

*

* *

A doua zi dimineața, când Tim deschise ochii, aruncă o privire consternată în jurul lui. Dacă sperase că se va trezi în apartamentul său, ei bine, greșise. Se afla tot în acea incredibilă cameră din ajun, în patul acesta înalt ce părea că plutește la un metru de sol. Își mișcă ușor capul, cu multă precauție. Migrena îi dispăruse, dar o greutate ciudată îi apăsa creierul.

Singura consolare era că splendida roșcată dormea tot alături de el. În somn, părul lung i se încolăcise pe umeri și din gura întredeschisă scăpa o ușoară răsuflare. Tim zâmbi. Ai fi zis că e „Frumoasa din pădurea adormită".

De parcă i-ar fi simțit privirea, ea își deschise deodată ochii mari de smarald.

— Poate că odată, în trecut, zise el încet, am făcut o faptă bună și astăzi sunt răsplătit. Dacă aș ști ce anume am făcut, aș repeta-o imediat pentru ca răsplata mea să dureze mereu.

Tânăra femeie făcu ochii mari.

— Ce tot spui ?

— Nimic, nimic, dar...

— Dar ?

— Aş vrea să ştiu două lucruri...

— Care ?

— Cine eşti tu şi ce căutăm împreună în acest pat ?

Ea se ridică brusc, ca sub efectul unei lovituri.

— Poftim ?

— Poate ţi se pare de necrezut, dar habar n-am unde mă aflu şi cine eşti tu.

— Oh, nu ! gemu ea. Asta mai lipsea !

Tim îi atinse uşor braţul şi făcu o mutră comică.

— Bagă de seamă că nu mă plâng de nimic. Sunt chiar foarte măgulit că am petrecut noaptea cu tine. Da, sunt...

— Mai comoţionat decât credeam !

— Poftim ?

Ea îi aruncă o privire scrutătoare.

— Spun că eşti încă şocat şi asta începe să mă îngrijoreze.

— Oricum, nu ai de ce să te temi. Nu sunt periculos şi pentru nimic în lume n-aş abuza de situaţie. Doar dacă, bineînţeles, mă vei încuraja...

În ciuda eforturilor ei de a rămâne serioasă, tânăra femeie nu se putu abţine să râdă.

— Dacă n-ar fi atât de devreme, aş putea jura că eşti beat...

— Beat de farmecele tale.

Ea oftă adânc, îşi aşeză perna şi se întinse la loc.

— Bun. Acum, gata cu linguşelile. Să trecem la lucruri serioase. Cum mă cheamă pe mine ? Care este prenumele meu ?

— Cel al unei flori ți s-ar potrivi de minune: Violette sau Rose.

Ea făcu ochii mici și-l privi cu un aer sever.

— Nu ți se pare că e cam devreme ca să faci pe poetul ?

— Spun ceea ce gândesc.

— Hai să vorbim serios...

— Nu știu cum te cheamă.

— Măcar numele tău ți-l amintești ?

— Da.

— Spune-mi-l.

El îi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce ? Nu ți-l mai amintești ? Poate că ești una din acele femei ușoare care se trezesc dimineața lângă niște domni cărora nu le știu numele ?

Obrajii femeii se împurpurară.

— Nu fi ridicol ! Eu știu precis cum te numești și-ți amintesc că tu ești cel ce a suferit o comoție cerebrală, nu eu.

El o privi atent fără să-i răspundă, luă o șuviță din părul ei lung și și-o încolăci pe deget. O desfăcu apoi și i-o așeză cu grijă la loc. Înțelegând că nu va obține nici un răspuns, tânăra femeie, exasperată, întoarse capul. Tim remarcă atunci bărbia ei voluntară, nasul fin, semne ale unei personalități puternice.

— Tim Walker ! zise ea deodată cu o voce sonoră.

El tresări.

— Da ?

— Slavă Domnului...

— Pentru ce ?

— Pentru că-ţi aminteşti măcar numele tău. Este deja ceva.

El ridică cu modestie din umeri.

— Acum, continuă ea, priveşte atent în jurul tău şi concentrează-te. Unde suntem ?

— În patul tău.

— Nu-i momentul să faci glume.

El ridică braţele spre cer.

— Ce-ai vrea să-ţi spun ? Habar n-am. Camera asta nu-mi spune nimic, absolut nimic. În afară de faptul că are un farmec din alte vremuri, la care eu sunt foarte sensibil. Cât priveşte acest pat ca din basme, nu l-aş schimba cu nici un altul din lume. Mai ales când eşti şi tu în el...'

Îi luă mâna dar ea îl respinse cu răceală.

— Aşa te porţi mereu cu femeile pe care le vezi „pentru prima dată" ?

— Numai când ne trezim în acelaşi pat.

— Nu-i nostim deloc. N-o să ajungem nicăieri dacă tu continui să faci pe paiaţa.

— Dacă vrei să continuăm discuţia, fă-mi onoarea şi prezintă-te.

— Elizabeth Barringer.

El îi întinse mâna.

— Încântat. Hmmm... Barringer ai zis ? Ca şi Charles Winston Barringer ?

Ea-şi ridică sprâncenele surprinsă.

— Este bunicul meu.

— Deci mi-am petrecut noaptea cu nepoata lui Charlie ! exclamă Tim cu un zâmbet larg.

Elizabeth încremeni.

— Îţi aminteşti deci de el. E ciudat..

— Dar o să mă omoare dacă o să afle că noi am...

— Că noi am, ce ? îi replică ea cu o privire întunecată.

— Nimic...

— Asta voiam să aud. Acum, ce-ți mai amintești în legătură cu Charlie ?

Tim, impresionat de calmul imperturbabil al lui Elizabeth, deveni mai serios.

— L-am cunoscut cu ani în urmă, pe vremea când era la Washington. Ne-am împrietenit foarte repede și am rămas prieteni și după ce el s-a pensionat. În tot acest timp, mi-a spus multe lucruri despre el, dar...

— Da ?

— ... nu mi-a destăinuit niciodată că are o nepoată. Cel puțin, nu-mi amintesc să-mi fi spus.

— Poate că nu avea motiv s-o facă.

— Desigur...

— Îți amintești de scrisoarea lui ?

— Scrisoarea lui ? Știu că de fiecare dată când mă întorc din misiune mă așteaptă o grămadă de scrisori, dar... o scrisoare de la Charlie... nu, nu-mi amintesc. Despre ce era vorba în ea ?

Elizabeth păru dezamăgită. În aceeași clipă Tim făcu o grimasă de durere.

— Iarăși te doare capul ?

El se lăsă să cadă pe spate.

— Ar fi trebuit să te faci ghicitoare...

— O să mai continui multă vreme pe acest ton ironic ?

— Dacă te duci să-mi mai aduci o pastilă, îți jur să mă opresc.

Ea coborî din pat zâmbind fără să vrea și-și puse un capot verde la fel ca ochii ei. Tim o privi

îndepărtându-se, cu încântare. Oare Charlie era cel ce o răsfăţa astfel pe nepoata lui ? Dacă da, atunci o trata ca pe o prinţesă şi probabil că nu se va bucura să afle că prinţesa nu dormise singură...

Tim oftă. La urma-urmei, din moment ce fusese victima unei comoţii cerebrale, Charlie ar putea considera asta ca o circumstanţă atenuantă. Şi apoi, aşa cum pomenise în treacăt Elizabeth, nu se petrecuse nimic între ei în noaptea asta. Dacă Charlie va afla asta, furia îi va trece dar atunci, cu siguranţă îl va considera nebun.

De fapt, totul va depinde de dispoziţia în care îl va găsi pe Charlie. Tim ar fi vrut să-şi amintească de scrisoarea lui, asta i-ar mai fi dat câteva indicaţii, dar nu reuşea să-şi amintească nimic. Nici măcar de ultima vizită pe care i-o făcuse bătrânului său prieten la proprietatea acestuia din Cripple Creek. Deşi, asta trebuie să se fi întâmplat recent pentru că Tim profita întotdeauna de rarele lui momente de răgaz pentru a se duce să-l vadă pe Charlie.

Brusc îi trecu prin minte o idee. Şi dacă el, Tim, se afla chiar la Cripple Creek ? La fel ca şi camera aceasta, clădirea veche în care locuia Charlie semăna cu un castel din basme şi era atât de vastă încât Tim nu reuşise niciodată să viziteze toate încăperile. Sau poate se afla chiar la Elizabeth ? Se pare că, în materie de decoraţiuni interioare, avea aceleaşi gusturi ca şi bunicul său.

— Poftim, ia asta.

Tim întoarse capul în direcţia de unde venea vocea Elizabethei. Unde dispăruse „Frumoasa din

pădurea adormită“ ? Cine era femeia aceasta în blugii ăștia decoloraţi ? Şi unde dispăruse coama ei roşcată ca focul ? În cocul acesta cuminte din care scăpaseră, răzlețe, câteva şuviţe ?

— Înghite-o imediat, înainte ca durerea să devină prea puternică.

— Am impresia că pastilele astea îmi golesc creierul. Când m-am trezit aveam o senzaţie de apăsare foarte neplăcută.

— Pentru că ele te fac să şi dormi.

Tim înghiţi pastilele cu o strâmbătură.

— Dacă mă fac să dorm vreo sută de ani, înseamnă că e undeva o greşeală. Eu sunt prinţul, nu „Frumoasa...“.

— Poftim ?

— Nimic, nimic.

— Dar la urma-urmei, ce tot bolboroseşti acolo ? De azi dimineaţă, este pentru a doua oară când spui lucruri incoerente. Eşti sigur că te simţi bine ?

— Cum vrei să mă simt bine, cu golurile astea de memorie care-mi transformă creierul în şvaiţer şi cu durerea asta de cap care nu-mi dă pace ? Ce-ar fi, mai degrabă, să-mi povesteşti ce mi s-a întâmplat ? Ai spus ceva de o comoţie...

— Lasă, nu acum. Doctorul Madison a spus că trebuie să te odihneşti până ce migrenele tale vor dispărea complet, şi am impresia că nu prea ţi-au dispărut. O să vorbim mai târziu despre toate astea.

Tim luă un aer de martir.

— Vezi, nu eşti drăguţă cu mine. Dacă tu te-ai fi trezit amnezică, m-ai fi înţeles.

— Amnezică ! repetă Elizabeth ridicând privirea spre cer. Nu trebuie să exagerezi. Şi de altfel, te invidiez. În clipa asta, sunt multe lucruri despre care n-aş vrea să mai ştiu nimic !

— Ce vrei să spui ?

Elizabeth nu-i răspunse şi Tim nu găsi curajul să insiste. Durerea se accentuase şi simţea că începe să-şi piardă controlul. Îşi aşeză mai bine perna sub cap şi întrebă simplu :

— Bunicul tău este şi el aici ?

O expresie de durere apăru pe faţa tinerei femei.

— Nu.

— Dar unde este ?

Tim îşi muşcă buzele.

— Dumnezeule ! Ce i s-a întâmplat ?

Elizabeth dădu din cap fără să-i răspundă şi se lăsă să cadă pe marginea patului de parcă picioarele refuzau dintr-o dată s-o mai ţină. Tim văzu atunci cum ochii ei se umplu de lacrimi.

— Este pe moarte !

CAPITOLUL II

— Charlie pe moarte ? Imposibil ! Ce i s-a întâmplat ?

Elizabeth se ridică oftând și coborî încet cele două trepte ale patului.

— Inima...

Tim își prinse capul în mâini. Vestea îi accentuase durerea. Cum se putea ca Charlie, acest uriaș invincibil, să se afle în pragul morții ?

— De asta îmi scrisese ? Ca să-mi spună de boala lui ?

Elizabeth avu o imperceptibilă ezitare.

— Da.

— Trebuie să-l văd.

— În starea în care ești ? Nici măcar nu te ții bine pe picioare.

Tim nu protestă. Elizabeth avea dreptate, dar asta nu explica atitudinea ei ciudată. De ce nu-i spunea ea în mod clar ce se întâmplase ? Ca să câștige timp ? Dar în ce scop ? Până una-alta, o mulțime de lucruri rămâneau învăluite în mister ! Și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că din scrisoarea lui Charlie ar fi putut afla multe. Dar nici asupra acestui punct, Eliza-

beth nu-i dădea nici un amănunt. Epuizat, închise ochii și adormi.

*
* *

Când se trezi, constată imediat că migrena îi dispăruse. Lumina pătrundea în valuri prin ferestre iar ceasul deșteptător arăta ora 15. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Dând la o parte cuvertura, Tim se ridică încet, cu multe precauțiuni. Nici o durere, nici o ameteală. Totul era în regulă. Coborî cele două trepte ale patului și se duse în sala de baie. Ieși după douăzeci de minute relaxat și înviorat, cu sentimentul de a se fi reîntors la viață.

În dulapul din încăpere găsi haine de-ale lui și pe care le recunoscu imediat. Era limpede că nu se afla la Elizabeth doar ca un simplu musafir.

De cum fu gata, deschise cu grijă ușa și aruncă o privire pe culoar. Nu se înșelase. Se afla chiar la Cripple Creek...

— Bună ziua, doamnă Brodie ! exclamă el deodată, fericit că o recunoaște pe menajera lui Charlie, care se pregătea să coboare scările.

Femeia mărunțică de vreo cincizeci de ani se opri brusc și-l privi pe deasupra ochelarilor.

— Domnule Walker ! Ce faceți, așa, gata îmbrăcat ? Nu sunteți cuminte. Ar trebui să fiți în pat !

— Nici gând ! Mă simt mult mai bine. Și apoi, mi-e o foame !

Ea zâmbi îngăduitoare.

— Bănuiam eu că vreți să mâncați. De aia v-am și pregătit un platou. Vreți să vi-l aduc sus ?

— Nu, nu. Cobor și eu cu dumneata la bucătărie. Știi bine că este încăperea mea preferată, mai ales când ești și dumneata acolo.

Doamna Brodie izbucni într-un râs generos.

— Mereu la fel de lingușitor...

— Unde este Elizabeth ? o întrebă el când ajunseră pe ultima treaptă a scării.

— La domnul Charles, la Saint Louis. Spera să se întoarcă până vă trezeați dumneavoastră.

— Ai ceva vești despre Charlie ?

Doamna Brodie intră în urma lui în bucătărie și îi făcu semn să se așeze.

— Starea lui e staționară. Oricum, știți bine că doctorii nu mai pot face nimic pentru el. Din păcate...

— De când se află internat în spital ?

Doamna Brodie îi aruncă o privire mirată.

— Păi... de când l-au luat atunci de urgență. Nu vă amintiți ?

Tim nu ezită prea mult înainte de a răspunde. Nu era nici o rușine să-și mărturisească amnezia parțială.

— Nu. Azi-dimineață când m-am trezit, am constatat că mi-am pierdut parțial memoria.

— Nu se poate !

— Ba da.

— Și... Elizabeth știe ?

— Da.

Doamna Brodie, năucită, puse platoul pe masă în fața lui și-și duse palma la gură.

— Doamne, dar este îngrozitor. Sper ca doctorul Madison să vă poată vindeca.

— În astfel de probleme, medicina este în general neputincioasă. Acestea fiind zise, cred că nu trebuie să te îngrijorezi peste măsură. Totuși, îmi amintesc destul de multe lucruri și... după cum vezi, nu te-am uitat nici pe dumneata.

Femeia îi zâmbi cam nesigur.

— Din moment ce nu v-ați pierdut pofta de mâncare...

— Cu siguranță nu ! exclamă Tim cu o însufleţire prefăcută.

Și-și făcu de lucru despăturind șervetul.

— A fost delicios ! declară el un sfert de oră mai târziu, împingându-și farfuria. Acum mă voi duce să-l văd pe Charlie.

Doamna Brodie, care curăța niște zarzavaturi la chiuvetă, se întoarse brusc.

— Nu vorbiţi serios, domnule Walker.

— Mă simt în plină formă, îi replică Tim îndreptându-se spre ușă.

— Luaţi-vă totuși haina. Chiar dacă suntem în mai, serile sunt încă răcoroase.

Tim o ascultă cuminte și ieși. Ajuns afară, își recunoscu imediat mașina. Până aici, totul era bine. Respiră cu nesaţ aerul primăvăratic, urcă apoi în mașină și demară. Drumul nu-i puse nici o problemă. Își amintea perfect că mai fusese la spitalul Saint-Louis pentru a-l vizita pe prietenul său Gregory Duncan când acestuia îi fusese extras un glonte din picior. Era totuși o amintire foarte veche, pentru că de atunci Greg se însurase cu Bradi și făcuseră și doi copii...

Chiar dacă Tim era un celibatar convins, trebuia să recunoască faptul că Greg și Bradi reprezentau excepția care confirmă regula. Cei doi buni prieteni ai lui se adorau și, împreună cu copiii lor, formau o familie ideală. Văzându-i cât de bine se înțeleg, aproape că regreta că el preferase singurătatea. Dar oricum, meseria lui nu prea îi oferea alte variante.

Ajunse foarte repede la spital și află imediat numărul camerei lui Charlie.

Mergând de-a lungul labirintului de coridoare, se surprinse gândindu-se la Elizabeth și se întrebă, poate pentru a zecea oară, cum de putuse să uite o asemenea femeie. De altfel, încă de când se trezise se gândise fără încetare la ea.

Ciocăni ușor și intră în cameră. Elizabeth se afla încă aici, cu mâna în mâna bunicului său. Tim îl recunoscu imediat pe Charlie, cu părul lui bogat și alb, cu statura lui de uriaș. În patul acesta de spital, cam îngust, părea chiar mai mare ca de obicei.

Dar când Charlie întoarse capul spre el, Tim fu frapat de schimbările pe care le suferiseră trăsăturile lui. Slăbise mult iar fața avea o paloare anormală. Frumoasa lui privire verde, altădată la fel de vie ca și cea a Elizabethei, era acum marcată de cearcăne adânci. Tim își aduse aminte atunci de lacrimile vărsate de tânăra femeie și strânse din dinți pentru a-și stăpâni emoția.

— Ce cauți tu aici, băiete ?! exclamă Charlie cu o voce slăbită dar încă destul de puternică. Îți reamintesc că ar fi trebuit să fii în patul tău.

Tim se apropie de el zâmbind. În ciuda reproșurilor pe care i le făcea, Charlie era în mod

evident încântat să-l vadă şi licărirea din adâncul ochilor lui era o dovadă indiscutabilă.

— Cine ţi-a spus balivernele astea ?

— Doctorii.

— Dacă ai crede tot ce spun ei..., îi replică Tim strângându-i cu căldură mâna.

Apoi aruncă o privire spre Elizabeth. Aceasta nici nu se clintise şi nici nu ridicase privirea. Tim fu surprins de comportamentul ei. Se temea oare că Charlie va afla că petrecuseră noaptea împreună ?

— Bună seara, Elizabeth, zise el în sfârşit pentru a împrăştia sentimentul de jenă al tinerei.

Ea îi aruncă o scurtă privire reticentă şi-i răspunse din vârful buzelor :

— Bună seara.

— Stai aci, îi zise atunci Charlie arătându-i singurul fotoliu din încăpere. N-o să lungesc vorba. Elizabeth mi-a spus că, de azi-dimineaţă, suferi de o amnezie parţială.

Tim zâmbi uşor. Boala nu reuşise să afecteze sinceritatea legendară a prietenului său.

— Aşa este.

— Şi că nu-ţi aminteşti de ce te afli la Cripple Creek.

— Nu-mi amintesc deloc. Dar ceva îmi spune că prezenţa mea acolo are o legătură cu scrisoarea pe care tu mi-ai trimis-o.

— Îţi aminteşti deci de ea.

— Nu. Elizabeth mi-a vorbit despre scrisoare.

— Ai venit, aşadar, să afli amănunte.

Tim încuviinţă din cap. Elizabeth se ridică atunci, foarte palidă.

— Bunicule, nu ești acum în stare să te ocupi de Tim. Trebuie să te odihnești.

Dar bătrânul ridică din umeri.

— Curând o să am la dispoziție o eternitate ca să mă odihnesc. Și nu am de gând să mor până ce nu fac ordine în această poveste.

Elizabeth îi aruncă o privire imploratoare.

— Nu ai dreptate când vorbești așa. Dacă ai accepta să urmezi sfaturile doctorilor, sunt sigură că te-ai vindeca și te-ai putea întoarce acasă.

În fața insistenței și îngrijorării Elizabethei, Tim înțelese de ce ea se arătase atât de rece cu el. Probabil că din cauza lui era amenințată sănătatea lui Charlie. Își mușcă buzele și își regretă egoismul. Știind despre starea gravă a lui Charlie, n-ar fi trebuit să vină până aici. Și nu putea spune că nu fusese prevenit...

— Are dreptate, zise el ridicându-se. Voi reveni mâine.

Charlie făcu un gest agasat.

— Lăsați-mă în pace amândoi ! Tu, Tim, dacă ai să vii mâine și eu voi fi mort, o să fim foarte lămuriți... Iar în ceea ce te privește, Elizabeth, copila mea, tu știi bine că zilele mele sunt numărate și că nu mă voi mai întoarce la Cripple Creek.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Bun, acum, reluă Charlie mângâindu-i cu duioșie părul nepoatei sale, aș prefera ca tu să te întorci acasă. Ești aici de azi-dimineață și spitalul este un loc prea trist pentru o tânără în floarea vârstei. Și apoi, ca să fiu pe deplin sincer, vreau să stau de vorbă cu Tim.

— Bunicule...

— Amintește-ți că doctorul a dat ordin să nu fiu contrazis în nici un caz.

Ea încercă un zâmbet forțat.

— Profiți de ordinul ăsta...

— Ce vrei ! Este singurul avantaj care îmi rămâne.

Ea se aplecă atunci spre el ca să-l sărute, cu lacrimile în ochi.

— Te iubesc, bunicule.

— Și eu te iubesc, comoara mea, murmură el strângând-o la piept. Și nu uita că niciodată n-am făcut ceva care să nu fie în interesul tău.

— Știu, murmură ea cu tandrețe. Dar înainte să plec, promite-mi că nu te vei obosi.

— Îți promit.

Ea se ridică cu privirea scăldată în lacrimi.

— Pe mâine dimineață.

Apoi îi adresă lui Tim o rugăminte tăcută căreia el îi răspunse imediat.

— N-am să stau mult.

După ce ea ieși, Charlie îi arătă cu degetul o cutiuță pusă pe pieptul lui.

— Vezi ?

— Ce-i asta ?

— O minune. Cu asta, inima mea este sub supraveghere permanentă. Numai ce își modifică cât de puțin ritmul și văd năvălind tot spitalul în camera mea : radiologul, doctorii, infirmierele... Nici nu-ți imaginezi câtă lume se înghesuia ieri aici.

Dar Tim, foarte palid, nici un zâmbi.

— Scuză-mă, Charlie, dar nu am curajul să râd. Reușiseși să mă convingi că nimic nu te va putea opri vreodată.

Bătrânul făcu o mutră resemnată.

— Ei, până la urmă dai peste unul mai tare decât tine. La mine, e boala asta. Dar viața trebuie să meargă înainte. Și apoi, n-am de ce să mă plâng. Pe mine viața m-a răsfățat. Am făcut aproape tot ce mi-am dorit și nu regret nimic. Și, mai ales, a existat Elizabeth. Ea a fost soarele vieții mele și n-am vrut să-mi sfârșesc zilele la Cripple Creek tocmai pentru a o scuti de acest spectacol macabru.

— Am văzut că este foarte jenată în prezența mea.

— Pune-te în locul ei. De câteva săptămâni încoace am făcut toți trei niște aranjamente și acum tu ai uitat totul.

Tim își ridică sprâncenele, stupefiat.

— Câteva săptămâni ? Câte, mai exact ?

— Cinci.

— Mai mult de o lună ! Te rog, povestește-mi ce s-a întâmplat. Mă simt din ce în ce mai dezorientat.

Charlie se concentră.

— Îți spuneam adineaori că nu am regrete, dar nu era chiar adevărat. De fapt, dacă ar fi s-o iau de la capăt, n-aș vrea să am aceeași familie.

Tim îl privi buimăcit.

— Nu te referi la Elizabeth, sper ?

— Bineînțeles că nu. Ea este lumina ochilor mei, ființa pe care o iubesc cel mai mult pe lume.

— De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea pe vremea când ne împrieteniserăm ?

— Pentru că ea era grădina mea secretă. N-am dezvăluit niciodată nimănui existența Elizabethei.

Charlie închise ochii și pe obraji îi apărură pete mici roșii. Îngrijorat, Tim preferă să schimbe subiectul.

— Înainte să te las să continui, aș vrea să știu despre ce era vorba în scrisoare.

— Scrisoarea este strâns legată de ceea ce tocmai ți-am mărturisit despre familia mea. Am scris-o atunci când am aflat cât sunt de bolnav. Cardiologul mi-a explicat că doar constituția mea robustă m-a ajutat să-mi revin după primul infarct, dar cu toate astea, nu faci o operație pe inimă unei persoane de optzeci și doi de ani.

— Optzeci și doi ! exclamă Tim. Dar nu-i arăți deloc. Eu îți dădeam vreo șaizeci.

— Și totuși... Am doi nepoți de vreo patruzeci de ani : Jason care are patruzeci și doi și Marcus care tocmai a împlinit patruzeci. Sunt frații Elizabethei.

— Dar ea pare foarte tânără.

— Desigur, din moment ce abia a împlinit treizeci de ani. De altfel, slavă Domnului, nu le seamănă deloc. Probabil pentru că nu au avut aceeași mamă.

— Sunt deci frați vitregi. Înțeleg...

— M-ar mira să înțelegi, pentru că este destul de complicat. Fiul meu, Chuck, era căsătorit de paisprezece ani cu Nancy cu care i-a avut pe Jason și Marcus, când a cunoscut-o pe viitoarea

mamă a Elizabethei. S-a îndrăgostit nebunește de ea și a părăsit-o pe Nancy, dar aceasta n-a vrut niciodată să accepte divorțul. Doi ani mai târziu, fiul meu a murit într-un accident de mașină pe când se ducea să se întâlnească cu Cathie. Aceasta tocmai aflase că este însărcinată. N-am întâlnit-o niciodată pe Cathie și regret asta, pentru că l-a făcut fericit pe Chuck în ultimii doi ani ai vieții lui. În plus, cred că ne-am fi înțeles foarte bine, ea și cu mine. Dar nu mi-a răspuns niciodată la scrisorile pe care i le-am trimis după moartea fiului meu. Așa că, multă vreme n-am știut că am o nepoată.

În timp ce Charlie vorbea, Tim avu dintr-o dată impresia că îl mai auzise vorbind despre moartea fiului său, dar îi fu imposibil să-și amintească în ce împrejurări. Își duse mâna la frunte. Ce senzație stranie... Pe cât de complet o uitase pe Elizabeth, pe atât de multe își amintea despre Charlie, dar într-o manieră confuză și haotică.

— Cum ai aflat până la urmă de existența Elizabethei ?

— Cathie îi încredințase avocatului său o scrisoare care trebuia să-mi fie înmânată dacă ei i se întâmpla ceva înainte ca fiica sa să ajungă la majorat. Și ea a murit când Elizabeth nu avea decât paisprezece ani. Avocatul a luat deci legătura cu mine iar eu am venit să văd fetița.

Făcu o pauză și surâse tandru, cu privirea pierdută în amintirile sale.

— Am recunoscut-o imediat. Aceeași privire rebelă a lui Chuck, același caracter insuportabil ca al lui...

— ... şi ca al bunicului ei.

Privirea verde a lui Charlie scânteie.

— Tu ai zis-o, băiete.

— După aceea ce-ai făcut ?

— N-a fost chiar atât de uşor. Era atât de orgolioasă încât nu voia să-mi accepte ajutorul. I-am explicat că trebuie totuşi să-şi continue studiile şi că, fără bani, la vârsta ei... Dar a refuzat, argumentând că-şi va găsi o slujbă cu o jumătate de normă ca să-şi poată plăti studiile. Cum eu am insistat, ea a izbucnit în lacrimi şi mi-a strigat : „N-am nevoie de mila dumitale !".

— Cred că ţi-a fost greu să redresezi situaţia.

Charlie dădu din cap, cu privirea strălucitoare.

— Din contră. Din acest punct, totul s-a rezolvat repede.

— Cum ai făcut ?

— Spunându-i că vreau s-o adopt. Ar fi putut exista o dovadă mai bună a sincerităţii afecţiunii mele ?

— Nu, într-adevăr.

— După o săptămână, raporturile dintre noi se schimbaseră complet şi neîncrederea Elizabethei dispăruse. Buna înţelegere dintre noi era evidentă şi ne ataşam unul de celălalt cu fiecare oră ce trecea. Cu toate astea, nu puteam spune că deja câştigasem partida. De ani de zile nu mă mai simţisem atât de fericit. Dar când i-am propus să vină să locuiască cu mine la Cripple Creek...

— ... a refuzat.

Charlie izbucni în râs.

— Văd că începi să înțelegi. „Nu vreau să depind de nimeni", repeta ea. Eram descumpănit și mă întrebam cum să fac s-o conving, când mi-a venit ideea să mă port cu ea exact cum mă purtasem cu Chuck când avea vârsta ei. Semănau atât de mult unul cu altul !

— Și a mers ?

Charlie zâmbi.

— Bineînțeles. În loc să încerc s-o conving, m-am adresat inteligenței ei. I-am explicat că pentru a nu depinde niciodată de nimeni trebuie mai întâi să primești o educație excelentă și să devii cel mai bun. Atunci a acceptat să meargă la o școală particulară la Washington, cu condiția de a-mi rambursa mai târziu banii pentru studii. Îți dai seama ce încăpățânată putea să fie încă de la paisprezece ani !

— Și a făcut-o ?

— Te mai îndoiești ? De cum a intrat la universitate, a început să muncească. Și, în orele libere, s-a apucat să scrie ! De altfel, mai scrie și acum.

— Ce ?

— Nuvele, articole. Unele au fost chiar publicate în niște reviste.

— În general, astea sunt bine plătite.

— A publicat și o carte. Un roman istoric, cred. Dar cu ea, e greu să afli. Este atât de modestă. Oricum, a reușit să îmi restituie toți banii pe care i-am dat pentru studii. M-am întrebat adeseori dacă, după ce-mi dădea mie banii, își mai oprea ceva și pentru ea... Din fericire, am fost prudent și am mai uitat să-i spun de unele cheltuieli...

Tim râse cu poftă, în timp ce privirea lui Charlie se umpluse de tandreţe.

— Trebuie că o iubeşti foarte mult, murmură Tim.

— Mai mult ca orice pe lume. De aceea mi-am petrecut atâţia ani la Washington. Ca să fiu aproape de ea. Cu toate că era internă, cinam de multe ori împreună, ne duceam la cinema, îmi punea tot timpul tot felul de întrebări, voia să ştie tot. N-am mai întâlnit niciodată o persoană atât de dornică să afle, să înveţe. Avea deja o minte strălucitoare, o inteligenţă remarcabilă. Era prima peste tot.

— Şi cum ai convins-o să vină să locuiască aici ?

— Într-un mod foarte ciudat. Într-o seară, când ea tocmai terminase şcoala şi când afacerile mele m-au obgliat să mă întorc repede la Cripple Creek, ne-am dus la restaurant. Îmi amintesc că o priveam. În seara aceea era veselă şi frumoasă ca un înger. Dintr-o dată însă, am avut o strângere de inimă. Curând n-o voi mai vedea. În clipa aceea mi-a luat mâna şi m-a întrebat îngrijorată ce am. Spre marea mea uimire, mi-am dat seama că plângeam şi că obrajii îmi erau scăldaţi de lacrimi. „O să-mi lipseşti atât de mult !" i-am spus eu. A doua zi, zburam împreună spre Colorado.

— Asta seamănă a şantaj sentimental, zise Tim zâmbind.

— Am avut un moment de slăbiciune, e adevărat, dar nu mi-am închipuit că ea va reacţiona astfel. Dar aşa este Elizabeth : generoasă, spontană şi imprevizibilă.

Tim schiță un zâmbet dar își duse deodată mâna la cap.

— Te doare ?

— Un pic. Cred că ar fi mai bine să plec. Și apoi, i-am promis Elizabethei că n-am să te obosesc.

— Stai jos.

Tonul nu admitea replică. Tim rămase nemișcat, ar fi vrut desigur ca Charlie să-i explice ce este cu această misterioasă comoție despre care îi vorbise Elizabeth.

— N-am terminat să-ți vorbesc despre familia mea, zise în clipa aceea Charlie. Trebuie să ți-i descriu pe nepoții mei acum. Jason și Marcus sunt doi șacali din cea mai joasă speță, niște afaceriști lipsiți de scrupule gata de orice pentru a pune mâna pe toate proprietățile care le ies în cale. Sunt, pur și simplu, obsedați de bani și de putere. Dacă ar putea, ar cumpăra întreg Colorado-ul și s-ar proclama regi. Jason este cel ce trage sforile. Face ce vrea din fratele lui.

— Înseamnă că trag cu ochiul și spre Cripple Creek.

— Exact. Drept care o detestă pe Elizabeth. În plus, eu nu le-am spus niciodată cine este ea de fapt. Amintește-ți că Chuck era totuși însurat cu mama lor când s-a născut fetița. Dacă ar fi aflat că Elizabeth este sora lor vitregă, i-ar fi făcut viața și mai imposibilă.

— Și ea, ce știe de fapt ? Ce i-a povestit mama ei ?

— De unde să știu ? Lui Elizabeth nu i-a plăcut niciodată să abordăm subiectul. Singurul lu-

cru pe care-l repeta mereu când încă era copil, era acela că nu-i păsa dacă părinții ei au fost căsătoriți sau nu. Acestea fiind zise, ea știe că Jason și Marcus sunt frații ei vitregi.

— Înțeleg...

— Oricum ar fi, Jason și Marcus sunt foarte bogați. La moartea lui Chuck au moștenit o adevărată avere care s-a dublat după ce a murit și mama lor. Trebuie să-ți spun că și Nancy se trăgea dintr-o familie foarte bogată.

— Te temi deci că... după plecarea ta, ei o vor deposeda pe Elizabeth ?

Charlie zâmbi cu șiretenie.

— Vor încerca, dar nu vor reuși. Cripple Creek nu reprezintă pentru ei decât o afacere imobiliară prosperă. În schimb, Elizabeth este profund atașată de acest loc și vreau ca ea să fie cea care-l moștenește.

— Ea știe ?

— Am încercat într-o zi să abordez problema cu ea, dar nici n-a vrut să audă. „Dacă Jason și Marcus vor această proprietate, a zis ea, eu nu mă voi lupta cu ei".

— Chiar credea ceea ce spunea ?

— Da, dar eu știu că i s-ar rupe sufletul dacă ar fi așa. Cripple Creek este singurul loc în care ea se simte cu adevărat acasă. Aici am văzut-o înflorind. Pleca să se plimbe și se întorcea cu brațele pline de flori pentru mine. Apoi, a învățat să călărească, să cunoască florile, copacii, să deosebească ciripitul păsărelelor. Cei doi nepoți ai mei nu se interesează decât de valoarea casei, a mobilelor.

Tim își privi bătrânul prieten câteva clipe, în tăcere.

— Care este rolul meu în această poveste ? îl întrebă el în sfârșit.

— La început, n-am fost prea sigur nici eu. Mai întâi ți-am scris pentru că simțeam nevoia să mă destăinui cuiva în care să am deplină încredere.

— Îți mulțumesc că m-ai ales pe mine, îi răspunse simplu dar emoționat Tim.

Charlie îi replică pe un ton ursuz :

— Dacă personalități importante din guvern au încredere în tine, nu văd de ce n-aș avea și eu.

Tim zâmbi. Hotărât lucru, acesta era Charles Barringer. Da, într-adevăr, era unic.

— În scrisoarea aceea, îți spuneam, printre altele, că, de când m-am îmbolnăvit, nepoții mei îmi dau târcoale ca niște vulturi.

— Ei știu că i-ai lăsat prin testament Cripple Creek lui Elizabeth ?

— Bineînțeles că nu.

— Și crezi că vor contesta testamentul.

— Cu siguranță că vor încerca. Dar aici intervii tu.

Zâmbetul lui Tim încremeni pe față. Când Charlie avea această licărire în privire, era, în general, semn de scandal...

— La început, voiam doar ca tu să fii prin preajmă ca s-o protejezi pe Elizabeth, ca să nu fie singură.

— Nu prea pare dintre acelea care ar avea nevoie de protecție...

— Nu te lăsa înşelat de orgoliul ei. N-am mai întâlnit pe cineva mai sensibil ca ea. Dacă vei reuşi să-i spargi carapacea, vei descoperi în ea comori de drăgălăşenie şi de tandreţe.

Tim ridică o sprânceană surprinsă gândindu-se la asprimea cu care se purtase Elizabeth cu el până acum. Dintr-o dată însă, păli. Numai să afle Charlie că şi-a petrecut noaptea cu unica lui protejată, şi va fi vai de pielea lui !

— Aş vrea să cred ce spui, zise el prudent, dar, după tot ce am constatat de azi-dimineaţă încoace, Elizabeth se poartă mai degrabă cu răceală faţă de mine.

— Nu înţelegi că a avut un şoc îngrozitor văzând că tu ai uitat-o ?

— Scuză-mă, dar şocul ei este nimic pe lângă al meu.

— N-am să uit niciodată ziua în care v-aţi întâlnit pentru prima oară, zise Charlie neluându-i în seamă replica. Când ea a apărut în prag, tu ai rămas cu gura căscată, încremenit.

— Se înţelege, este atât de frumoasă...

— Este la fel de frumoasă şi în exterior şi în interior.

— Şi, după aceea, ce-am făcut ?

— Cred că ai fi rămas plantat acolo toată ziua, dacă eu nu te-aş fi scuturat, îi răspunse Charlie râzând. Păreai complet buimăcit.

Tim îşi strânse buzele, un pic vexat.

— O să mă scuzi dacă nu-ţi împărtăşesc veselia, dar oricum mă bucur că te fac să râzi în halul ăsta...

— Nici în ziua aceea nu ţi s-a părut nostim că râdeam de tine, adăugă Charlie râzând în ho-

hote. A doua zi m-ai bombardat ore întregi cu întrebări despre Elizabeth.

— De necrezut !

— De ce ?

— Vreau să spun că înțeleg din ce în ce mai puțin cum de am putut s-o uit.

— Din cauza căzăturii.

— Care căzătură ?

— Acum câteva zile te-ai dus să faci o plimbare călare fără să spui unde te duci. Spre seară, calul s-a întors singur. Elizabethei i-a venit atunci ideea să trimită câinii în căutarea ta, după ce le-a dat una din cămășile tale s-o miroasă. Te-a găsit căzut, fără cunoștință, pe o potecă și te-a adus acasă. Doctorul Madison a diagnosticat o ușoară comoție și starea ta s-a ameliorat repede.

— Când s-a întâmplat ?

— Acum trei zile.

— Și în tot acest timp am fost inconștient ?

— Aproape. Se pare că ți-ai revenit când le-ai interzis să te ducă la spital. Cum doctorul nu s-a opus dorinței tale, Elizabeth a hotărât să te îngrijească acasă pentru a te putea supraveghea îndeaproape.

Tim nu-și revenea din surprindere. De ce manifestase tânăra femeie atâta grijă față de el ? Probabil pentru că era prietenul bunicului ei.

— Acum, reluă Charlie, înțelegi mai bine de ce am ținut neapărat să-ți povestesc toată istoria asta prin viu-grai. E destul de complicată.

Tim nu avu nici o ezitare.

— Da. Dacă vrei ca eu să rămân o vreme prin preajma Elizabethei ca să-i poată alunga pe

cei doi şacali, nici o problemă. Poţi conta pe mine, Charlie.

— Asta îţi şi ceream în scrisoarea mea. Nimeni altul nu mi se părea mai potrivit pentru a-mi apăra nepoata. Aşa că îţi imaginezi cât am putut fi de fericit atunci când am putut să-ţi îndeplinesc dorinţa.

— Dorinţa mea ? Ce dorinţă mi-ai îndeplinit ?

— Aceea de a te căsători cu Elizabeth.

CAPITOLUL III

Tim ieşi din încăpere ca un automat, încă sub şocul dezvăluirii făcute de Charlie.

După o oră şi jumătate petrecută lângă el cu gândul de a obţine răspunsuri la întrebările sale, pleca acum mai nelămurit decât sosise, lăsându-şi prietenul complet epuizat. Şi pentru că Elizabeth cunoştea complexitatea situaţiei, de aceea nu văzuse cu ochi buni vizita lui Tim la bunicul ei.

Cu mintea plină de semne de întrebare şi cu o durere cumplită de cap, Tim ajunse în parcare. Când va ajunge la Cripple Creek o va întreba pe Elizabeth dacă doctorul Madison nu-i prescrisese şi nişte antalgice care să nu-l facă să doarmă.

„Elizabeth... soţia mea" murmură el demarând încet.

Dar, chiar dacă le pronunţase cu voce tare, aceste cuvinte erau lipsite de sens pentru el. Se simţi străbătut de un fior. Oare până când vor rămâne aşa ? Îşi va aminti vreodată această căsătorie despre care uitase totul ? După spusele lui Charlie, nimeni nu-l împinsese să se căsătorească cu Elizabeth, dar putea oare să-l creadă pe deplin ? Charlie era şiret ca un vulpoi bătrân

şi-şi iubea atât de mult nepoata încât era în stare să facă orice pentru ea. Cu toate acestea, cu toată şiretenia lui, Tim ştia bine că nu s-ar fi căsătorit cu Elizabeth numai pentru a-i face pe plac lui Charlie.

Şi Elizabeth, ce gândea ea despre toate astea ? De ce nu-i spusese nimic azi-dimineaţă ? De cum va ajunge la Cripple Creek, va... Oftă adânc.

Cripple Creek... acest loc magic menţionat şi în ghidurile turistice, cu pădurea lui ce se întindea cât vedeai cu ochii, cu ferma creată de Charlie acum zece ani şi care acum era una dintre cele mai prospere din zonă, acest colţ de vis pe care-l va moşteni Elizabeth Barringer. Elizabeth Walker...

Schimbătorul de viteze scârţâi. Tim strânse din dinţi şi apăsă pedala de acceleraţie până la fund. În ce încurcătură intrase ? El care nu poseda decât un mic apartament în Denver şi o cabană mică undeva în Sud-Vest, el care nu ştia să aibă legături prea strânse cu cineva, în afara prietenilor lui, Greg şi Bradi, el era acum căsătorit cu o femeie care va moşteni cel mai frumos domeniu pe care l-ar fi putut visa cineva.

Oare Greg şi Bradi erau la curent ? Tim avu certitudinea că nu. Dar când vor afla că Tim, celibatarul convins, se căsătorise dintr-o toană, nu-şi vor reveni. Greg va izbucni în râs bătându-l afectuos pe umăr, iar Bradi îi va propune imediat să-i ofere Elizabethei lucrurile pentru copil de care ea nu va mai avea nevoie.

La gândul unui posibil copil, Tim simţi un nod în gât. Chiar dacă Charlie nu-i precizase când

avusese loc nunta, era evident că trecuseră câteva săptămâni. S-ar putea ca Elizabeth să... ? Or fi vorbit despre asta amândoi ? Tim ridică din umeri. Nu, era imposibil. Probabil că nunta asta fusese doar un simulacru pus la cale de Elizabeth pentru a-i face plăcere lui Charlie, nimic mai mult. În afară de asta, ea îi dăduse clar să înțeleagă că nu făcuseră dragoste. În cazul acesta, ce căutau amândoi în același pat ?

Tim apăsă pe accelerație. Era nerăbdător să ajungă mai repede și să primească de la Elizabeth explicațiile care-i lipseau. Și totuși, nu înțelegea de ce, dacă zilele bunicului ei erau numărate, de ce ea nu-i dezvăluise imediat adevărul ?

Când trecu de grilajul ce înconjura casa lui Charlie, Tim era la capătul puterilor. Era obosit, înfometat, și migrena devenise insuportabilă. Își parcă mașina într-o boxă ascunsă sub frunzișul copacilor și se îndreptă spre ușa de la intrare, în timp ce, în depărtare, câinii de la fermă deja închiși pentru noapte, lătrau.

Doamna Brodie îl întâmpină în antreu și-l ajută să-și scoată haina. Apoi, Elizabeth apăru pe scară și se opri la mijlocul drumului, cu o mână pe balustradă. Își desfăcuse cocul și părul arămiu îi plutea pe spate peste un tricou negru cu mânecile suflecate.

— Începusem să mă îngrijorez, zise ea cu o voce blândă. Promiseseși că n-ai să stai prea mult cu bunicul.

— Am încercat să plec de câteva ori, dar părea atât de necăjit de fiecare dată încât până la urmă am mai stat.

Elizabeth dădu din cap cu un aer înțelegător. Cunoștea prea bine caracterul lui Charlie și știa mai bine ca oricine cât era de greu să-i ții piept.

— Dacă ești gata să treci la masă, doamna Brodie a pregătit totul.

— Urc să mă spăl pe mâini și vin imediat.

Urcă primele trepte, se opri brusc în dreptul tinerei femei și, mânat de un impuls subit, îi luă mâinile.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat să mâncăm împreună.

*
* *

Cinci minute mai târziu, Tim coborî în imensa sufragerie. O găsi pe Elizabeth așezată la o masă instalată într-o mică nișă unde el se simți imediat mai puțin pierdut.

Mâncară în tăcere, căutându-se pe furiș cu privirea, în timp ce doamna Brodie servea și aduna farfuriile cu o discreție perfectă. Când aduse cafeaua, Tim își împinse fotoliul și se așeză mai confortabil.

— Am fost surprins să descopăr un spital atât de mare și atât de modern într-un orășel atât de mic.

Elizabeth zâmbi.

— Bunicul l-a construit. Trei sferturi din capitalul necesar el l-a oferit, și a adus aici cei mai buni doctori din Statele Unite.

— Afurisitul de Charlie, răspunse Tim mai emoționat decât ar fi vrut s-o arate.

Ochii Elizabethei se înceţoşară.

— Nu vreau să-l pierd.

— Te înţeleg, îi răspunse Tim. Este un om de neînlocuit.

— De când îl cunoşti ?

— De vreo zece ani. Ne-am cunoscut la Washington.

— Are o părere foarte bună despre tine.

Tim lăsă să cadă o bucăţică de zahăr în ceaşca lui şi răspunse încetişor :

— Aş vrea să cred că aşa este. Altfel, nu m-ar fi lăsat să mă căsătoresc cu nepoata lui adorată.

— Într-adevăr, răspunse simplu Elizabeth.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Tim se întreba cum să relanseze conversaţia, când tânăra femeie se ridică.

— Ce-ar fi să trecem în salonaş ?

Tim habar n-avea unde este salonaşul dar încuviinţă cuminte din cap. Era vorba de fapt de o încăpere imensă în care doi dintre pereţi erau acoperiţi cu oglinzi şi într-un şemineu uriaş dansau vesele flăcările unui foc de lemne.

— Nici măcar nu te-am întrebat dacă te mai doare capul, zise Elizabeth aşezându-se într-un fotoliu de piele neagră.

— Ceva mai puţin.

— Ai mai luat pastile de când te-ai întors ?

— Nu, pentru că îmi provoacă somn şi noi doi avem de vorbit. Dar am găsit în dulăpiorul din baie nişte antalgice. Durerea nu a dispărut complet dar este suportabilă.

Elizabeth dădu din cap tăcută, îşi prinse braţele în jurul genunchilor şi îşi concentră atenţia asupra flăcărilor din vatră. Nu părea nici pe de-

parte hotărâtă să vorbească, dar Tim îşi zise că trebuie s-o scoată din tăcerea ei.

— De ce nu mi-ai spus azi-dimineaţă că noi suntem căsătoriţi ?

Ea-şi cufundă privirea ca smaraldul în ochii lui Tim.

— Pentru că nu mi-a trecut prin minte. Nu ştiam precis ce-ţi aminteai şi ce uitaseşi.

— Te-am întrebat totuşi ce căutam în patul tău...

— Am crezut că e un fel de a vorbi, de a-mi spune că ţi-ai pierdut parţial memoria. Făceai mereu pe paiaţa şi recunoaşte că asta nu mi-a uşurat deloc sarcina.

— Într-adevăr. Dar din cauza asta, m-am simţit foarte încurcat în faţa lui Charlie.

Ochii Elizabethei scânteiară.

— Ţi-era teamă să nu te certe aflând că ţi-ai petrecut noaptea cu mine ?

— Nu e de râs. Dacă l-ai cunoaşte aşa cum îl cunosc eu...

Dar Tim nu-şi termină fraza şi întoarse capul, cu privirea încărcată de tristeţe. Înainte de a se îmbolnăvi, Charlie ar fi putut să-l doboare cu o singură mână, dar azi, abia putuse să ridice tonul la el. Tim simţi un nod în gât, incapabil să accepte ideea că prietenul său era pe moarte.

— Ce spun doctorii ? Cam cât mai are de trăit ?

Elizabeth zâmbi cu durere.

— Pentru ei, deja este o minune că se mai află printre cei vii. Starea inimii lui este atât de proastă şi atacul acesta a fost atât de grav încât

ar fi putut muri. Sincer vorbind, nici ei nu înțeleg această minune. Mai ales că bunicul nici nu ascultă de sfaturile lor. În loc să se odihnească, el glumește cu infirmierele, citește, privește la televizor și păstrează o permanentă bună dispoziție.

— Înseamnă deci că poate... pleca în orice clipă ?

— Da, răspunse Elizabeth cu o voce abia auzită.

Tim privi spre ea cu gravitate.

— Sunt sigur că tu ești cea care îl ține în viață. Nu vrea să te părăsească.

Ea surâse tandru.

— Remarca asta nu este prea științifică, dar din moment ce știința nu este în stare să explice ce anume îl menține în viață, teoria ta este la fel de bună ca oricare alta. Și apoi, știu că de ani de zile, el nu trăiește decât pentru mine.

— Și doar pentru a-ți arăta recunoștința față de el, ai acceptat să te măriți cu mine, atunci când el ți-a cerut-o...

Privirea Elizabethei se pierdu în gol.

— Cred că aș face orice pentru el, răspunse ea într-un târziu.

Tim dădu din cap. Ataşamentul ce exista între ea și Charlie era de o profunzime rar întâlnită. Și chiar dacă amândoi erau niște personalități independente, deveneau la fel de blânzi ca niște mieluşei imediat ce era vorba să-și facă unul altuia o bucurie. Tim începea să vadă ceva mai limpede situația : probabil că Charlie îi ceruse Elizabethei să se căsătorească pentru a nu rămâne singură, iar ea acceptase pentru a nu-l face să su-

fere. În schimb, nu-şi făcuseră nici unul griji în legătură cu Tim Walker, în toată această poveste.

— Şi acum, ce-ar fi să-mi explici şi mie condiţiile aranjamentului nostru, îi ceru el încercând să-şi ascundă tristeţea.

— Ce aranjament ?

— Acela pe care trebuie să-l fi făcut atunci când ne-am căsătorit. Cu siguranţă că eu ţi-am spus că viaţa de familist nu este deloc compatibilă cu munca mea, de exemplu.

Cum tânăra femeie, foarte palidă, nu-i răspunse, el continuă ceva mai blând :

— Trebuie să ştii că, orice s-ar întâmpla, eu nu te voi lăsa baltă, Elizabeth. Poţi conta pe mine ca să te susţin în săptămânile ce vor urma şi nu te voi lăsa să-i înfrunţi singură pe Jason şi Marcus.

— De ce ar trebui să-i înfrunt ? îl întrebă Elizabeth surprinsă.

Tim îşi muşcă buzele.

— Am vrut să spun că va trebui să-i întâlneşti, să vorbeşti cu ei.

— Nu mă tem eu de ei.

— Ştiu, nici eu, dar oricum. După cum mi i-a descris Charlie, nu sunt nişte sentimentali. M-aş fi lipsit şi eu cu plăcere de a face cunoştinţă cu ei.

— Nu-ţi face griji. Când va veni acel moment, eu voi fi aici ca să te protejez.

Tim rămase o clipă uluit, crezând că n-a auzit bine. Apoi aruncă o privire nesigură în direcţia Elizabethei, sperând să găsească în ochii ei sclipirea de ironie pe care o văzuse mai înainte. Dar

pe fața ei frumoasă nu era nici urmă de glumă. Era evident că vorbise cât se poate de serios. Mai întâi, Tim zâmbi amuzat, apoi fu cuprins de un râs nervos. De necrezut ! Și când te gândești că aceasta era femeia pe care Charlie i-o încredințase ca s-o protejeze ! Dumnezeule ! Aproape că le plângea de milă lui Jason și Marcus.

Cum ea îl privea cu ochi mari, neînțelegând motivul ilarității lui, el zise în sfârșit :

— Îți mulțumesc pentru... protecția ta. Nici nu-ți imaginezi cât sunt acum de liniștit. O să pot dormi fără nici o grijă.

Ea-și ridică, disprețuitor, sprâncenele fără să riposteze.

— Și dacă tot suntem la capitolul despre noptile noastre, adăugă el, poți să-mi explici de ce dormim în același pat ? Din moment ce Charlie nu se află aici, nu este nevoie să ne prefacem.

— Dacă am dormi în camere separate, ar afla până la urmă.

— De la doamna Brodie ?

Elizabeth ridică din umeri.

— Bunicul are o mulțime de antene. Întotdeauna află totul. Dar dacă vrei să-ți regăsești intimitatea, putem căuta o soluție.

Tim scutură din cap.

— Nu-i nevoie. Ziceam și eu așa, în treacăt. Și apoi, azi-dimineață am fost foarte fericit să mă trezesc alături de „Frumoasa din pădurea adormită".

Obrajii Elizabethei se împurpurată și Tim contemplă cu încântare rezultatul spuselor lui. Era deci posibil să tulbure această creatură, aparent atât de indiferentă ?

— Ce poţi să-mi mai spui despre căsătoria noastră ? reluă el.

Pentru o clipă, i se păru că Elizabeth vrea să-i răspundă dar aceasta se mulţumi doar să-l întrebe :

— Ce vrei să afli ?

— Ei bine... cine a fost la ceremonie, de exemplu, unde a avut loc, detalii de felul ăsta.

— Ne-am căsătorit pe 2 mai, în intimitatea camerei de spital a bunicului. Două infirmiere ne-au fost martori iar judecătorul care ne-a cununat este un vechi prieten al lui Charlie.

Tim îşi frecă tâmplele încruntându-se, furios că această evocare nu-i amintea nimic.

— Te doare iarăşi capul ? îl întrebă Elizabeth cu o voce blândă.

— Mă simt mai ales ca un rătăcit. Îmi spui că ne-am căsătorit pe 2 mai şi îmi dau seama că nici măcar nu ştiu în ce zi suntem.

— Vineri 21 mai.

Tim îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de speteaza fotoliului şi închise ochii. Erau aproape trei săptămâni de când era însurat şi nu păstra nici o amintire a acestei perioade.

— Tim ?

El deschise ochii alene.

— Da ?

— Ce-ar fi să te duci să te odihneşti ? Ai făcut destul efort astăzi.

— Cine m-a adus ? întrebă el părând că nu auzise sfatul ei.

— Adus ? Ce vrei să spui ?

— În ziua când am căzut.

— Ah ! Unul din oamenii de la fermă.

— Ai putea să regăsești locul unde m-ai descoperit ?

Elizabeth se gândi câteva clipe.

— Da. Dacă tu crezi că asta te-ar ajuta să-ți recapeți memoria, te voi duce acolo. De fapt, Sam crede că te-a trântit calul sau că te-a lovit vreo creangă joasă.

— Sam este administrator la fermă ?

— Da.

— Eu îl cunosc ?

— L-ai întâlnit o dată sau de două ori.

— Frații tăi știu că noi suntem căsătoriți ?

Elizabeth ezită înainte de a răspunde :

— Nu cred, dar nu sunt sigură. Dacă cumva au aflat, nu au aflat de la mine. Poate că le-a spus bunicul.

— Și ei știu că Charlie este în spital ?

— Da. Le-am telefonat și le-am spus.

— I-au făcut vreo vizită la spital ?

— Nu era nici unul din ei în Colorado când bunicul a avut atacul, dar Jason a venit cu avionul lui personal să-l vadă. Marcus, în schimb, i-a telefonat, nu putea să vină.

— Dacă am înțeles bine, ei sunt antreprenori.

Elizabeth făcu o mică strâmbătură.

— Treci de la un subiect la altul cu o viteză... Am impresia că îmi iei un interogatoriu.

Tim nu-i răspunse. N-avea rost. Încă de la începutul conversației lor, fiecare întrebare de a lui sugera o alta și i se părea că bucățelele de puzzle nu se vor așeza niciodată la locul lor.

— Pari într-adevăr foarte epuizat, reluă Elizabeth cu aceeași voce dulce. Ar trebui să te duci

să te culci. Îţi promit că vom relua această discuţie mâine, dar deocamdată, te rog, du-te să te odihneşti.

Tim făcu o mutră dezolată. Ce-ar zice Charlie dacă ar şti că în loc s-o protejeze el pe Elizabeth, ea era cea care avea grijă de el ?

— Şi când o să fiu în pat, presupun că vei veni să-mi cânţi un cântec de leagăn... zise el pe un ton ironic.

Ea zâmbi îngăduitor.

— Asta face parte cumva din aranjamentele de care îţi aminteşti ? îl întrebă ea.

Dar Tim rămase tăcut.

— Bine, zise atunci Elizabeth ridicându-se. Ştiu ce am de făcut : o să-ţi pregătesc o baie fierbinte în care te vei putea relaxa şi după aceea, îţi voi masa spatele.

Cum el îi aruncă o privire surprinsă, ea făcu o mutră comică.

— Asta nu face parte din aranjamentele noastre, dar sunt ordinele doctorului Madison.

— Mi-ai mai făcut masaj de când am căzut ?

— Ca să fiu absolut sinceră, nu.

— Dar de când ne-am căsătorit ?

Elizabeth roşi pentru a doua oară în seara aceasta.

— Într-adevăr. Se întâmpla câteodată să te întorci acasă obosit şi asta te relaxa. Acum, mă duc să-ţi pregătesc baia. Te chem când este gata.

Şi ieşi din încăpere fără să-l mai privească.

Tim, buimăcit, rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii care tocmai se închisese în urma ei. Ce relaţii fuseseră între ei de când se căsătorise-

ră ? De ce se purta Elizabeth cu el atât de blând și cu atâta înțelegere ? Din cauza căzăturii și a comoției pe care o suferise ? Probabil. Își întoarse privirea spre focul care murea încet în vatră.

Femeia aceasta era un adevărat mister. Trecuseră trei săptămâni de când împărțeau același pat și practic nu știa nimic despre ea. Doar atât că era frumoasă ca un soare arzător și că îl tulbura mai mult decât ar fi dorit el. Pentru o clipă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să accepte propunerea ei și să doarmă în camere separate. Dar alungă imediat această idee. Prefera supliciul de a petrece fiecare noaptea alături de ea fără a o atinge, decât să doarmă separat.

Vocea ei frumoasă și clară îl făcu să tresară.

— Baia ta este gata.

Tim se ridică stingherit. Ea îi vorbise pe același ton mângâietor pe care îi vorbea și lui Charlie și avu brusc chef să-i amintească faptul că el nu este bunicul ei. Dar se abținu la timp. Elizabeth i-ar fi ripostat că el este doar un soț de formă și l-ar fi rugat să-și păstreze părerile pentru el. Urcă deci scara în urma ei, în tăcere, întrebându-se totuși dacă amnezia lui se datora numai comoției pe care o suferise. S-ar putea ca, dacă era căsătorit cu Elizabeth de trei săptămâni și nu se atinsese de ea, să-și fi pierdut memoria pentru a scăpa de tortura pe care i-o impunea în fiecare noapte...

Mergea în urma ei și zâmbi fără să vrea, ușurat la gândul că ea nu-i putea ghici teoria.

CAPITOLUL IV

Tim se trezi tresărind la auzul soneriei telefonului. Aruncă o privire spre cadranul luminos al ceasului deşteptător şi se ridică, îngrijorat. Era ora trei dimineaţa. Un apel telefonic la o asemenea oră nu era aducător de veşti bune.

Alături de el, Elizabeth se trezise şi ea, aprinse veioza şi răspunse. Tim auzi o voce bărbătească în receptor, dar cum Elizabeth nu-i propuse să asculte şi el, se mulţumi doar s-o privească atent fără să spună nimic.

Ea ascultă câteva clipe fără să vorbească. Apoi deodată, îşi strânse pleoapele şi scoase un geamăt sfâşietor. Atunci, Tim înţelese.

— Vă mulţumesc că m-aţi anunţat, murmură ea în sfârşit.

Şi închise telefonul.

— Era în legătură cu Charlie ? o întrebă Tim, care cunoştea deja răspunsul.

— Da.

— Cine te-a anunţat ?

— Neil Swanson, avocatul lui. Bunicul dăduse dispoziţie ca el să fie anunţat primul de moartea sa.

— De ce nu tu ?

— Știi bine că Charlie a vrut întotdeauna să mă ferească de orice neplăceri. Drept care a dispus să nu fiu eu cea care îi organizează înmormântarea. Și cum avea toată încrederea în avocatul său, i-a lăsat dispoziții precise în acest sens. Neil se va ocupa deci de toate și mă va ține la curent.

Tim o privi cu gravitate pe Elizabeth. Aceasta vorbise pe un ton extrem de obosit și trăsăturile îi încremeniseră, de parcă durerea îi era prea profundă pentru a se putea exprima. Ar fi dorit s-o cuprindă în brațe, dar ea părea atât de îndepărtată încât nu îndrăzni. Își puse doar mâna pe mâna ei, gata să și-o retragă imediat, la cel mai mic semn de respingere. Dar Elizabeth nu-l respinse. Tim își împleti atunci degetele cu ale ei și nu se mai mișcă.

— N-am să uit niciodată prima mea întâlnire cu el, zise ea fără să-l privească. Era la o săptămână după moartea mamei mele.

— Pe vremea aceea unde locuiai ?

— În Arizona. Înainte de a mă naște eu, mama locuia împreună cu tata în Tucson. Dar după aceea, ea a trebuit să-și câștige singură existența și s-a angajat la o fermă. Cunoștea bine modul acela de viață pentru că și ea fusese crescută la o fermă.

— Ce-ai simțit când l-ai văzut pe Charlie ?

— Era într-o zi, spre prânz. Mă întorceam de la școală să mănânc și am avut un adevărat șoc văzându-l pe acest uriaș, cu coama lui rebelă pe care și-o dădea mereu pe spate. S-a apropiat de mine și mi-a spus simplu : „Eu sunt bunicul

şi patru de ore, ea devenise lucrul cel mai important din viaţa lui, chiar dacă nu reuşea să înţeleagă cum şi de ce. Şi atâta vreme cât ea va avea nevoie de el, el se va afla în preajma ei.

Elizabeth se îndreptă fără să-i răspundă. În felul ei un pic crispat de a se îndepărta de el, Tim simţi că ea încearcă să se adune, întrebându-se probabil ce căuta lipită de pieptul lui, cu capul cuibărit pe umărul lui.

— Scuză-mă, zise ea pentru a doua oară. N-am vrut... să-ţi cad astfel în braţe.

Tim încercă să glumească :

— Mi se pare că pentru asta există soţii.

Dar Elizabeth dădu din cap cu gravitate.

— Dacă bunicul nu ţi-ar fi spus, tu nici măcar nu ţi-ai fi amintit că suntem căsătoriţi.

Tim surprinse o asemenea descurajare în vocea ei încât îi răspunse cu toată duioşia de care era în stare :

— Dacă îmi dai puţin timp, sunt sigur că, încet-încet, îmi va reveni memoria.

— Mi-e teamă că nu vei mai sta aici atâta timp pentru asta.

— De ce aş pleca de la Cripple Creek ?

— De ce ai rămâne ? Datorită ţie, Charlie s-a stins liniştit că te ştie lângă mine. Acum eşti dezlegat de rolul pe care l-ai avut.

— Şi dacă a început să-mi placă acest rol ?

— Ar fi în contradicţie cu ceea ce mi-ai spus ieri.

— Adică ?

— Că meseria ta nu este compatibilă cu viaţa de familie, de exemplu.

Tim rămase blocat. Cu Elizabeth, nu puteai să te joci. Avea același caracter direct ca al lui Charlie și nu suporta ocolișurile.

— Am zis și eu așa, îi replică el simplu. Am fost atât de surprins să aflu că suntem căsătoriți !

— Nu-mi spune că ai avut timp să te obișnuiești cu ideea în douăzeci și patru de ore.

— Ba da. Și îmi place din ce în ce mai mult.

— Dacă nu ți-ai fi p'erdut memoria, n-ai fi vorbit astfel.

— Ce vrei să spui, mai exact ?

— Am impresia dezagreabilă că te simți obligat să rămâi lângă mine și...

Tim îi tăie vorba.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Și apoi, nu mă simt obligat cu nimic.

Elizabeth, foarte palidă, îl privi fără să-i răspundă. Părea dintr-o dată complet absentă.

— Aș vrea să te țin în brațe, zise atunci Tim cu vocea scăzută.

Și cum tânăra femeie tot nu reacționă, el precizâ :

— N-am să mă ating de tine. Vreau doar să te fac să simți prin tandrețea mea ceea ce nu vrei să crezi.

Elizabeth rămase într-atât de nemișcată încât Tim se întrebă dacă ea auzise. Dar după câteva clipe, veni și se ghemui la pieptul lui.

— Ce-ar fi să încercăm să dormim acum ? îi sugeră el. Ne așteaptă niște zile îngrozitoare.

Ea încuviință cu tristețe din cap.

— Într-adevăr. Și apoi, va trebui să-mi fac bagajele, să îmi iau adio de la această casă.

— Cum aşa ?! exclamă Tim.

— Prefer să le las locul lui Jason şi Marcus înainte de a mă da ei afară.

Tim se strădui să-şi stăpânească tonul.

— Crezi că Charlie le-a lăsat lor acest domeniu ?

— Bineînţeles. Cripple Creek face parte din patrimoniul familiei Barringer de secole. Le revine lor de drept.

— Şi tu eşti o Barringer.

— Da, dar eu nu locuiesc aici decât de câţiva ani. Înainte, nu veneam aici decât în vacanţe şi în timpul verii.

— Şi fraţii tăi vitregi, cât timp au locuit aici? Elizabeth oftă.

— N-are importanţă. Cripple Creek le aparţine.

— Ştii tu ce gândea Charlie ?

— Mi-a spus vreo două vorbe acum câţiva ani Îmi propunea să-mi lase mie proprietatea asta. Dar am refuzat. I-am spus că Jason şi Marcus nu vor accepta niciodată să piardă Cripple Creek şi că eu nu aveam de gând să mă lupt cu ei.

— Şi ce ţi-a răspuns ?

— A mormăit ceva, nemulţumit, ca de fiecare dată când eu nu eram de aceeaşi părere cu el şi a încercat să mă convingă. Dar l-am oprit imediat şi i-am explicat că, oricum, Cripple Creek era mult prea mare pentru mine şi că generozitatea de care dăduse dovadă ani de zile faţă de mine îmi ajungea pe deplin.

Tim strânse mâinile tinerei femei într-ale sale.

— Dacă nu vrei să rămâi aici, să știi că eu am un apartament destul de spațios la Denver. Și dacă n-o să-ți placă, cumpărăm altceva.

Elizabeth se eliberă din brațele lui și-i aruncă o privire crâncenă.

— Credeam că am fost destul de limpede : tu nu îmi datorezi nimic. Ești liber. Sunt destul de mare și, contrar a ceea ce se pare că crezi, nu am nevoie de protecția cuiva.

Tim închise ochii. Începea să înțeleagă mai bine avertismentul lui Charlie. Orgoliul Elizabethei nu era vorbă-n vânt și n-o să-i ușureze deloc sarcina. Totuși, chiar dacă ea încă nu știa, problemele abia urmau să înceapă. Charlie îi lăsase ei Cripple Creek și, în ciuda celor spuse de ea, Tim era ferm hotărât să meargă până la capăt și s-o convingă să primească moștenirea ce i se cuvenea.

— Hai să dormim acum, zise el încetișor stingând lumina.

Ea se apropie și se ghemui lângă el. Tim se simți atunci invadat de un val de fericire și adormi.

*
* *

A doua zi după-amiază, Tim reuși s-o ia pe Elizabeth cu el la o scurtă plimbare călare. Doamna Brodie îi spusese că, de când Charlie făcuse infarctul, tânăra femeie slăbise cel puțin cinci kilograme și abia mânca. Tim se hotărî deci ca, în mod discret, s-o ajute să-și recapete puterile.

În rest, încă de când se trezise, simţise că are energie cât pentru doi : memoria începuse să-i revină câte puţin şi nu se îndoia că, în curând, va putea duce la bun-sfârşit rolul pe care Charlie i-l încredinţase. Din fidelitate faţă de bătrânul lui prieten, bineînţeles, dar şi pentru Elizabeth.

Frânturile de memorie nu se manifestau încă decât ca nişte flashuri foarte rapide, dar, după fiecare dintre ele migrena lui Tim se calma ca prin minune. Prima sclipire se produse în timpul micului dejun. Tim se „văzu" deodată certându-se cu Elizabeth, apoi ieşind din casă şi plecând călare. După aceea, „auzi" lătratul câinilor care-l căutau la peste un kilometru de casă.

— Există oare un loc mai frumos în lume ? întrebă dintr-o dată Elizabeth oprindu-şi calul în mijlocul pădurii.

Revenind pe pământ, Tim privi în jurul lui.

— Trebuie să recunosc că nu.

Şi ar fi vrut să adauge că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă, dar se abţinu. Şi totuşi, cu bluza ei verde la fel ca şi culoarea ochilor şi cu fusta lungă gri-perle, Elizabeth semăna cu o superbă amazoană.

— Întotdeauna ai locuit în Colorado ? îl întrebă ea pornind din nou.

Tim o ajunse din urmă.

— Da, în afară de perioada când mi-am făcut serviciul militar.

— Şi acum, cu ce te ocupi ?

El îi aruncă o privire pe furiş. Îi întindea oare o capcană ?

— De ce mă întrebi ?

— Pentru că nu mi-ai vorbit niciodată de meseria ta. Și când l-am întrebat pe bunicul, a fost foarte evaziv, mulțumindu-se doar să-mi spună că lucrezi pentru guvern.

— Așa este...

— ... dar e foarte vag. „Să lucrezi pentru guvern" poate însemna să fii funcționar într-un birou, sau senator, sau, de ce nu, la NASA.

Tim zâmbi.

— Să zicem că eu trebuie să dezamorsez problemele înainte ca ele să explodeze, în diverse zone unde sunt trimis.

— Ești spion ?

De data asta, Tim izbucni în râs.

— Ce te face să crezi asta ?

— Probabil că-ți ascunzi meseria față de oameni pentru că acestora nu le place să fie spionați.

— În cazul acesta, și tu ești spioană.

— Ce idee !

— Vreau să spun că nici tu nu vorbești, mai mult ca mine, despre meseria ta.

— Poftim ?

— Charlie mi-a explicat destul de vag că ești scriitoare dar s-a arătat foarte discret.

— Ei, scriitoare... Nu trebuie să exagerezi.

— După câte știu, una dintre cărțile tale a și fost publicată, totuși.

Elizabeth nu-și ascunse surpriza, dar nici nemulțumirea.

— Mă întreb de ce ți-o fi povestit bunicul toate astea.

— Pentru ca să-mi explice cum ai reuşit să-i restitui banii pe care el îi cheltuise cu studiile tale.

— Acum înţeleg mai bine de ce te-ai întors aseară atât de târziu. Probabil că ţi-a povestit toată viaţa mea.

— Mărturisesc că i-am pus multe întrebări. Aminteşte-ţi că din cauza acestei afurisite amnezii eu nu ştiam nimic despre tine. Aveam impresia că te întâlnisem abia în dimineaţa aceea.

Elizabeth rămase îndelung pe gânduri. Timp de câteva minute nu se mai auzi decât tropotul copitelor pe pietrele drumului. Apoi ea începu din nou să vorbească.

— Este adevărat că am scris câteva povestiri istorice pentru că am fost întotdeauna atrasă de istoria ţării mele, mai ales de perioada cuceririi Vestului.

— Acesta este motivul pentru care l-ai urmat pe Charlie în Colorado ?

Elizabeth scutură energic din cap.

— Nu. Am venit aici cu el ca să-i fac pe plac. Începuse să îmbătrânească şi nu prea mai avea chef de călătorii. Aşa că, am venit eu aici.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Începe să se facă târziu, zise deodată Tim privind soarele. Ce-ar fi să ne întoarcem ?

Elizabeth îşi privi ceasul.

— Este deja ora cinci ! Dumnezeule ! Biata doamnă Brodie ! N-aş fi vrut s-o las singură atâta timp. Cu toate treburile care le are pe cap şi cu telefonul care sună neîncetat...

— Nu-ţi face griji. Ştiam că vom lipsi câteva ore şi am angajat pe cineva s-o ajute.

— Trebuia să bănuiesc că vei avea grijă, îi replică Elizabeth întorcându-și calul.

Tim făcu la fel și curând o ajunse din urmă.

— Îi cunoști bine pe Jason și pe Marcus ?

— Nu. Nu i-am văzut decât de vreo două-trei ori. I-am întâlnit prima oară la o gală de binefacere organizată de bunicul.

— Ce părerea ai despre ei ?

— Niciuna.

— Înțeleg. Dar ei, ce cred despre tine ?

Elizabeth ridică din umeri.

— N-ai decât să-i întrebi chiar tu. După spusele lui Neil, trebuie să sosească azi după-amiază.

Tim își strânse degetele pe hamuri. Scandalul urma să înceapă chiar mai repede decât prevăzuse.

— Vor locui la Cripple Creek ?

— Bineînțeles. Domeniul le aparține acum. Unde ai vrea să se ducă ?

*
* *

Elizabeth și Tim intrară în casă prin bucătărie. Două femei pregăteau masa și din cuptor ieșea o aromă delicioasă.

— Mă bucur că v-ați întors ! exclamă doamna Brodie intrând la rândul ei pe ușa ce dădea în salon. Domnii Jason și Marcus Barringer tocmai au sosit. Le-am servit cafeaua în bibliotecă.

— Nu pot să-i primesc în ținuta asta, zise atunci Elizabeth coborându-și privirea spre ghetele murdare de noroi.

— Dacă vrei, pot să le ţin eu companie până ce tu te schimbi, îi propuse Tim. Eu doar o să-mi schimb cizmele cu o pereche de pantofi curaţi. O să fie suficient pentru aceşti domni.

Ea păru uşurată.

— Faci tu asta pentru mine ?

— Şi încă multe altele, îi răspunse el sărutând-o uşor pe colţul gurii.

Apoi plecă, îşi scoase cizmele, îşi puse nişte pantofi de interior ce se aflau în vestiarul de la parter şi se îndreptă spre bibliotecă. Ţinuta lui nu era deloc elegantă, avea părul ciufulit, dar era ferm hotărât să nu facă nici cel mai mic efort în onoarea nepoţilor lui Charlie.

Cei doi se ridicară când el pătrunse în încăpere. Tim fu frapat de asemănarea lor : înalţi, blonzi, bronzaţi, purtau acelaşi model de costum bleumarin şi aproape aceeaşi cravată.

Frumuseţea lor era evidentă şi, unui observator atent, nu putea să-i scape licărirea de inteligenţă din privirea lor. Era clar că nu numai Elizabeth moştenise frumuseţea şi fineţea celor din familia Barringer.

Cel mai mare dintre fraţi se apropie, cu mâna întinsă.

— Nu cred că am avut onoarea să ne cunoaştem. Eu sunt Jason Winslow Barringer. Şi iată-l pe fratele meu, Marcus Chandler Barringer. Presupun că dumneata eşti administratorul lui Charlie. Să nu-ţi fie teamă : avem de gând să te păstrăm pe acelaşi post. Rapoartele pe care le-am obţinut despre dumneata sunt excelente.

Şi căută privirea lui Marcus care dădu din cap în semn de încuviinţare.

Tim strânse mai întâi mâna lui Jason, apoi pe cea a lui Marcus. Aveau niște strângeri de mână viguroase, la fel de energice ca și expresia de pe fața lor.

— Sunt sigur că Sam ar fi fost foarte flatat să audă ce spuneți despre el, domnilor.

— Sam ? repetă Marcus.

— Administratorul lui Charlie. În ceea ce mă privește, eu sunt cumnatul vostru, zise Tim. Mă numesc Tim Walker.

Și cum cei doi bărbați schimbară o' privire întrebătoare, el adăugă :

— Sunt soțul Elizabethei, dacă preferați.

Jason fu primul care-și reveni.

— Ah, da, Elizabeth... Domnul Swanson ne-a spus că ea încă se află la Cripple Creek.

Aerul parcă se încărcă de electricitate.

— Încă ? repetă Tim, prefăcându-se că nu înțelege aluzia.

Cum Jason nu catadicsi să răspundă, Marcus preluă inițiativa.

— Fratele meu vrea să spună că nu eram siguri că o vom mai găsi aici.

— Unde s-ar fi putut duce ?

Frații Baringer schimbară o nouă privire.

— De unde să știu ? reluă Marcus. Noi nu știm nimic despre ea. Nu știam, de exemplu, că s-a căsătorit.

— Într-adevăr, am cam înțeles eu că voi trei nu prea comunicați.

Marcus își drese nervos glasul și Jason îi aruncă o privire furioasă înainte de a continua el discuția.

— Ştim că lui Charlie îi plăcea să cultive legenda după care Elizabeth ar fi fiica tatălui nostru. Până aici noi n-avem nimic de zis pentru că asta părea să-i facă plăcere şi pentru că ea îi ţinea companie, dar...

— ... voi n-o consideraţi de fapt ca pe o soră vitregă.

Jason zâmbi superior.

— În nici un caz. În schimb, m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva era fiica lui Charlie, pentru că seamănă un pic. Bătrânul crai o fi inventat această poveste pentru a fi considerat în continuare ca un bun patriarh şi nu un tată nebun.

— În cazul acesta, zise Tim zâmbind, Elizabeth ar fi mătuşa voastră.

— Oricum, toate astea nu mai au nici o importanţă, interveni atunci Marcus, vizibil enervat de discuţie. De când trăieşte pe spinarea bătrânului Charlie, trebuie să-şi fi pus destui bani la ciorap. Fără să mai punem la socoteală ce i-o mai fi lăsat moştenire, la care noi n-o să ne opunem dacă este în limita rezonabilului.

Tim se duse până la şemineu şi mai puse un butuc pe foc.

— Sunteţi foarte generoşi, voi doi.

În clipa aceea, se auzi o bătaie discretă în uşă.

— Intră, zise Jason cu o voce puternică.

Tim îşi ascunse un zâmbet. „Cumnatul" său se comporta deja ca un stăpân al locului.

Doamna Brodie apăru prin uşa întredeschisă.

— Mai doriţi puţină cafea ?

— Cu plăcere, doamnă Brodie. Un pic de cafea caldă va fi binevenită, zise Tim.

Cei doi frați îi aruncară o privire agasată, dar veniră să se așeze lângă el, în fața șemineului.

— Cu ce te ocupi dumneata, Tim ? întrebă Jason încrucișându-și elegant picioarele lungi.

— La ce te referi, Jason ?

— Se referă la meseria dumitale, interveni Marcus.

— Oh ! Ei bine, sunt consultant.

— În ce domeniu ?

— Diverse.

Jocul lor de-a v-ați ascunselea încetă o dată cu revenirea doamnei Brodie care intră în încăpere aducând o tavă grea. Tim veni imediat în ajutorul ei. Femeia îi adresă un zâmbet de mulțumire și ieși. Tim puse tava pe măsuța joasă din fața șemineului, se instală confortabil în fața lui Jason și a lui Marcus, își turnă o ceașcă de cafea și se lăsă să cadă pe spateaza fotoliului, de parcă uitase complet de prezența celor doi.

— Unde este Elizabeth ? întrebă dintr-o dată Jason.

— S-a dus să se schimbe, răspunse Tim. Cred că nu vă aștepta atât de devreme.

Apoi își goli ceașca de cafea, o puse la loc pe tavă și-i privi pe rând pe cei doi frați.

— Sunteți căsătoriți ?

— Eu sunt, răspunse Jason. Iar Marcus este divorțat. De ce ne întrebi ?

Tim ridică din umeri.

— Așa, de curiozitate.

— Și dumneata, interveni Marcus, când te-ai căsătorit cu Elizabeth ?

— Nu de prea multă vreme. A fost... dragoste la prima vedere între noi. Totul s-a petrecut în mai puțin de o săptămână.

— Într-adevăr ? zise Jason cu un zâmbet răutăcios. Și Charlie ce-a zis ?

— Acum că mă întrebi, îmi dau seama că n-am abordat niciodată cu el acest subiect. Trebuie să spun că el era deja în spital când eu am cunoscut-o pe Elizabeth.

— Bineînțeles...

— Moartea bunicului ei a fost o încercare teribilă pentru ea. Sunt fericit că sunt alături de ea s-o pot ajuta.

Când auzi cuvântul „bunic", Marcus sări în sus de pe fotoliu.

— Chiar crezi că este nepoata lui ?

— Bineînțeles.

Marcus păli.

— Dacă este adevărat, s-ar putea ca ea să moștenească o parte din afacerile lui Charlie și jumătate din domeniu.

Tim își reținu un zâmbet disprețuitor. Așadar, Marcus spusese cu voce tare ceea ce el și cu fratele lui gândeau. Singura lor teamă era aceea de a nu pierde Cripple Creek.

— Normal, replică el pe un ton tăios. Doar locuiește a'ci de ani de zile, nu ?

Jason se aplecă în față și-i aruncă o privire amenințătoare.

— În locul dumitale, n-aș fi chiar atât de categoric. Elizabeth a fost doar găzduită aici, în calitate de damă de companie a lui Charlie.

Tim preferă să nu răspundă provocării. Era încă prea devreme.

— Mi se pare că locuiți amândoi în Est, zise el simplu.

— Nu văd legătura...

— Vreau să spun că locuiți prea departe de aici pentru a pretinde Cripple Creek pentru folosința voastră personală. Nu sunteți legați nici sentimental de locul acesta și aveți o avere pe care într-o singură viață n-o să reușiți s-o cheltuiți. Așa că, nu-mi explic interesul vostru subit pentru acest domeniu.

Jason luă un aer superior.

— Pentru că dumneata nu știi probabil că, în sânul marilor familii, moștenirea este ceva sacru. Or, această... Elizabeth nu este nepoata lui Charlie.

— Înțeleg, răspunse Tim.

Apoi se ridică.

— Este timpul să mă duc să mă schimb pentru masă, domnilor. Aroma delicioasă ce vine dinspre bucătărie face să-mi lase gura apă. Cred că vreți să rămâneți cu noi la cină...

Jason își subție buzele.

— Desigur.

— Vom avea deci tot timpul să ne continuăm discuția la masă, răspunse Tim.

Și ieși închizând încet ușa în urma lui. Apoi urcă scara, cu capul plin de gânduri.

— Oriunde ai fi, Charlie, murmură el strângând pumnii, sper că ai asistat la scena care tocmai s-a jucat în prezența celor doi șacali și că ai fost mândru de mine.

CAPITOLUL V

Charles Winston Barringer fu înhumat în Colorado Springs, unde o mulţime impresionantă veni să-i aducă un ultim omagiu.

După oficierea slujbei, prietenii veniră să prezinte condoleanţe familiei. Când, printre ei, Tim recunoştea persoane pe care le frecventase la Washington, în cea mai mare parte oameni ai legii sau foşti membri ai guvernului, îi şoptea Elizabethei la ureche numele lor şi aceasta dădea din cap tăcută. În ciuda palorii ei extreme, era calmă şi demnă, stând între soţul ei şi cei doi fraţi vitregi.

O oră mai târziu, când mulţimea părăsea biserica pentru a se duce la cimitir, Tim, surprins, văzu apropiindu-se de el un bărbat pe care-l cunoştea bine. Întoarce capul spre Elizabeth şi-i spuse :

— Vin şi eu imediat.

Apoi se îndreptă spre bărbatul acela şi-i strânse cu căldură mâna.

— Nu eram sigur că ai să vii.

— Chiar dacă nu-l vedeam atât de des pe Charlie, era totuşi prietenul meu.

— Când te întorci la Washington ?

— Imediat după înmormântare. Și dacă tot am dat de tine, ai vrea să-mi spui de ce nu mi-ai răspuns la mesaje ?

— O să-ți explic. Când pot să-ți telefonez ?

— Când vrei tu. Cât mai repede cu putință.

— Îți voi telefona diseară.

Omul dădu din cap și se pierdu în mulțime. Tim îl urmări o clipă cu privirea apoi se întoarse spre Elizabeth care tocmai intra într-o limuzină neagră. Se așeză și el alături de ea.

— Cine era ? îl întrebă ea în timp ce vehiculul demara încetișor spre cimitir.

— Patronul meu.

Ea îl privi, surprinsă.

— Într-adevăr ? N-aș fi crezut. Mi-a făcut o impresie foarte puternică.

Tim zâmbi discret.

— Ar fi fost măgulit să te audă.

— Ce voia de la tine ?

— Să mă trimită undeva în misiune, cred.

Elizabeth își puse o mână pe genunchiul lui.

— Dacă trebuie să pleci curând, eu țin să-ți mulțumesc chiar acum pentru grija pe care ai avut-o față de mine. Bunicul nu s-a înșelat. Ai fost într-adevăr extraordinar. Fără tine...

Tim îi adresă un zâmbet liniștitor și termină fraza în locul ei :

— ...te-ai fi descurcat și tu de minune.

Dar Elizabeth ridică din umeri, iritată.

— Desigur. Dar nu asta am vrut să spun. Prezența ta m-a ajutat mai ales să înfrunt zilele care

au urmat morții bunicului meu cu mai multă seninătate.

Tim coborî privirea, încurcat. Elizabeth nu mai era o fetiță neajutorată și era deja multă vreme de când își ducea viața după bunul ei plac. În schimb, după moartea lui Charlie, avea nevoie de un suport moral pe care numai el i-l putea oferi.

— În plus, continuă ea, ești unul dintre prietenii lui care l-a cunoscut cel mai bine și știindu-te în preajma mea, m-am simțit mult mai puternică.

— Este adevărat însă că era un tip foarte secret chiar și cu prietenii buni.

— Chiar mai mult decât tine.

Tim încruntă sprâncenele.

— Eu, un tip secret ?

— Da, rareori ești tu însuți, am impresia că nu ești destul de deschis.

— Și cum ar trebui să fiu dacă aș fi mai deschis ?

— Știu eu ? Cald și ironic în același timp... la fel ca bunicul.

Tim făcu o mică grimasă...

— Eu nu te consider nepoata mea, Elizabeth.

— Bineînțeles, răspunse ea evaziv, dar ai atâtea puncte comune cu el.

Tim nu-i răspunse și restul drumului până la cimitir decurse în tăcere.

*
* *

Tim respiră adânc și intră în bibliotecă. Neil Swanson propusese să facă citirea testamentului în dimineața aceasta, în prezența familiei Barrin-

ger ; Marcus, în graba lui de a încheia povestea, ar fi dorit citirea lui chiar în seara de după înmormântare.

Elizabeth și frații ei vitregi se aflau deja în încăpere, în prezența avocatului. După ce Tim se așeză alături de soția sa, Neil spuse :

— Vom proceda la deschiderea testamentului lui Charles Winston Barringer. Vă voi înmâna fiecăruia câte o copie la sfârșitul acestei reuniuni. Originalul pe care îl vedeți aici a fost depus, vă reamintesc, la maestrul Teller.

Făcu apoi o mică pauză și-i privi pe fiecare, pe rând. Când întâlni privirea lui Tim, acesta înțelese imediat că Neil știa că el este la curent cu toate. Avocatul își coborî privirea asupra hârtiilor.

— „Eu, subsemnatul Charles Winston Barringer, declar că acesta este testamentul meu. Las moștenire conducerea afacerilor mele și a diverselor societăți domnilor Jason și Marcus Barringer."

Cei doi frați, foarte încordați, se mai relaxară puțin.

— „În ceea ce privește domeniul meu de la Cripple Creek, casa, pădurea, mobilele, precum și ferma cu produsele ei, le las moștenire în totalitate nepoatei mele, Elizabeth Barringer, care va putea uza de ele așa cum va dori."

Jason și Marcus săriră în sus de pe scaunele lor, stupefiați, în timp ce Tim și Neil schimbară o privire complice.

— Bătrân imbecil ! strigă Jason bătând cu pumnul în birou.

— Cum a îndrăznit să ne facă una ca asta ? adăugă și Marcus, roșu de furie.

Elizabeth se ridică, foarte palidă, şi dădu încetişor din cap.

— Nu pot accepta acest dar.

— Şi încă cum ! strigă Jason aruncându-i o privire ucigaşă.

Apoi se întoarse spre Neil.

— Ea nu are nici un drept asupra lui Cripple Creek. Nu-i decât o bastardă !

— După documentele pe care le am în păstrare, zise avocatul cu un calm olimpian, Charles Winston Barringer era singurul proprietar al domeniului Cripple Creek. În această calitate, el avea dreptul să-l lase oricui.

— În materie de drepturi, familia trece înaintea străinilor, ripostă imediat Marcus.

Neil dădu din cap şi deschise un dosar din care scoase două foi.

— Din moment ce abordaţi subiectul moştenitorilor rezervatari, aflaţi că deţin certificatul de naştere al Elizabethei Barringer, care dovedeşte că este fiica lui Chuck Barringer, precum şi hotărârea de divorţ dintre mama voastră, Nancy Winston Barringer şi tatăl vostru. Posed de asemeni certificatul de căsătorie dintre Cathie Ann Shelby şi Chuck Winston Barringer. Căsătoria lor a avut loc în Spania, cu unsprezece luni înainte de naşterea surorii voastre vitrege.

Tim dădu din cap, tăcut. De data aceasta, Charlie folosise artileria grea.

Jason întoarse atunci capul spre el, cu o privire plină de dispreţ.

— Când ai aflat că Charlie vrea să-i lase domeniul moştenire Elizabethei, te-ai grăbit să te însori cu bastarda asta, nu-i aşa ? Dar să nu crezi

că vei scăpa atât de ușor. Când Charlie a făcut acest testament, era deja senil, nu e nici o îndoială. Ne vom întâlni deci la tribunal.

Și părăsi încăperea, urmat de fratele său. Tim o căută atunci pe Elizabeth cu privirea. Aceasta însă privea fix în fața ei, cu obrajii la fel de palizi. Când începu să vorbească, o făcu pentru a se adresa avocatului.

— Nu vreau acest domeniu, Neil.

— Charlie ți l-a lăsat ție. Este ultima lui dorință.

— Știa totuși cum vor reacționa nepoții lui.

Neil zâmbi.

— Într-adevăr, dar nu-ți spun nimic nou dacă-ți mărturisesc că asta nu-l interesa absolut deloc. De altfel, mi-a lăsat o scrisoare pe care să ți-o dau după citirea testamentului. Iat-o. Citește-o înainte să iei vreo hotărâre. Îi datorezi asta bunicului tău.

Elizabeth luă încetișor plicul, îl mângâie gânditoare cu degetele și se aplecă dintr-o dată spre Neil.

— Vreau un răspuns sincer la întrebarea pe care ți-o voi pune.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Cum a reușit bunicul să obțină o falsă hotărâre de divorț și un tot atât fals certificat de căsătorie ?

Cei doi bărbați făcură ochii mari, surprinși. De unde știa Elizabeth că hârtiile erau false ?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Neil prudent.

Elizabeth făcu un gest de furie.

— Fără minciuni în faţa mea, vă rog. Eu ştiu foarte bine că părinţii mei nu s-au căsătorit niciodată şi că tatăl meu a murit înainte de a avea timpul să divorţeze de mama lui Jason şi Marcus. De altfel, mi-e egal, nu-mi pasă de asta. Pentru mine contează un singur lucru şi anume, că părinţii mei s-au iubit cu pasiune. Am ca dovadă scrisorile pe care i le-a trimis tatăl meu mamei în timpul celor doi ani cât a durat legătura lor. Am plâns când mama mi le-a arătat. Niciodată n-am citit pagini mai frumoase. Mai ştiu şi că singurul regret al mamei a fost că tatăl meu a murit înainte de a afla că ea aştepta un copil. Dacă el ar fi aflat...

— ...s-ar fi căsătorit cu ea. Şi pentru a repara această nedreptate, Charlie a procurat aceste hârtii. A făcut-o şi pentru ca fraţii tăi să te lase în pace.

— Dar ce-aţi vrea voi să fac eu la Cripple Creek ? Este mult prea mare pentru mine.

Neil zâmbi.

— Uiţi că ai un soţ, Elizabeth, şi că într-o zi veţi dori să vă măriţi familia. În această proprietate, veţi fi cu toţii la adăpost de griji.

— N-am contat niciodată pe veniturile fermei bunicului meu pentru a-mi duce viaţa. Banii nu mă interesează.

Neil dădu înţelegător din cap, privind-o în adâncul ochilor.

— Dacă vrei, vom mai vorbi despre asta după ce vei citi scrisoarea lui Charlie. Bine ?

Elizabeth şi Neil se priviră îndelung, în timp ce Tim îi observa fără să intervină. Avocatul lui

Charlie îi plăcea mult. Împreună cu el, bătălia împotriva lui Jason și Marcus va fi mai puțin grea.

— De acord, murmură în sfârșit Elizabeth.

— Bun. Cheamă-mă când vei dori să vorbim. Acum mă duc și eu acasă. E târziu.

Își adună documentele. Îi strânse mâna lui Tim, i-o atinse afectuos pe a Elizabethei și plecă.

O clipă mai târziu, doamna Brodie intră în încăpere după ce ciocăni discret.

— Scuzați-mă că vă deranjez, dar ați putea să-mi spuneți câți veți fi la cină ?

— Până la urmă nu voi fi decât eu și Tim, răspunse Elizabeth.

— Masa va fi gata în vreo douăzeci de minute. Vin eu să vă chem.

După ce doamna Brodie ieși, Tim se îndepărtă de Elizabeth pentrua o lăsa să citească scrisoarea pe care i-o dăduse Neil. Dar ea și-o puse într-un buzunar și se apropie de el.

— Ce voi face acum ?

El o luă cu duioșie de umeri și o privi în ochi.

— Vei începe prin a lua o masă bună împreună cu soțul tău. După aceea, vei face o baie fierbinte și te vei duce să te odihnești. Mâine vei vedea lucrurile mai limpede.

Elizabeth surâse timid.

— Mă simt bine știindu-te în preajma mea în asemenea clipe.

— Voi fi întotdeauna aici pentru tine, îi răspunse Tim strângând-o în brațe.

— Ești drăguț, dar trebuie să te gândești și la tine. Tu ai viața ta, eu pe a mea și știu că, mâi-

ne, drumurile noastre se vor despărți. Dar astă-seară încă ești aici și sunt fericită.

Tim preferă să nu mai insiste. Era nevoie de puțin timp. Atâta vreme cât nu-și va redobândi întreaga memorie, n-o va putea convinge pe Elizabeth că el acționa în deplină cunoștință de cauză. Mai avea încă niște pete albe, îi lipseau câteva piese ca să constituie întregul. Dar printre toate aceste absențe, de un singur lucru era sigur : nu Charlie fusese cel care-l împinsese să se căsătorească cu Elizabeth. Nu, pentru asta el nu avusese nevoie de nimeni.

Dar cine o îndemnase pe Elizabeth să se mărite cu el ? Și de ce acum îl respingea ? Știa ea oare niște lucruri de care el încă nu-și amintea ? Cu răbdare, le va afla până la urmă.

*
* *

După vreo jumătate de oră, se așezară la masă în micul alcov din sufragerie. Mâncară în tăcere, dar schimbară priviri și zâmbete afectuoase.

La sfârșitul mesei, Tim era mai hotărât ca oricând s-o ajute pe Elizabeth. Ea se duse în dormitorul lor în timp ce el se instală în biroul lui Charlie pentru a-și pregăti planul. Și tot timpul pe care-l petrecu gândindu-se și făcându-și note, se simți susținut de prezența invizibilă a bătrânului lui prieten. Da, chiar dacă nu-l vedea pe Charlie, era sigur că acesta îl vedea și-i aproba gândurile și acțiunile.

*
* *

O oră mai târziu, puse stiloul jos și ridică privirea. Amintirile îi năvăleau acum în memorie fără ca el să le poată opri. Deodată, își reamînti ziua în care primise scrisoarea lui Charlie când, după cinci minute, primise și telefonul lui propunându-i să vină să-l vadă.

Așadar, în camera lui de la spital, Charlie îi vorbise despre existența Elizabethei. După aceea, cei doi bărbați vorbiseră îndelung și, la un moment dat, cineva bătuse discret în ușă. Mai întâi, Tim aruncase doar o privire fugară spre persoana care intrase în încăpere, crezând că e vorba de vreo infirmieră, dar imediat încremenise văzând-o pe Elizabeth. Rămase cu gura căscată în fața frumuseții și grației ei, incapabil să scoată un sunet. În schimb, tânăra femeie nici nu-l observase și se aplecase să-l sărute pe Charlie, cu un zâmbet radios. În mișcarea ei, părul lung ca niște flăcări îi alunecase în față, mângâind mâinile bunicului ei.

Abia atunci îl văzu pe Tim, rămas prostește cu gura căscată, și capul plecat pe o parte ca un debil mintal, neîndrăznind nici să respire. Nu se gândise nici măcar să-și schimbe poziția.

— N-am știut că ești cu un prieten, îi zisese ea atunci lui Charlie. Dacă vrei, pot veni mai târziu.

Dar Charlie scuturase vehement din cap, nelăsând-o să plece.

— Ți-l prezint pe Tim Walker, draga mea. Locuiește la Denver și fiind în trecere prin Cripple

Creek, i-a venit ideea să-mi facă o vizită. Doamna Brodie i-a spus că eu sunt la spital şi iată-l !

Găsind puterea să se ridice, Tim îi întinsese mâna tinerei femei.

— Sunt fericit să vă cunosc.

Când ea îşi pusese mâna în mâna lui, se înfiorase din cap până-n picioare. Şi nu numai pentru că pielea Elizabethei era catifelată şi caldă. Nu, femeia aceasta îl prinsese parcă într-un vârtej din care restul lumii fusese exclus.

Rămăsese astfel o eternitate, contemplându-i părul ca focul, ochii de smarald şi obrazul perfect cizelat, cu zâmbetul ei angelic.

— Ei bine..., spusese la un moment dat Charlie, sunt bucuros să văd interesul pe care vi-l arătaţi unul altuia. Aşa că, aşezaţi-vă şi faceţi cunoştinţă.

Tinerii se executară fără a se pierde din ochi.

— Elizabeth, copila mea, reluase Charlie, dacă nu vezi nici un inconvenient, l-am invitat pe Tim să petreacă vreo câteva zile la noi.

Ea roşise.

— Bineînţeles, bunicule. Ştii doar că prietenii tăi sunt întotdeauna bineveniţi.

— Da, ştiu. Dar cum acum eu mă aflu la spital, e ceva mai deosebit. Va trebui ca tu să te ocupi le el până la întoarcerea mea.

— Nici o grijă. Printre plimbările călare, hoinăritul prin pădure, grădinărit şi citit în bibliotecă, n-o să aibă timp să se plictisească.

— Sunt sigur, răspunse Tim cu o voce ciudat de emoţionată.

Bătrânul zâmbea satisfăcut şi, după încă cinci minute, pretextând o oboseală subită, îi trimisese acasă.

Chiar în aceeași seară, după ce împărțiseră prima lor masă împreună, Elizabeth și Tim se instalaseră în fața șemineului din salon și stătuseră liniștiți la taclale despre tot ce le trecuse prin minte. Totuși, într-un acord tacit, nu vorbiseră nici unul despre munca lor și nu abordaseră nici problema bolii lui Charlie. Tim vorbise despre cabana pe care și-o cumpărase la munte și despre prietenia care-l lega de Greg și Bradi, în timp ce Elizabeth îi descria vacanțele petrecute la Cripple Creek pe când era încă elevă. Trecu astfel o oră, și încă una. Conversația cam lâncezea, dar nici Tim nici Elizabeth nu se gândiseră să plece la culcare. Rămăseseră așezați confortabil în fotoliile lor, fără să spună nimic, savurând bucuria simplă de a fi împreună.

Când primele raze ale zorilor se filtrară printre jaluzele, se ridicaseră amândoi și fără un cuvânt, se îmbrățișaseră fremătând.

Tim nu înțelegea ce i se întâmpla. În câteva ore, viața lui luase o nouă întorsătură. Nimic nu mai avea importanță în afară de Elizabeth.

Chiar a doua zi, la spital, profitând de o scurtă absență a Elizabethei, Tim, surescitat, îi anunțase incredibila veste lui Charlie.

— Elizabeth este femeia vieții mele. N-aș putea să-ți spun de unde știu, dar sunt sigur că nu mă înșel.

— Asta se cheamă dragoste la prima vedere, îi răspunsese calm prietenul său. Am mai văzut din astea, dar în halul ăsta niciodată... Acum, întrebarea este dacă știți ce aveți de făcut, voi doi.

Tim rămăsese o clipă tăcut.

— Poate că este prematur să vorbim despre căsătorie...

— În vremuri normale, ţi-aş fi răspuns „da". Dar având în vedere circumstanţele...

Tim lăsase capul în jos. Charlie ştia prea bine că nu mai avea mult de trăit.

— Căsătorindu-mă cu Elizabeth voi fi mai aproape de ea ca s-o protejez, remarcase el simplu.

— Cu siguranţă. Şi asta va justifica şi faptul că nu o vei părăsi.

— Crezi că va accepta ?

Ochii lui Charlie se luminară cu o sclipire ciudată.

— Tocmai o aud că vine. Ce-ar fi s-o întrebăm direct ?

— Ce să mă întrebi, bunicule ? întrebă tânăra femeie intrând în cameră.

Crezând că Tim va prinde mingea din zbor, Charlie îi aruncase o privire complice. Dar acesta, intrat în panică, nu reuşea decât să deschidă şi să închidă gura fără să scoată un sunet. Charlie îi sărise atunci în ajutor zâmbind.

— Când ţi l-am prezentat ieri pe prietenul meu Tim, am uitat să-ţi spun cât este de impetuos.

Elizabeth ridicase sprâncenele, surprinsă.

— Adevărat ? Şi eu care îl credeam mai degrabă timid.

Tim îşi ascunsese un zâmbet. Elizabeth avea perfectă dreptate. De obicei nu era deloc impetuos şi învăţase, în munca sa, să coacă îndelung ideile înainte de a le pune în practică. Iar în pri-

vința vieții lui particulare... nu avusese niciodată așa ceva.

Cel puțin până ieri.

— Tocmai i-am spus bunicului tău că vreau să mă căsătoresc cu tine, spusese el atunci dintr-o dată, de parcă s-ar fi aruncat în apă.

Elizabeth se lăsase să cadă într-un fotoliu.

— Dar... de ce ?

— Oh, presupun că din motivele obișnuite. Nu mă simt în stare să mai trăiesc fără tine și mai ales, nici nu vreau să încerc.

Cum ea nu răspundea, Charlie își întoarse privirea spre ea.

— Tu știi situația mea, fetițo. La ora actuală eu ar trebui să fiu mort. Fiecare zi care trece este un miracol. Înainte să părăsesc această lume, aș fi foarte fericit să vă văd căsătoriți pe tine și pe Tim.

Elizabeth sărise în sus.

— Dar, bunicule ! Abia ne-am cunoscut.

Charlie dăduse din cap cu înțelegere.

— Știu la fel de bine ca și tine, copila mea. Nu uita că eu am fost cel care v-am făcut cunoștință ieri. Oricum, eu ți-am spus părerea mea, tu trebuie să iei hotărârea definitivă. Dacă nu vrei să te măriți cu Tim, n-o face doar ca să-mi faci mie pe plac. Vei fi nefericită și pe mine mă interesează doar fericirea ta. Totuși dă-mi voie să-ți spun un singur lucru : îl cunosc pe Tim de niște ani buni și știu că n-ai putea găsi un soț mai bun. Mai pot să-ți spun că nu l-am văzut niciodată îndrăgostit și că, până acum, întotdeauna a vrut să rămână celibatar.

— Tocmai ! exclamase Elizabeth. El nu...

Dar Charlie îi luase afectuos mâna.

— Dacă tu ai reuşit să-l faci să se răzgândească atât de repede, înseamnă că este foarte îndrăgostit.

Elizabeth îl căutase cu privirea pe Tin.

— Este prea devreme.

— Poate, îi răspunsese el simplu.

Apoi ea-şi îndreptase din nou atenţia spre Charlie.

— Vrei într-adevăr să mă mărit cu Tim ?

— Numai dacă vrei şi tu, draga mea.

Ea inspirase atunci adânc şi expirase lent.

— De acord.

*
* *

Tim îşi lăsă capul să cadă pe spate, remarcând dintr-o dată că nu ştia de ce Elizabeth se hotărâse atât de repede. Desigur, îl iubea îndeajuns de mult pe Charlie încât să facă orice pentru el, dar era acesta singurul motiv ? Deocamdată, nu era în stare să răspundă la această întrebare.

Închise ochii şi revăzu privirea fericită a lui Charlie din timpul ceremoniei. Apoi încercă să-şi reamintească zilele ce urmaseră căsătoriei. Dar amintirile lui se opreau aici. Din cele trei săptămâni care urmaseră, el nu păstra în memorie nici o urmă. Şi totuşi, relaţia lui cu Elizabeth trebuie să fi evoluat în acest interval de timp. Şi, în faţa tandreţii amicale pe care ea i-o arăta,

Tim nu se putea împiedica să nu se întrebe unde dispăruse sentimentul pătimaș cu care ea răspunsese sărutărilor lui în seara primei lor întâlniri.

Își aranjă hârtiile, stinse lumina și ieși din birou. Chiar și în această noapte, va împărți același pat cu Elizabeth și situația aceasta i se părea din ce în ce mai de neînțeles. Oare Charlie s-ar fi supărat într-adevăr dacă Tim și nepoata lui ar fi dormit în camere separate ? Sigur că nu ! Ar fi înțeles că „tinerii căsătoriți" aveau nevoie de timp ca să se obișnuiască unul cu altul. În cazul acesta, de ce Elizabeth nu-l lăsase pe Tim să doarmă în altă cameră ? Care erau adevăratele ei motivații ?

Tim nu începuse încă să urce scara, când își aminti deodată că nu-l sunase pe patronul său.

Se întoarse și intră din nou în biroul lui Charlie. Oricum, știa că nu va reuși să adoarmă. Ridică atunci receptorul și formă numărul patronului și prietenului său de la Washington.

CAPITOLUL VI

În ciuda orei târzii, Max răspunse de la primul apel.

— Alo ?

— Salut, Max.

— Tim, în sfârşit ! Se poate spune că ştii să ieşi în faţă.

— Ce vrei să spui ?

— Să apari la braţul nepoatei lui Charlie Barringer în ziua înmormântării lui...

— N-aveam nici un motiv să mă ascund.

— Este adevărat că sunteţi căsătoriţi ?

— Veştile circulă repede.

Tăcură o clipă amândoi, apoi Max reluă :

— Charlie îmi va lipsi îngrozitor. Nimeni nu poate să-l înlocuiască.

— Eu ştiu asta mai bine ca oricine. Acum, ce-ar fi să-mi explici de ce mă căutai ?

— Nu mai are nici o importanţă. Până la urmă am luat pe altcineva. În schimb, aş vrea să definim noul tău statut. Acum că eşti însurat, vei avea dreptul la anumite privilegii.

Tim izbucni în râs.

— Mi se pare că simt răzbătând curiozitatea din cuvintele tale.

— Mărturisesc că aș vrea să aflu ce s-a întâmplat, zise Max.

Tim aruncă o privire rapidă în jurul lui.

— După ce a făcut infarctul, Charlie a înțeles că viața lui atârna de un fir de păr și că moartea sa ar putea produce multe încurcături. Așa că, mi-a cerut să rămân la Cripple Creek pentru a veghea ca totul să decurgă corect după ce el nu va mai fi.

— Atitudinea asta îi seamănă. Este singurul om pe care îl cunosc capabil să-și impună voința și dincolo de mormânt.

— Mai ales când e vorba de nepoata lui. N'ciodată n-a iubit atât pe cineva.

— Mmmm...

Tim zâmbi. De fiecare dată când Max voia să-și ascundă gândurile, bolborosea ceva ce putea fi interpretat oricum.

— Știa că Elizabeth s-ar putea să fie în pericol, doar dacă eu nu mă voi afla la fața locului ca s-o ajut.

— Așa că te-ai sacrificat pentru el pe altarul căsătoriei. Serios, T'm, nu te știam atât de generos.

— Încetează cu balivernele, Max.

Râsul sonor al prietenului său răsună în receptor.

— Deci acum tu ești... în misiune pentru Charlie ?

— Într-un fel.

— Până când ?

— După câte îmi dau seama, oamenii de care se temea Charlie nu vor pierde timpul. Pro-

blema este mai degrabă de a afla în ce fel vor ataca. După părerea mea, nu se vor încurca cu regulile obișnuite ale jocului.

— Și din cauza asta Charlie a făcut apel la tine.

— Exact.

— Pun pariu că... persoanele despre care vorbești sunt frații Barringer.

Tim zâmbi amuzat. Max nu se lăsa niciodată prea mult timp dus cu vorba.

— Ce intuiție !

— Ce ai de gând să faci ?

— Să-i neutralizez.

— Ei știu că tu ești agent guvernamental ?

— Nici gând. Ei își imaginează că m-am însurat cu Elizabeth pentru a pune mâna pe Cripple Creek. Și nu suportă gândul că proprietatea este deja în posesia noastră.

Se lăsă o tăcere în timpul căreia Tim aproape că avu impresia că-l aude pe prietenul său gândind. Max reluă în sfârșit discuția cu o voce morocănoasă :

— Charlie ar fi putut măcar să mă întrebe dacă nu am nevoie de tine înainte de a te băga în povestea asta.

— Zilele îi erau numărate.

— Și tu, tu de ce nu m-ai anunțat ? Ți-am lăsat o mulțime de mesaje pe robot.

— Pentru că te-am uitat, la fel cum am uitat și codul de intrare de la distanță al aparatului meu.

— Ce tot spui ?

— De la o căzătură recentă de pe cal, memoria îmi joacă feste. Abia de curând mi-am amintit de tine. Și apoi, ce-ai fi putut tu să faci pentru mine ? Să mă mângâi pe mână și să mă consolezi ? Prefer ca Elizabeth să facă asta.

— Nu voi fi eu cel care să te dezaprobe. Și ai început să faci progrese ?

— Progresez, dar încet.

— Mmmm.

— Asta ce vrea să însemne ?

— Ce-ar fi să-ți trimit un agent ?

— M-am gândit și eu la asta, dar nu mi-a plăcut ideea. Situația e destul de delicată și Elizabeth a fost suficient de tulburată de moartea lui Charlie. În schimb, dacă ar veni Greg aici, ca prieten, să petreacă vreo câteva zile, asta ar fi o idee bună.

Max rămase mai întâi tăcut.

— Gregory Duncan ?! exclamă el în sfârșit.

— Chiar el.

— Asta este într-adevăr o alegere excelentă. De altfel, eu am regretat mereu că nu-l am în echipă.

— Voi aștepta ca lucrurile să se mai așeze un pic și apoi îl voi chema. Sper să fie liber în perioada asta.

— Anunță-l dinainte că s-ar putea să ai nevoie de el.

— Ai dreptate, e mai prudent.

Din nou tăcură amândoi.

— Și să-mi spui tu mie toate astea abia astăzi, bombăni Max.

Tim îi replică ironic :

— Scuză-mă, patroane, că sunt puţin cam brutal, dar nu făceai parte din priorităţile mele !

— Dacă speri să fii dat afară pentru nesupunere, agent Tim Walker, vei fi dezamăgit.

Tim izbucni în râs.

— Şi dacă ţi-aş cere un concediu de vreo douăzeci-treizeci de ani, vei accepta să mă mai primeşti în echipa ta după acest interval ?

— Nu eşti serios...

— E de văzut. Ideea de a o lăsa pe Elizabeth singură în timpul săptămânilor cât durează misiunile mele nu-mi place deloc.

— Ştii bine că atunci când oamenii mei pleacă în misiune, eu am grijă de familiile lor.

— Eu vorbeam de un contact personal, Max. Acum aş prefera o misiune... la domiciliu.

— Dar ce naiba se întâmplă în perioada asta ?! strigă Max, în culmea disperării. Dragostea îmi decimează echipa. În ultimele luni mi-a răpit doi dintre cei mai buni agenţi. Dacă începi şi tu cu chestii de-astea, e o catastrofă. Nu vreau să te pierd, Tim.

— Găseşti destui consultanţi în Colorado.

— Ce să găsesc ?!

— Consultanţi. Aşa m-am prezentat dragilor mei cumnaţi.

Max izbucni în râs.

— Într-una din zilele astea, umorul tău te va pierde.

— Până atunci, dacă-mi dai voie, o să mă duc să-mi tratez durerea de cap.

— Adică, în plus, ai şi migrene ?

— Încet-încet, mă obişnuiesc cu ele.

— Ai face mai bine să te duci undeva să te odihnești în luna de miere.

Tim ridică din umeri.

— Ca să-i găsesc pe Jason și Marcus instalați la Cripple Creek la întoarcerea noastră ? Nu, mulțumesc. Dar m-am gândit la asta. Imediat ce această poveste va fi încheiată, voi pleca cu Elizabeth în călătorie de nuntă.

— E clar, lupul singuratic pe care-l știam va deveni curând la fel de cuminte ca un cățeluș.

— Nu-ți face griji. Te voi ține la curent cu evoluția lui, pentru ca să te obișnuiești încet-încet cu noua lui imagine.

— Cu plăcere. Nu uita totuși, din când în când, să-ți iei mesajele de pe robot.

— N-am să uit.

— Pe ale mele le vei găsi sigur.

— Va fi o mare bucurie.

— Noapte bună, domnule Barringer.

Stupefiat, Tim deschise gura să riposteze, dar Max închisese deja. Dădu din cap râzând și formă numărul de la apartamentul său. Apoi se conectă cu robotul. Auzi vocea lui Max. Primele mesaje erau amabile, dar după al șaselea deveniră scurte și tăioase pentru ca ultimele să fie pline de îngrijorare. Tim recunoscu apoi vocea lui Bradi, soția lui Greg : „Salut, Tim. Proverbul spune : lipsa de vești înseamnă vești bune, dar nici chiar așa. Îți amintești că în curând este prima aniversare a lui Cindy și că, dacă ar fi putut să-ți scrie, ți-ar fi trimis o invitație frumoasă. Fii drăguț, și dă-ne vești despre tine. Am fi fericiți să te vedem înainte de aniversarea micuței. Greg îți transmite salutări".

Când auzi sunetul de final, Tim închise telefonul și rămase pe gânduri. Contrar a ceea ce-i spusese lui Max, numărul de cod al robotului său îi revenise destul de repede în memorie, dar nu se putuse hotărî să-i asculte mesajele. Acum, numai Elizabeth și Charlie îl interesaseră.

Trecu prin locul unde se afla instalația de securitate a casei și constată că aceasta, foarte complicată, funcționa normal. Nu trebuia să-i subestimeze pe Jason și Marcus. Ei nu-și vor asuma niciodată riscul de a veni personal s-o sperie pe Elizabeth, dar erau în stare să trimită oameni de-ai lor ca s-o facă. Și chiar dacă Tim se hotărâse să nu atace el primul, era prudent să fie pregătit pentru orice.

În așteptarea ofensivei lor, va începe să-și exerseze mai mult memoria și s-o convingă pe Elizabeth că singura lui dorință era să rămână în preajma ei, atâta timp cât ea va vrea.

Urcă încet scara cea mare de marmură și intră în cameră în vârful picioarelor. Încăperea era cufundată în întuneric și Elizabeth dormea liniștită. Tim se strecură în pat alături de ea și adormi aproape imediat.

*
* *

Avu un vis extraordinar. Se făcea că era împreună cu Elizabeth într-o lagună cu apă foarte limpede, între niște maluri abrupte de nisip alb. Palmieri uriași își legănau încetișor ramurile sub adierea ușoară a brizei și pe cer planau câteva

păsări. Elizabeth râdea în hohote și niciodată Tim nu văzuse ceva mai frumos decât pielea ei mată ce se oferea soarelui. Ea se apropie dintr-o dată de el și-l îmbrățișă. Tim observă atunci că erau amândoi goi și că se găseau pe o insulă tropicală ca un paradis. Elizabeth îi căută buzele. Tim, cu respirația întretăiată, o cuprinse strâns în brațe și o sărută. Ieșiră apoi din apă ținându-se de mână și se lăsară să cadă pe nisipul cald. Elizabeth gemu ușor.

Această tânguială slabă îl trezi pe Tim. Deschise brusc ochii în întuneric și respirația i se opri. Trupul Elizabethei era lipit de al lui iar el o ținea atât de strâns încât păreau o singură ființă. Ea-și trecu ușor mâna pe coapsele lui și îi oferi buzele. Tim, tulburat, răspunse chemării ei tăcute și începu s-o mângâie șoptindu-i numele.

Razele soarelui pătrunse printre perdele îl treziră câteva ore mai târziu. Se întinse leneș și zâmbi. Nu se mai simțise niciodată atât de bine. Nici urmă de migrenă, mintea îi era limpede și corpul perfect relaxat. Ce se întâmplase oare în această noapte pentru ca... Încremeni deodată și-și întoarse privirea spre partea cealaltă a patului. Elizabeth...

Dar locul era gol.

Elizabeth plecase și el nu avusese când să-i vorbească, să-i explice în ce fel visul lui îl determinase să facă dragoste cu ea.

Dar la urma-urmei, era ceva de explicat ? Fuseseră amândoi cuprinși de o dorință mai puternică decât orice, și această dorință era consecința emoțiilor și oboselii acumulate de-a lungul ul-

timelor săptămâni. Tim își scutură capul și dădu la o parte cuverturile cu un gest nervos. Explicația lui nu-l convingea deloc. Trebuia să privească adevărul în față : o dorise pe Elizabeth dintotdeauna și se mira că rezistase atâta vreme dorinței.

Noroc că era căsătorit cu ea. Printre toate lucrurile confuze care îi umblau prin minte, căsătoria lui era singura certitudine, unicul lui punct de sprijin. Știa că făcuse lucrul cel mai inteligent din viața lui căsătorindu-se cu Elizabeth. Nu va divorța de ea niciodată, n-o va părăsi niciodată, nici chiar când va pleca în misiune. Hotărârea lui era luată și nu și-o va schimba. Oh, desigur, Elizabeth era o femeie de caracter și părea să nu dorească să-l păstreze alături de ea atâta vreme cât el va continua să creadă că totul a fost doar un aranjament. Dar, încet-încet, el va ști să o convingă de dragostea lui.

Coborî din pat și se pregătea să intre în baie, când Elizabeth ieși învelită într-un prosop mare.

Tim zâmbi fericit.

— Bună dimineața. Mă întrebam unde ai dispărut.

— Bună dimineața, răspunse ea scurt.

Și privirea ei alunecă pe lângă el de parcă abia dacă-l remarcase.

Tim se pregăti de atac. Privirea Elizabethei îl descumpănise, desigur, dar el hotărî să nu se lase impresionat. Elizabeth îi aparținea la fel cum și el îi aparținea ei, iar restul nu era important. În afară de asta, acum mai știa că Elizabeth nu era doar orgolioasă, dar și sensibilă și dulce.

Se sprijini nonșalant de tocul ușii și-i bară trecerea cu piciorul, aruncându-i o privire sugestivă.

— De ce te-ai trezit atât de devreme ? Nu-ți mai era somn ? o întrebă el.

— Ceea ce s-a întâmplat astă-noapte nu are nici o importanță. Să nu mai vorbim despre asta.

Dar Tim nu era de aceeași părere. Cu picăturile acelea de apă ce-i scânteiau pe umeri, desculță și cu prosopul drept singurul obstacol dintre ei, Elizabeth îl tulbura mai mult ca niciodată. Își înghiți saliva cu greutate.

— Din contră, trebuie să vorbim. Pentru mine, noaptea asta are mare importanță și n-am de gând s-o uit.

Elizabeth se încruntă și încercă să-l îndepărteze pe Tim. Dar acesta nu se clinti. Modul în care ea expediase noaptea lor de dragoste în uitare, îl îndurera profund. Se înfruntară îndelung cu privirea. Apoi, pe nesimțite, el se apropie de ea.

— Nu mă atinge ! strigă ea imediat.

Dar el o cuprinse totuși în brațe. Elizabeth însă îl respingea cu brutalitate.

— Încetează ! Drept cine te crezi ? Îți repet că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu schimbă nimic între noi.

— Minți, îi replică Tim cu o voce răgușită.

— Nicidecum. Ce-ți imaginezi ? Ceea ce am făcut noi nu dovedește altceva decât că suntem niște oameni normal constituiți și că faptul că am dormit în același pat ne-a împins unul în brațele celuilalt. I s-ar fi întâmplat oricui.

Tim își mușcă buzele și se dădu la o parte, înțelegând că se comportase ca un idiot. Niciodată nimeni nu-i va impune ceva Elizabethei și nu în modul acesta autoritar o va putea convinge el de dragostea lui. Charlie, care o cunoscuse mai bine ca oricine, îl pusese totuși în gardă.

Ea se îndreptă spre pat, își puse capotul și reveni spre el.

— Odată ce tu vei fi plecat, ne vom continua fiecare viața noastră și vom uita ce s-a întâmplat.

— Și unde ar trebui eu să plec ?

— Păi... la tine acasă ! Acum bunicul e mort, și a murit fericit, lăsând-o pe biata lui nepoată în grija protectoare a soțului ei pe care el i l-a ales.

— „Pe care el i l-a ales“ ? repetă Tim care începea să înțeleagă.

— Știu foarte bine că ți-a scris și ți-a cerut să te căsătorești cu mine, și nu te afla în camera lui de spital numai pentru că nu-l găsiseși la Cripple Creek. Dacă ați crezut amândoi că m-ați putut duce...

— Niciodată. N-am avut de gând să-mi bat joc de tine.

— Oricum, nu mi-ai mărturisit niciodată că bunicul ți-a cerut să te căsătorești cu mine în scrisoarea lui. Chiar înainte de a deveni amnezic.

Tim făcu ochii mari, indignat.

— Adică, tu chiar îți imaginezi că el mi-a cerut să vin să mă căsătoresc cu „biata lui nepoată“ ?!

— Probabil.

— Să fim serioși, Elizabeth, nu ține ! De ce nu vrei să crezi că m-am căsătorit cu tine din dragoste ?

— Dacă ar fi fost așa, ai fi respectat înțelegerea noastră.

Tim gândi cu repeziciune. Elizabeth pronunțase această frază cu o oarecare jenă care îl puse pe drumul cel bun.

— Vrei să spui că ne-am înțeles să rămânem în relații platonice ?

— Da.

— Nu-mi amintesc deloc.

— Ușor de zis...

— Acesta e adevărul. Tot ce este în legătură cu căsătoria noastră rămâne foarte confuz în mintea mea.

— Atunci, dă-mi voie să-ți reamintesc punctul cel mai important al „contractului" nostru, îi replică ea cu o privire aruncând flăcări de furie : mi-ai promis că vei părăsi Cripple Creek după înmormântarea bunicului.

Tim nici nu clipi. Știa că Elizabeth minte. Niciodată el n-ar fi făcut o asemenea promisiune unei femei de care era îndrăgostit nebunește. Dar preferă să tacă. Atâta vreme cât el nu-și regăsise încă întreaga memorie, Elizabethei îi venea ușor să invoce amnezia lui. În plus, el dorea să afle de ce inventase ea această poveste.

— Dacă am înțeles bine, vrei să mă vezi plecat...

Pentru o fracțiune de secundă, frumoșii ei ochi verzi avură o sclipire ciudată.

— Vreau doar ca fiecare dintre noi să se întoarcă la viața lui. Am fost foarte bucuroasă să te am în preajma mea în aceste ultime săptămâni, dar nu văd nici un motiv să prelungim această situație. Asta n-ar face decât să îngreuneze despărțirea noastră.

— Deci, tu nu dorești să continuăm relația noastră.

Ea scutură hotărâtă din cap.

— Niciodată n-a fost vorba între noi de așa ceva. Niciodată.

Tim plecă privirea, distrus. Era sigur că nu-i promisese niciodată Elizabethei că va pleca după înmormântarea lui Charlie, dar nici nu avea cum să afirme contrariul. Astăzi tânăra femeie dorea să-și redobândească libertatea, și era dreptul ei. El nu putea să-i impună prezența lui în numele unui sentiment pe care numai el îl avea. Fără consimțământul ei, el nu putea să facă nimic.

Îi aruncă o ultimă privire și intră în baie închizând ușa în urma lui. Aici, se sprijini de chiuvetă și-și privi imaginea din oglindă. Elizabeth ținea mai mult decât la orice la independența ei, iar el, în loc să țină cont de asta, încercase să-i forțeze mâna, adunând greșeli după greșeli, stângăcii de neiertat, imaginându-și în naivitatea lui că iubirea ce i-o purta va fi cheia care-i va deschide inima ei. Din cauza asta, o pierduse probabil pentru totdeauna și trecea acum în ochii ei drept un fanfaron, un tip înfumurat și ușuratic.

Dar își ridică deodată bărbia voluntară. Povestea lui cu Elizabeth nu se putea termina astfel. Va ști s-o convingă că greșelile pe care le făcuse fuseseră doar în numele iubirii lui nebune pentru ea...

CAPITOLUL VII

Când intră în sufragerie Tim constată că Elizabeth nu era singură. Încruntată, îl asculta pe un bărbat de vreo cincizeci de ani care îi vorbea, tot răsucindu-şi pălăria în mâini. Omul era îmbrăcat îngrijit, dar blugii lui uzaţi şi tricoul decolorat cunoscuseră şi zile mai bune.

— Bună dimineaţa, Tim, zise ea pe un ton îngrijorat. Ţi-l prezint pe Sam, administratorul nostru. Tocmai îmi spunea că, în noaptea asta, au dispărut mai multe vite. Oamenii au găsit urme care arată că animalele au fost încărcate într-un camion.

Apoi se întoarse spre Sam.

— Ia loc, te rog. Doamna Brodie ne va aduce micul dejun. O să bei o cafea cu noi.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse omul.

Îi strânse mâna lui Tim şi se aşeză.

După ce îi mai puse câteva întrebări lui Sam, Elizabeth zâmbi cu amărăciune.

— Acum că Charlie e mort, este evident că cineva vrea să-mi dea de înţeles că „vremurile bune“ s-au dus.

— Poate că nu, doamnă, răspunse administratorul. Furtul de vite, fără să fie un lucru obiş-

nuit, nu este totuși ceva excepțional. De câteva luni încoace însă nu s-au semnalat furturi în zonă. Probabil că noi am mai slăbit supravegherea și hoții au profitat. Este vina mea. Voi face tot posibilul să găsim vitele.

— L-ai anunțat pe șerif ? îl întrebă Tim.

— Bineînțeles. A spus că va veni la fața locului cât mai curând posibil.

În clipa aceea intră doamna Brodie cu micul dejun. Dar Sam, necăjit de incidentul din cursul nopții, refuză cafeaua pe care i-o oferi Elizabeth și-și ceru voie politicos să plece.

— Ce crezi despre povestea asta ? îl întrebă ea atunci pe Tim.

— Care poveste ?

Expresia de pe fața Elizabethei se aspri.

— Bineînțeles... Ai dreptate... Nu te interesează ceea ce se întâmplă la Cripple Creek.

Regretându-și imediat atitudinea, Tim încercă să se corecteze.

— Nu asta voiam să zic. Nu am devenit indiferent la ceea ce ți se întâmplă, numai pentru că tu m-ai rugat să plec. Și dacă am uitat unele lucruri din trecut, sunt, în schimb, foarte bine ancorat în realitate și știu ce vreau.

Elizabeth împărți cu calm pâinea și untul de pe masă, servi cafeaua și întrebă :

— Și anume ?

— Să te ajut. Și dorința aceasta este încă și mai puternică...

Ezită o clipă, apoi continuă :

— ... decât înainte.

— Iarăși faci aluzie la ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, ripostă ea. De asta mă temeam. A-

cum, o să te simţi obligat să mă ajuţi, de parcă ai vrea să repari nu ştiu ce greşeală.

— Te înşeli. Dacă vreau să te ajut este doar pentru că... aşa vreau eu.

Elizabeth muşcă dintr-un sandviş şi ridică din umeri.

— Nu-i nevoie să minţi. Tu nu faci decât să respecţi voinţa bunicului.

Tim zâmbi.

— Chiar dacă Charlie a fost cel mai bun prieten al meu, nu mi-aş sacrifica viaţa particulară şi fericirea pentru el. Şi ca să ne întoarcem la povestea asta cu furtul vitelor, îţi propun să mai rămân aici până când se lămureşte. După aceea, voi pleca.

Elizabeth îl privi tăcută. Tim îi susţinu privirea fără să clipească, sperând că o va convinge de sinceritatea lui.

— Dacă ţii neapărat... îi răspunse ea în sfârşit.

— Şi tu, ce vei face astăzi ? se grăbi el s-o întrebe de teamă ca ea să nu se răzgândească.

— O să mai lucrez la manuscrisul pe care l-am început.

— Scrii ceva în momentul acesta ?

— Oh, nimic prea important. Aşa cum spunea bunicul : „Elizabeth scrie ca să se distreze".

Simţind că ea nu va mai spune nimic, Tim începu să-şi mănânce oul moale fără să mai insiste. Tocmai obţinuse o primă victorie şi prefera să se oprească deocamdată. Cu fiecare clipă, personalitatea Elizabethei i se dezvăluia într-o altă lumină şi, fascinat, descoperea un personaj ale

cărui multiple fațete nu se luminau întotdeauna în același timp, dar aveau o rânduire subtilă pe care trebuia să le-o respecți.

*
* *

După ce, în sfârșit, terminară de mâncat, Tim se ridică.

— Dacă-mi dai voie, aș avea de dat niște telefoane.

— Nu pleci nicăieri ?

El zâmbi stingherit.

— Nu-ți face griji, nu te voi deranja. Mă voi instala în biroul lui Charlie. M-a rugat să mă ocup de unele detalii de care încă n-am avut timp. După aceea, mă voi pierde în natură ca să nu te tulbur.

Elizabeth se mulțumi să dea din cap, și Tim ieși.

Ajuns în birou, se hotărî să-l sune mai întâi pe Greg pe care-l găsi la serviciu.

— Salut, Greg, sunt Tim.

— Cine ?

— Tim. Tim Walker.

Se făcu liniște pe fir.

— Am cunoscut pe vremuri un tip cu numele ăsta, dar a dispărut de secole.

— Greg...

— Chiar tu ești ?

— În persoană. Ce se aude cu aniversarea lui Cindy ?

— Ei bine, alaltăieri i-am sărbătorit cele douăzeci de primăveri, dar, oricum, dacă eşti liber peste zece ani pentru nunta ei...

— Greg, eşti într-adevăr insuportabil. Cum de poate Bradi să te suporte zi de zi ?

— Are un simţ al umorului care suportă orice. Bun, am râs destul acum. Ce-ar fi să-mi spui ce nu merge ? Presupun că nu m-ai sunat doar ca să-mi spui „salut".

Tim îşi trecu mâna prin păr şi oftă.

— Am probleme.

— Pot să te ajut ?

— Sunt mişcat că te-ai oferit singur. S-ar putea într-adevăr să am nevoie de tine.

— Ce se întâmplă ?

— Nu te-ar tenta o mică vacanţă în Colorado ?

— Când ?

Tim căzu pe gânduri. De azi-noapte, evenimentele se precipitaseră şi cereau o ripostă imediată.

— Cât mai repede posibil.

— Singur ?

— Da.

— La apartamentul tău sau la cabană ?

— Nici una, nici alta. La Cripple Creek.

— Cripple Creek ?

— Proprietatea lui Charlie Barringer. În acest moment, locuiesc aici. Ai mai fost vreodată?

— Nu, dar am aflat de moartea lui Charlie.

— Da, ieri a avut loc înmormântarea. Înainte să moară, m-a rugat să mă ocup de afacerile lui. Numai că, acestea sunt mai degrabă spinoase

și m-aș simți mult mai bine dacă ai fi și tu aici ca să-mi asiguri spatele.

— Așteaptă puțin să mă uit pe agendă.

Tim îl auzi pe Greg punând jos telefonul și privi spre creionul pe care-l ținea în mână. De la începutul conversației lor mâzgălise o foaie de hârtie cu cercuri și săgeți.

Greg reveni la telefon.

— Dacă plec mâine dimineață în zori, aș putea ajunge la Cripple Creek pe seară.

Tim scoase un oftat de ușurare și-i explică prietenului său cum să ajungă.

— Perfect, răspunse Greg. Deci, pe mâine.

— Stai puțin ! exclamă Tim. Înainte să închizi, trebuie să-ți spun o noutate.

Ezită o clipă, apoi continuă :

— M-am... ăăă... m-am căsătorit recent cu Elizabeth Barringer, nepoata lui Charlie.

Se lăsă o tăcere prelungită.

— Ești însurat ! exclamă Greg în sfârșit.

— Da. În fine... deocamdată. O să-ți explic eu totul mâine. E destul de complicat.

— Pot să-i spun și lui Bradi ?

Tim scutură din cap, de parcă Greg l-ar fi putut vedea.

— Nu încă. Situația este foarte delicată și, pentru moment, prefer să nu spun nimic nimănui.

— Sunt nerăbdător să aflu mai multe. Căsătoria asta subită mă uluiește. Chiar că nu mă așteptam la așa ceva. O cunoșteai mai de mult pe femeia asta ?

— N-o cunoșteam deloc. Am întâlnit-o acum.

— Nu se poate !

— Ascultă, Greg, e mai bine să vorbim mâine despre toate astea. Sufăr de niște dureri de cap cumplite de când cu amnezia mea și...

— Poftim ?! Ți-ai pierdut și memoria ?

Tim oftă din nou.

— Puțin. O să-ți povestesc eu. Dar, înainte de toate, vreau să-ți mulțumesc. Într-adevăr ești mereu aici când am nevoie de tine.

Tim auzi răsuflarea prietenului său în receptor.

— Pe mâine, Tim, zise acesta deodată.

Și închise.

Pe vremea când cei doi bărbați lucraseră în aceeași echipă, încă nici nu se cunoșteau bine și Greg îi salvase viața lui Tim într-o acțiune. Astfel deveniseră prieteni. Greg, considerând că făcuse un gest normal, refuzase întotdeauna să vorbească despre asta. Tim, în schimb, nu uitase niciodată.

Un zgomot dinspre scară îl readuse la realitate. Era de acum timpul să meargă să se întâlnească cu Sam și să aștepte amândoi sosirea șerifului.

*
* *

Cei doi bărbați străbătură proprietatea în jeep, controlând toate locurile prin care hoții ar fi putut să se strecoare, în ciuda dispozitivului de securitate. Sam părea foarte necăjit și Tim încercă să-l liniștească :

— Nu ai nimic să-ți reproșezi. Deocamdată nu am decât niște bănuieli, dar cred că știu ce s-a întâmplat. Dacă bănuielile mele se adeveresc, voi avea nevoie de ajutorul dumitale, la momentul oportun.

Administratorul îl privi în ochi.

— Puteți conta pe mine.

Tim îi răspunse cu aceeași privire încrezătoare, întrebându-se dacă Sam îi bănuiește pe frații Barringer. Dar nu spuse nimic. Era inutil să încingă spiritele. Dorința lui nu era să-i distrugă pe Jason și Marcus, ci să-i împiedice să-i facă rău Elizabethei. Și pentru asta, avea un joker în mânecă : Greg. Toată greutatea era să facă să se creadă că Greg îi era un simplu prieten, astfel ca nimeni să nu bănuiască ceva. Nici chiar Elizabeth. Dacă ea ar fi bănuit amploarea luptei care se pregătea, ar fi renunțat imediat să păstreze proprietatea. Și Tim era ferm hotărât ca Cripple Creek să-i rămână ei. Jason și Marcus moșteniseră afaceri înfloritoare de la Charlie. Nu aveau nici un motiv să acapareze și restul. De altfel, Tim era convins că, dacă Charlie ar fi putut, i-ar fi lăsat totul moștenire Elizabethei.

Dar oferindu-le jumătate din avere nepoților săi, știa că nici un judecător n-ar fi apreciat ca un abuz faptul că Cripple Creek îi revenise tinerei femei.

Cu toate acestea, Tim știa că ea se va opune cu înverșunare să intre în conflict cu frații ei vitregi. Va trebui deci să încerce s-o ajute cu cea mai mare discreție, dacă se poate chiar ca ea să nici nu observe.

* * *

Fără să arunce măcar o privire spre ordinatorul ei, Elizabeth se duse direct la fereastră. Era prea nervoasă pentru a scrie. Folosise totuşi scuza cu manuscrisul pentru a se putea izola fără teama de a fi deranjată. Nimeni nu venea să-i tulbure liniştea când se afla în biroul ei. Chiar şi Charlie respectase această regulă.

Charlie... Elizabeth oftă. Până unde va merge pentru a-i respecta ultimele dorinţe ? Era pentru prima oară când făcea ceva contra voinţei ei şi situaţia asta o dezorienta total. Fusese crescută asemeni mamei sale care fusese o femeie de caracter, îşi câştigase confortabil existenţa la Tucson şi dusese o viaţă independentă până în ziua când îl întâlnise pe Chuck Barringer.

Elizabeth nu reuşise niciodată să înţeleagă cum de se îndrăgostiseră atât de repede unul de altul, Chuck şi Cathie. Acum însă înţelegea. Propria ei viaţă îşi schimbase cursul în clipa în care îl întâlnise pe Tim, în camera de spital a lui Charlie. De parcă povestea mamei sale se repeta, după douăzeci şi cinci de ani, cu prietenul cel mai bun al bunicului ei.

Totuşi, Elizabeth avusese mai mult noroc decât mama sa. Tim era celibatar şi se căsătorise cu ea, pe când Chuck era căsătorit şi avea doi copii când o întâlnise pe Cathie. Bineînţeles, o părăsise pe Nancy, dar aceasta nu acceptase niciodată divorţul. Şi apoi, Cruck murise fără ca măcar să ştie că urma să devină tată.

În ziua accidentului, datorită unor hârtii pe care le avea la el și pe care erau menționate numele și adresa lui Cathie, aceasta fusese anunțată prima.

După durerea care i se putea citi pe față de fiecare dată când mama sa evoca acel accident, Elizabeth avea mereu impresia că el se petrecuse ieri.

Chuck și Cathie își făcuseră multe planuri, inclusiv un voiaj în Europa unde aveau de gând să înceapă o viață nouă.

Plănuiseră totul... în afara morții care urma să-l doboare pe Chuck câteva zile mai târziu.

Cathie, distrusă, se străduise totuși să ridice repede capul pentru ca pruncul pe care-l purta să nu sufere, acel prunc la care ținea mai mult decât la orice pe lume și pe care-l numea deja „copilul miraculos".

Elizabeth zâmbi tandru amintindu-și de această alintare pe care mama ei o folosise multă vreme. Copilăria ei fusese parcă un vis. Cathie își adorase fiica, aceasta moștenind de la tatăl său ochii lui verzi ca smaraldul și silueta înaltă. De altfel, îi vorbea deseori micuței despre Chuck, dar nu se lăsa niciodată cuprinsă de nostalgie sau de regrete. O învățase totuși pe Elizabeth să nu se bazeze niciodată pe nimeni și să nu uite niciodată de caracterul trecător al vieții.

Din nefericire, avertismentele ei se arătaseră a fi exacte, pentru că muri destul de tânără, lăsând-o pe copila adolescentă singură pe lume.

Atunci apăruse Charlie Barringer. Tânăra femeie dădu din cap cu duioșie amintindu-și de

uşurinţa cu care acesta îi câştigase simpatia şi cât de mult ţinuseră unul la altul. Aproape că trebuise să se lupte cu el pentru a-l determina să n-o crească „în puf", atât de mult dorise Charlie să o protejeze. Până la urmă, acesta îşi schimbase atitudinea şi se transformase într-un Pygmalion afectuos. O învăţase de toate, punându-i bazele unei educaţii solide şi dezvoltându-i dorinţa de a şti. O învăţase de asemeni să nu se lase înşelată de falşi prieteni şi de vânătorii de zestre pe care îi atrăgea averea ei, dar de care el avea grijă s-o ferească.

Apoi i-l prezentase pe Tim. Ca un ultim cadou, sau ca o ultimă încercare... Când îl văzuse pe acest om pentru prima dată, avusese strania impresie că-l cunoştea dintotdeauna şi, după nici două ore, nu se mai putea lipsi de el. Pe de altă parte, Tim părea să simtă acelaşi lucru. Petrecuseră prima lor noapte stând unul lângă altul, în salon, fără să-şi pună întrebări, acceptând destinul care-i apropiase. Apoi, ascultându-şi doar inima, ea se căsătorise cu el, neluând în seamă nici un gând „înţelept" ce-i venea în minte, ascunzându-se în spatele voinţei lui Charlie pentru a-şi justifica acest act în propriii ei ochi.

Dar când, după căderea de pe cal, Tim se trezise fără ca măcar să-şi amintească de ea, crezuse că era un alt semn al destinului care-i dovedea de această dată că, la fel ca moartea, boala putea şi ea să distrugă cea mai frumoasă poveste de dragoste. Accidentul lui Tim putea să-i fie fatal şi ea s-ar fi regăsit din nou singură şi sfâşiată de durere. Chuck, Cathie, Charlie, Tim...

Nu era viața un șir de încercări ? Elizabeth scutură cu putere din cap. Nu putea să se împiedice să-l iubească pe Tim și, chiar din acest motiv, trebuia să-l îndepărteze de ea.

Ca să nu mai sufere vreodată.

Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l convinge să plece, mințise chiar, spunându-i că își promiseseră să se despartă după moartea lui Charlie. Dar nu reușise și incredibilul se produsese : Tim se îndrăgostise de ea... pentru a doua oară.

Elizabeth își mușcă buzele. Dacă măcar n-ar fi apărut și povestea asta cu furtul vitelor, la ora asta el s-ar fi întors deja la Denver. Din fericire, treaba asta n-o să dureze mai mult de vreo două-trei zile. Și după aceea, Tim îi promisese că va pleca imediat ce afacerea va fi încheiată. Oricum, ea nu avea de ales. Fără el, nu-i va putea prinde pe hoți și Marcus și Jason vor fi foarte nemulțumiți de această pierdere când vor pune stăpânire pe Cripple Creek...

CAPITOLUL VIII

Deşi foarte civilizată şi plină de amabilităţi, cina din seara asta fusese încordată. Elizabeth nu se putea gândi decât la clipa în care se va întoarce din nou în dormitorul ei împreună cu Tim şi unde, el se va afla iar în pat alături de ea. Cum de putuse ea să-şi imagineze că vor împărţi acelaşi pat fără să se întâmple nimic ? Dar, de asemeni, cum ar fi putut ea să-l abandoneze pe Tim după accidentul lui? De altfel, nu regreta orele lungi petrecute la căpătâiul lui, privindu-l, ţinându-l de mână şi răcorindu-i fruntea în accesele de febră.

În timpul acestei lungi convalescenţe, avusese tot răgazul să reflecteze la viitorul lor. Îşi spusese pe vremea aceea că, imediat ce Tim îşi va reveni, se va apropia mai mult de el şi îi va povesti adevărul despre cariera ei, aşa cum făcuse mai demult cu Charlie.

Uimirea bătrânului, aflând că nepoata lui publică foarte des lucrări sub un pseudonim fusese, de fapt, mai mică decât îşi imaginase ea.

Speranţa ei însă se spulberase în dimineaţa în care Tim se trezise fără memorie şi când ea devenise pentru el doar o străină.

Ridică privirea spre el. Tim mânca pierdut în gândurile sale și ea ar fi dat mult să i le afle.

De fapt, Tim se afla destul de departe de preocupările Elizabethei. Planurile lui erau de acum aproape gata și nu mai rămânea decât ca Jason și Marcus să cadă în capcana pe care el le-o va întinde. Totuși, înainte de a face ceva, voia să obțină și asentimentul lui Greg. Dacă acesta va fi pozitiv, se va arunca imediat în luptă și frații Elizabethei nu vor mai fi curând decât o amintire tristă.

Tim zâmbi amar. În ziua în care o va salva pe Elizabeth de lăcomia fraților ei vitregi, o va pierde pentru totdeauna. Nu va mai avea nevoie de el și va trebui s-o părăsească așa cum îi promisese.

Își puse jos furculița, cu o privire întunecată. Perspectiva aceasta îl făcea să sufere cumplit, dar nu putea să-i reproșeze nimic Elizabethei. Era oare vina ei că el se îndrăgostise nebunește de ea și că ea nu-l putea iubi ?

— Mai doriți ceva ?

Elizabeth și Tim tresăriră amândoi la auzul vocii doamnei Brodie. Nici măcar nu-i remarcaseră prezența.

Elizabeth fu prima care-și reveni.

— Nu, mulțumim. A fost delicios.

— Grozav de delicios, mai zise și Tim.

Doamna Brodie dădu din cap cu un aer neîncrezător.

— Farfuriile dumneavoastră sunt aproape pline...

Tim şi Elizabeth se priviră, uimiţi. Într-adevăr, amândoi abia se atinseseră de mâncare.

— Jur că a fost totul foarte bun, reluă atunci Tim cu un zâmbet dezolat, dar nu prea ne-a fost foame.

— Evident. Cu tot ceea ce se întâmplă acum pe aici, bombăni Brodie.

Apoi adună farfuriile şi ieşi. Elizabeth şi Tim se ridicară.

— Dacă nu te superi, zise Tim, eu mă voi duce să mai lucrez. N-am terminat de verificat toate hârtiile lui Charlie.

Ea dădu tăcută din cap şi se îndreptă spre scară, în timp ce Tim se duse în birou.

După ce făcu un duş bun, Elizabeth se culcă şi, contrar temerilor ei, adormi aproape imediat.

Pe de altă parte Tim, prea nerăbdător ca să aştepte sosirea lui Greg, îi telefonă lui Max şi-i expuse planul său în privinţa fraţilor Barringer. După ce termină, Max îşi manifestă aprobarea.

— Bravo. Mi se pare totul excelent. Este o idee cam riscantă, dar cu ajutorul lui Greg n-ar trebui să ai probleme.

Tim, mai liniştit, închise telefonul după câteva minute şi zâmbi larg. Apoi, dându-şi seama de ora târzie, se duse la culcare. În seara aceasta nu va mai trebui să ia pastile ca să doarmă. Evenimentele din timpul zilei îl obosiseră îndeajuns pentru a-i asigura o noapte bună, odihnitoare.

*
* *

A doua zi spre seară, observând mașina lui Greg în drum spre poartă, Tim o zbughi afară, coborând treptele două câte două.

— Greg ! exclamă el întâmpinându-l. Bine ai venit la Cripple Creek. Ai călătorit bine ?

Greg coborî din mașină și-i strânse cu căldură mâna prietenului său.

— Excelent ! Am plecat foarte devreme și practic n-am întâlnit blocaje pe șosea.

Apoi aruncă o privire admirativă de jur-împrejur.

— Ce loc minunat ! Am impresia că mă aflu într-un decor de film. Unde este ferma ?

— Ceva mai departe, în pădure. Aici este partea pe care Charlie și-o rezervase folosinței lui personale. Vino, o să te prezint soției mele.

Greg își luă valiza din portbagaj și-l urmă pe Tim. Abia intrat în vestibul, lăsă să-i scape valiza și rămase cu gura căscată.

— Dar este un adevărat palat ! Așadar, tu locuiești acum în acest loc de vis ?

Tim încuviință din cap.

— E o poveste lungă. Dar... pe unde o fi Elizabeth ?

Ca răspuns la întrebarea lui, silueta grațioasă a tinerei femei se profilă în prag.

— Bună ziua, zise ea încetișor apropiindu-se de prietenul lui Tim. Dumneata trebuie să fii Greg. Soțul meu mi-a vorbit mult despre dumneata.

Greg luă mâna întinsă a tinerei femei şi o atinse uşor cu buzele.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, Elizabeth. Tim nu mi-a spus cât eşti de frumoasă. Sper că, cel puţin, nu te ascunde de lume.

Ea zâmbi. Cu părul negru uşor grizonat şi cu zâmbetul simpatic, Greg îi făcuse imediat o bună impresie.

— Probabil că eşti foarte obosit după această călătorie lungă. Vrei o cafea ?

— Cu mare plăcere.

Tim luă atunci valiza prietenului său.

— Mă duc s-o duc în camera ta până ce voi vă cunoaşteţi mai bine.

— Vino după mine, îi zise Elizabeth lui Greg.

Şi îl conduse până în salon.

În faţa superbului şemineu de marmură, cu marginile suflate fin cu aur şi a monumentalei oglinzi de deasupra, Greg rămase iar uluit.

— Ştiu, murmură Elizabeth, aruncându-i o scurtă privire, este puţin cam... mult. De fiecare dată când intru în încăperea asta, mă aştept să întâlnesc seniori şi prinţi înveşmântaţi cu purpură şi hermină.

Apoi îi arătă cu mâna spre un fotoliu iar ea se aşeză în faţa lui pe canapea. Greg, încă şocat, zise cu o voce abia auzită :

— Clădirea asta adăposteşte probabil mistere extraordinare. În ce an a fost construită ?

— La începutul secolului, de către străbunicul meu, pe vremea goanei după aur. A avut no-

rocul să descopere un filon bogat. Astăzi, minele de aur sunt închise dar zona a rămas prosperă datorită turismului.

Greg o asculta pe Elizabeth, privind-o cu curiozitate. Era foarte frumoasă și de o distincție deosebită. Nu era de mirare că Tim se îndrăgostise de ea. Dar asta nu era de ajuns ca să explice cum de acest celibatar convins se însurase atât de repede.

— Când v-ați căsătorit voi doi ? întrebă el brusc, dezvăluind fără să vrea o parte a preocupărilor lui.

În aceeași clipă, prietenul lui intră în încăpere. Greg îi aruncă o privire dezolată.

— Acum o lună, răspunse Tim fără să pară deloc tulburat. Din păcate, eu nu-mi amintesc decât ultima săptămână.

Apoi se așeză lângă Elizabeth și-i luă mâna. Dar încordarea dintre ei nu-i scăpă lui Greg. Ce naiba se întâmpla aici ?

— Cum îți mai e cu durerile de cap despre care mi-ai vorbit la telefon ? întrebă el cât se poate de natural.

— Mult mai bine. La drept vorbind, aproape că au dispărut.

— Mi-ai spus ceva și de o amnezie.

— Amintirile îmi revin încet-încet. Simt că în curând îmi voi redobândi memoria în totalitate.

Lui Greg i se păru că Elizabeth încremenise dar impresia aceasta trecu la fel de repede pe cât apăruse și n-o mai analiză.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat ?

— Oh ! Un accident stupid de călărie. Nu mai încălecasem de multă vreme.

Greg ridică o sprânceană. Tim fusese întotdeauna un călăreţ desăvârşit, dar şi de data asta preferă să nu insiste.

Sosirea doamnei Brodie fu providenţială. Când anunţă că masa e servită, se ridicară cu toţii, uşuraţi. Se îndreptară împreună spre sufragerie.

Prezenţa lui Greg la masă mai destinse atmosfera. Se amuzară copios auzind poveştile despre ultimele năzbâtii ale fiicei sale, încât Tim şi Elizabeth râseră în hohote. Vorbi apoi despre Bradi cu o tandreţe în care se putea ghici dragostea ce i-o poartă.

— Ce păcat că n-a putut veni şi ea ! zise Elizabeth.

Luat prin surprindere de remarca tinerei femei, Greg îi aruncă o privire scurtă lui Tim care însă rămase tăcut.

— I-a părut foarte rău că n-a putut să vină, răspunse atunci Greg, cu ochii aţintiţi în farfurie. Poate data viitoare...

După terminarea cinei, Elizabeth se ridică.

— Sper să nu vă supăraţi pe mine dacă mă retrag în camera mea.

— Nu bei cafeaua cu noi ? o întrebă Tim surprins.

Ea abia dacă-l privi.

— Nu, sunt foarte obosită. Și apoi, sunt sigură că aveți multe lucruri să vă spuneți.

Cu aceste cuvinte, îl salută călduros pe Greg, își sărută soțul și se retrase.

Cei doi trecură în salon unde doamna Brodie le aduse cafeaua și lichiorurile. Se așezară în fața șemineului și rămaseră o clipă tăcuți, încercând să înlăture încordarea ce se acumulase în timpul cinei și pe care Greg n-o înțelegea.

Primul care vorbi fu însă Tim.

— Sper că Bradi nu s-a supărat că nu am invitat-o și pe ea.

— Nici măcar nu știe că sunt la tine. Când plec în misiune, ea nu-mi pune nici o întrebare.

— Nu e geloasă ?

— De ce ar fi ? Știe că o iubesc și îi sunt fidel.

Tim rămase câteva clipe pe gânduri.

— Mi-e teamă că eu nu voi ajunge la o asemenea complicitate cu Elizabeth.

— De ce ? Nu ai timp ?! exclamă Greg îngrijorat. Este cumva bolnavă ?

— Nu. Mi-a cerut să plec.

Greg, ușurat, zâmbi ironic.

— Cu caracterul tău insuportabil, pot să-i dau și eu vreo zece motive pentru asta.

Tim turnă cafelele, coniacul și se lăsă pe speteaza fotoliului.

— N-ai nimerit-o, sunt unsprezece.

— La tine, nu-i de mirare.

— Elizabeth crede că m-am însurat cu ea pentru ca să-i fac pe plac lui Charlie.

Pe fața lui Greg apăru stupoarea. Apoi ridică ironic o sprânceană.

— Într-adevăr, trebuie să ai un suflet foarte nobil ca să consimți să te însori cu o tânără frumoasă, inteligentă și bogată...

Tim ridică paharul în sănătatea prietenului său.

— Știam că ai să înțelegi.

— Întotdeauna vei rămâne pentru mine o sursă de uimire. Ai într-adevăr talentul de a te arunca cu capul înainte în aventurile cele mai incredibile.

— Asta este darul meu.

— Așa e. Și de aceea, degeaba am încercat eu să te imit, n-am reușit niciodată.

Tim râse la rândul lui. Prezența prietenului său îi făcea bine. Apoi se aplecă în față, își puse coatele pe genunchi și începu să vorbească.

— Charlie Barringer avea doi nepoți. Mi-a spus că, la câteva zile după ce a făcut infarctul...

— Frații Elizabethei ?

— Frați vitregi. Nu au aceeași mamă. Deci, la câteva zile după ce a făcut infarctul, Charlie a primit vizita lui Jason.

— Pun pariu că nu venise să afle cum se simte bunicul lui.

— Ai câștigat... Jason voia să-l determine pe Charlie să redeschidă mina de aur de la Cripple Creek.

Greg se îndreptă în fotoliul său. Afacerea începea să devină interesantă.

— Înainte de cină, Elizabeth a făcut o aluzie la mina aceasta de aur care l-a îmbogățit pe străbunicul ei.

— După spusele lui Charlie, tatăl lui a întrerupt exploatarea spre sfârșitul anilor '20, când cursul aurului a scăzut foarte mult și costurile de extracție deveniseră prea mari.

— Și în ce stadiu se află astăzi ?

Tim luă o gură de coniac.

— Aceasta este marea întrebare. În ultimii ani, unele mine din regiune s-au redeschis. Rezultatele au fost foarte diferite de la o zonă la alta.

— Înțeleg... Și ce-a zis Charlie la propunerea lui Jason ?

— Nimic. De fapt, cu ocazia aceea, și-a dat brusc seama că nepoții lui erau convinși că vor moșteni Cripple Creek, iar el făcuse deja testamentul în favoarea Elizabethei. În plus, atitudinea nepotului său l-a șocat profund. „Aveam impresia că Jason deja mă înmormântase", mi-a mărturisit el ulterior. Toate astea l-au determinat atunci să acționeze foarte repede.

— Trebuia totuși ca el să fi bănuit lăcomia nepoților lui.

— Cei doi nepoți locuiesc în Est și n-au manifestat niciodată nici cel mai mic interes pentru fermă sau pentru casă. Și ca să spunem adevărul, Charlie nu-i iubea deloc, și-i șterse din inima lui.

Greg se ridică şi făcu câţiva paşi. Începea să vadă mai clar situaţia. Povestea, într-adevăr, nu era simplă.

— Şi Elizabeth ce zice de toate astea ?

— Aici e problema ! exclamă Tim. Ea a iubit întotdeauna Cripple Creek, dar nu ştie nimic despre mina de aur. Charlie nu voia s-o mai plictisească şi cu povestea asta. Oricum, nu s-ar schimba nimic dacă ar şti. Banii sunt ultima dintre grijile sale. Este gata chiar să renunţe la Cripple Creek numai pentru a evita conflictele.

— Ce ?!

— În ziua când s-a deschis testamentul, a spus că va refuza moştenirea. Atunci, domnul Swanson, avocatul, i-a dat o scrisoare de la bunicul său. Presupun că a citit-o, dar nu mi-a spus nimic. După părerea mea, cred că Charlie îi cerea în acea scrisoare să mă lase pe mine să acţionez, pentru că ea nu şi-a mai exprimat hotărârea de a renunţa la moştenire. Dar nici n-a mai luat legătura cu avocatul, aşa cum îi ceruse acesta, după ce va citi scrisoarea. Doar dacă nu cumva ea vrea să-şi acorde câteva zile de gândire.

— Asta tot nu-mi explică de ce te-ai însurat cu ea.

Privirea lui Tim se pierdu printre flăcările din vatră.

— Ca să fiu absolut sincer, motivele mele au fost pe deplin egoiste. M-am îndrăgostit nebuneşte de ea şi am profitat de ocazia care mi se oferea pentru a o avea numai pentru mine.

— Poate că ceea ce spui tu nu este prea elegant, dar măcar are meritul că este limpede.

— Oricum, ea nu mă mai vrea.

— O înţeleg.

— Ei, şi tu ! Dar, la urma-urmei, de partea cui eşti ?

Greg ridică un deget şi spuse râzând :

— Sunt de partea dreptăţii şi a adevărului.

— Sunt sincer, Greg. O iubesc pe această femeie.

— Cel puţin, i-ai spus ?

— E ceva mai complicat.

Greg ridică ochii spre cer.

— Hotărât lucru, nimic nu e simplu în povestea asta.

— Nu mai răsuci cuţitul în rană şi tu, te rog. La început am crezut că şi ea s-a măritat cu mine din dragoste, dar acum, nu mai sunt sigur. Îmi lipsesc însă atâtea amintiri încât îmi este foarte greu să mă regăsesc. Imaginează-ţi doar că, acum o săptămână, m-am trezit lângă ea în pat fără să ştiu măcar cum o cheamă !

În ciuda tonului grav al lui Tim, Greg nu se putu abţine să nu râdă.

— Scuză-mă, dar toate astea sunt atât de neobişnuite. Mi te imaginez privind-o uimit şi spunându-i : „Dumnezeule, dar cine eşti dumneata ?“ Până la urmă, situaţia trebuie să fi fost mai jenantă pentru ea decât pentru tine.

— Exact asta mi-a spus şi Charlie, murmură Tim. În orice caz, din ziua aceea ea nu depăşeşte limita celei mai stricte politeţi faţă de mine.

Apoi întoarse privirea, un pic jenat. „În afară de noaptea în care am făcut dragoste...", își zise el în sinea lui.

— Acum ce ai de gând să faci ?

— În legătură cu Elizabeth ? Nu știu. Deocamdată, rămân aici cu acordul ei. Cu siguranță că Jason va încerca să facă ceva în zilele următoare. Și apoi, asta nu-i tot. Noaptea trecută au dispărut mai multe vite. Aș putea să jur că Jason și Marcus au comandat afacerea asta pentru a o intimida pe Elizabeth. Dar și-au greșit ținta, pentru că ea nici măcar nu s-a gândit la ei. S-a gândit mai degrabă la alți fermieri invidioși.

— Dacă înțeleg bine, zise Greg terminându-și paharul, tu vrei să-i determini pe Jason și Marcus să n-o mai necăjească pe Elizabeth.

— Într-un fel.

— Și eu, în ce moment trebuie să intervin ?

— Pentru început, aș vrea să mergem împreună să-i facem o scurtă vizită lui Jason.

— Când ?

— Curând.

— Nici o problemă. Povestea asta e pasionantă și aș fi bucuros să te pot ajuta.

— Îți mulțumesc, Greg.

— Nu te grăbi. Îți pun o condiție...

Tim făcu ochii mari, surprins. Asta nu-i stătea în obicei prietenului său.

— Care ?

— O să-mi faci plăcerea și o s-o anunți pe Bradi că te-ai însurat. După cât mi-ai bătut mie capul când m-am însurat cu ea, este cel mai mic lucru pe care ți-l cer.

Tim zâmbi trist, se ridică și-și frecă ochii. Era teribil de obosit.

— Mi-ar plăcea și mie s-o anunț, dar nu văd de ce i-aș anunța o căsătorie care are toate șansele să ajungă cât de curând la divorț...

Greg nu-i răspunse nimic.

— Acum, hai să ne culcăm, îi propuse Tim acoperind jarul cu cenușă. Sunt epuizat, iar tu, după drumul pe care l-ai făcut, ar fi cazul să te odihnești.

Ieșiră amândoi din încăpere și urcară scara în liniște. Tim își lăsă prietenul în fața ușii camerei care-i fusese destinată.

— O să văd eu ce-o să pot face pentru a nu-i mai ascunde adevărul lui Bradi, zise Tim, dar totul depinde acum de Elizabeth.

— Și de capacitatea ta de a o păstra. Dacă o iubești nu trebuie să te dai bătut. Și eu, care te credeam tenace și voluntar !

Tim zâmbi cam forțat.

— În aceste ultime zile, am aflat pe pielea mea că dragostea nu este o afacere nici de tenacitate, nici de voință.

Și după un ultim semn cu mâna, dispăru în labirintul culoarelor.

CAPITOLUL IX

Tim pătrunse fără zgomot în dormitor pentru a nu o trezi pe Elizabeth. Dar aceasta dormea profund şi nici nu se mişcă. Se duse apoi în baie şi după un duş rapid, se reîntoarse în dormitor.

— Tim ? zise ea cu o voce somnoroasă în momentul când acesta se culcă.

— Scuză-mă, şopti el, nu voiam să te trezesc.

— Nu-i nimic. Cât e ceasul ?

— Este târziu, foarte târziu...

— Ai lucrat până acum ?

Tim zâmbi în întuneric. Elizabeth nu era complet trează şi punea întrebările cu o blândeţe înduioşătoare.

— Da, dar n-am avansat prea mult. Dar acum tu trebuie să adormi din nou.

Ea-şi puse capul pe umărul lui şi oftă. Toată încordarea îi dispăruse şi ea redevenise fiinţa sensibilă şi tandră pe care el o iubea atât.

— Dacă ai şti cât te iubesc, murmură el, fără să-şi poată reţine mărturisirea ce-i venise pe buze.

Femeia se crispă uşor dar nu se îndepărtă.

— Da, Elizabeth, vreau ca tu să știi cât îmi ești de dragă. Și n-am să încetez să-ți repet acest lucru până o să mă crezi. O să râzi, dar aș fi vrut să ne căsătorim la biserică, pentru ca toți prietenii mei să știe că celibatarul înrăit care eram, s-a îndrăgostit de-a binelea.

De data aceasta, Elizabeth se ridică într-un cot și-l privi, stupefiată. Ochii lui Tim începuseră să se obișnuiască cu întunericul și văzu frumosul ei păr arămiu care-i cădea în valuri în jurul obrazului.

— Ce ți se întâmplă ? Ți-au revenit oare amintirile primelor noastre săptămâni de căsătorie ?

Tim încremeni. De ce asocia Elizabeth începutul căsătoriei lor cu declarațiile pe care tocmai i le făcuse ? Se iubiseră ei pe vremea aceea, așa cum el bănuia ?

— Tim... ?

— Nu, nu. Tot nu-mi reamintesc nimic de atunci.

— De ce îmi vorbești de această căsătorie, când noi ne-am înțeles că ne despărțim ?

El se întoarse brusc spre ea și-i cuprinse fața în mâini.

— Pentru că nu-mi explic nerăbdarea ta de a mă vedea plecat. Dacă am acceptat condițiile tale, știi bine că n-am făcut-o cu dragă inimă. Așa că, de ce pari mereu atât de surprinsă atunci când îți spun că te iubesc ?

Elizabeth nu-i răspunse. Tim încercă să-i citească în privire, dar era prea întuneric pentru asta.

— Cred că ai tras un pic cam tare cu coniacul, împreună cu Greg. Nu mai știi ce spui.

Tim scutură din cap.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Sunt perfect lucid. Te iubesc.

Se lăsă o tăcere care lui Tim i se păru o eternitate, apoi se auzi din nou vocea Elizabethei în întuneric.

— Iar eu, eu nu vreau să te iubesc.

El şi-o apropie mai mult, cu tandreţe.

— De ce ?

— Pentru că mi-e teamă.

Tim simţi că i se pune un nod în gât. Era pentru prima oară când Elizabeth îşi deschidea inima. Doar dacă n-o mai fi făcut-o în primele lor săptămâni de căsătorie ?

— Teamă de mine ?

Ea ezită.

— Nu. Teamă de a suferi, de a mă trezi din nou singură atunci când n-am să mă mai pot lipsi de tine.

Tim simţi că lacrimile îi inundă ochii.

— N-ai de ce să te temi, dragostea mea. Voi rămâne mereu alături de tine.

Tânăra femeie nu-i răspunse, dar Tim o simţi înfiorându-se.

— Te iubesc, Elizabeth.

— Taci, te rog, gemu ea smulgându-se din îmbrăţişarea lui. Nu vreau.

Tim îi mângâie îndelung părul şi gâtul, apoi zise cu o voce scăzută :

— Nu te teme, nu mă voi impune cu forţa, dar lasă-mă să te iubesc fără să mă respingi. Şi nu uita că sunt aici. Voi fi mereu aici...

*
* *

Tim avu impresia că adormise, când se auzi soneria telefonului. Găsi aparatul pe pipăite.

— Alo ?

— Domnul Walker ? Sunt Sam. Scuzați-mă că vă deranjez atât de devreme, dar mi-ați spus să vă previn dacă vom primi vreo... vizită.

— Ai făcut foarte bine. Vin imediat.

— Cine a fost ? îl întrebă Elizabeth după ce el închise.

— Sam. Am uitat să-ți spun că i-am cerut să mă trezească devreme.

— La ora cinci dimineața ? Încă e întuneric.

— Știu, dar trebuie să verific câteva mici amănunte la fermă, și peste zi este imposibil cu toată lumea care e pe acolo.

— Dar ne-am culcat atât de târziu...

Tim se aplecă spre ea și o sărută cu tandrețe.

— Tocmai de asta, tu te vei culca la loc. Îți voi povesti eu tot mai târziu.

Apoi coborî din pat, simțind că dacă mai întârzie, toate hotărârile lui ferme în privința Elizabethei se vor prăbuși, și intră în baie.

*
* *

După un sfert de oră, ciocănea la ușa lui Greg și intră fără să mai aștepte răspuns.

— Hai, sus !

Greg deschise un ochi, privi ceasul deșteptător și bombăni :

— Ai văzut cât e ceasul ?

— Am avut vizitatori azi-noapte. Vezi, nu m-am înşelat.

— Ar fi putut să aştepte să-mi termin şi eu somnul.

Tim izbucni în râs.

— Nu cred că s-au gândit la amănuntul ăsta.

Greg dădu la o parte cuverturile mormăind.

— O să-i învăţ eu minte...

Ieşiră fără să mai aprindă lumina pe culoar, coborând scara la lumina lanternei lui Tim. Abia ieşiseră afară, că silueta lui Sam apăru din umbră. În spatele lui, doi oameni instalaţi într-o camionetă aşteptau ordine.

— Să mergem, zise Tim.

Şi urcă împreună cu Greg în faţă.

— Câţi sunt ?

Sam demară.

— După spusele lui Jess care deja se află acolo cu încă trei oameni, sunt patru. I-am spus să-i lase să acţioneze, dar să nu-i lase să plece până ce nu venim şi noi.

— Sunt înarmaţi ? întrebă Greg.

Sam dădu afirmativ din cap.

— Au puşti.

— Dacă fiecare îmi urmează sfaturile, interveni Tim cu un gest liniştitor, nu se va trage nici un foc de armă. Probabil că vor lucra toată noaptea în mină şi vor ieşi în zori. Atunci îi vom culege. Efectul surprizei va fi total. Nu uitaţi că nu avem de-a face cu criminali, ci probabil cu ingineri plătiţi pentru a face o muncă de precizie.

Oamenii de la fermă dădură calm din cap. După câteva minute Sam opri camioneta şi coborî

fără să facă zgomot. Greg se așeză mai bine în scaunul lui, își întinse picioarele și își aprinse o țigară. Apoi le dădu pachetul și celorlalți. Cei cinci bărbați se serviră, se instalară cât putură mai comod și fumară în liniște.

Tim se alătură lui Sam care se afla deja lângă Jess, la vreo douăzeci de metri de mină.

— Nu mai e mult, zise el ridicând privirea spre cer. Stelele încep să se stingă. Haideți și voi în camionetă. Este mai bine să rămânem grupați.

*
* *

Când cerul se lumină îndeajuns, se strecurară afară din mașină și se apropiară în liniște de intrarea minei.

După vreun sfert de oră, Tim le făcu semn și celorlalți să se apropie.

— Îi aud venind.

Se ascunseră în spatele zidului de piatră ce mărginea intrarea în mină și așteptară până ce ieșiră toți.

— Bună dimineața, domnilor ! exclamă atunci Tim apărând în același timp cu Greg. Frumoasă vreme, nu-i așa ?

Urmară câteva secunde de derută.

— Cine... cine sunteți ? întrebă cel ce părea să fie șeful.

— Mai degrabă eu trebuie să vă pun această întrebare. Ați violat o proprietate particulară. În general, proprietarii minelor de aur sunt destul

de amabili la acest gen de delict. Chiar dacă mina lor este închisă.

— Cred că vă înşelaţi, îi replică omul. Eu sunt responsabilul acestei echipe, nu este pentru prima oară când venim şi nimeni nu ne-a zis nimic până acum.

Apoi scoase din buzunar o hârtie.

— De altfel, am autorizaţia proprietarului, domnul Jason Barringer.

— Domnul Jason Barringer nu este proprietarul acestei mine, ripostă imediat Greg.

Omul luă un aer ameninţător.

— Ba, eu cred că este. În schimb, dumneavoastră nu v-aţi prezentat. Nu ştiu cine sunteţi şi cum vă permiteţi să mă împiedicaţi să-mi fac treaba.

— Sam ! strigă atunci Tim aruncând o privire rapidă peste umăr.

Administratorul şi oamenii lui ieşiră atunci din ascunzătoare. În faţa acestei răsturnări de situaţie neaşteptate, şeful de echipă se arătă dintr-o dată mult mai conciliant.

— Ce-ar fi să ne explicăm cu calm ? Eu nu ţin neapărat să am probleme.

Tim zâmbi ironic.

— Cu plăcere. Vom face prezentările în faţa şerifului. Sunt sigur că va fi încântat să aibă o discuţie cu dumneavoastră !

— Cum doriţi, răspunse omul făcându-le semn celor din echipă să se supună.

Şi îl urmară pe Tim, încercuiţi de oamenii lui Sam.

*
* *

Elizabeth se întinse somnoroasă, căscă, apoi se trezi tresărind. Dar recunoscându-și camera inundată de soare, înțelese că avusese un coșmar. Se rostogoli pe o parte și se ghemui pe locul pe care Tim îl părăsise cu câteva ore mai devreme.

Dar dădu la o parte aproape imediat cuverturile și se așeză pe marginea patului. Cum de putea acest om să-i ocupe în așa măsură gândurile ? Nici nu se trezise de cinci minute și deja toate gândurile îi zburau spre el. Totuși, nu putea spune că nu încercase să-l îndepărteze prin toate mijloacele. Dar printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, se produsese exact contrariul și acum, îl simțea mai îndrăgostit ca niciodată. Fuseseră oare vrăjiți încât să fie împinși unul spre celălalt într-un mod atât de irezistibil ?

Se îndreptă spre baie, sperând că un duș bun o va ajuta să se gândească și la altceva, dar când își dădu seama că și căldura apei îi amintea de Tim, își scurtă dușul și se șterse mai viguros ca de obicei.

Atâta vreme cât el nu va fi plecat, își zise ea puțin mai târziu, când se îmbrăca, nu va putea face altceva decât să se gândească la el. Dar imediat ce el va pleca... La acest gând, inima i se strânse și, fără să știe de ce, amintirea căsătoriei lor îi reveni în minte.

Nu o va uita niciodată.

În ziua aceea, toată lumea din spital era bucuroasă. De la infirmiere la medici, chiar și

bolnavii la care vestea se răspândise ca o dâră de praf de pușcă. Charlie era în al nouălea cer, iar Tim, refuzând să se îndepărteze de „soția lui", o urma peste tot, radiind de fericire. În ceea ce o privește pe Elizabeth, chiar dacă ea-și repeta neîncetat că această căsătorie era necugetată, nu mai fusese niciodată atât de fericită.

După ceremonie, pentru a nu se îndepărta de spital, Tim îi propusese Elizabethei un „voiaj de nuntă" la unul din cele mai bune restaurante din zonă. Ea acceptase râzând în hohote și împărțiseră amândoi o masă delicioasă, ca doi îndrăgostiți.

Vocea doamnei Brodie care fredona o melodie o readuse pe Elizabeth la realitate. Se hotărî să coboare la bucătărie să-și ia micul dejun. Dar abia se așeză la masă că amintirile o năpădiră din nou.

După „masa lor de nuntă", Elizabeth și Tim dăduseră un telefon la spital pentru a se asigura că Charlie este bine și porniseră pe drumul de întoarcere spre Cripple Creek cu mașina lui Tim.

— Cred că ar trebui s-o anunțăm pe doamna Brodie că ne-am căsătorit, spusese Tim pe un ton comic cu puțin înainte de a ajunge. Altfel, cred că va leșina găsindu-mă mâine dimineață în patul tău.

Elizabeth simțise că roșește. Din fericire, Tim era cu ochii ațintiți pe șosea și nu remarcase nimic. Ea căutase o replică amuzantă dar în zadar. Uimit de tăcerea ei, Tim întoarse capul spre ea.

— Te temi chiar atât de tare de reacția menajerei ?

Nici de data asta, Elizabeth nu-i răspunsese.

— Ce s-a întâmplat, draga mea ?

— Nu pot încă să mă obișnuiesc cu gândul că suntem căsătoriți cu adevărat.

Tim rămăsese tăcut câteva clipe.

— Cum adică „cu adevărat" ?

— Ei bine..., ne cunoșteam încă atât de puțin...

La drept vorbind, Elizabeth nu-și înțelesese nici ea reacția. După sărutul lor din ajun, nu va putea să-l convingă pe Tim că ea nu-și dorea să facă dragoste cu el...

De altfel, Tim avusese eleganța să nu insiste. Dar când ajunseseră la Cripple Creek, el o urmase în camera ei și ea nu protestase. Ajuns aici, el aruncase o privire neîncrezătoare în jurul lui, în această încăpere pe care n-o mai văzuse până acum.

— Dumnezeule ! Unde mă aflu ? În dormitorul „Frumoasei din pădurea adormită" ?

Elizabeth izbucnise în râs.

— Bunicul are dintotdeauna o slăbiciune pentru decorațiunile extravagante. Într-o zi, profitând de faptul că eu eram la școală, a redecorat în totalitate camera mea. Seara, când m-am întors, am descoperit patul cu baldachin, tapetul și tot restul. A adus totul din Europa și e convins că în patul ăsta a dormit o regină.

— Tu cum ai reacționat ?

Râsul Elizabethei se topise dintr-o dată.

— Închipuie-ți că mi s-a părut totul foarte frumos. Aș minți dacă n-aș recunoaște. Poate pentru că mă simțeam deodată ridicată la rangul de prințesă ? Sau, pur și simplu, pentru că bunicul avusese ideea asta. Acestea fiind zise, eram totuși

conştientă de caracterul puţin cam... baroc al noii mele camere şi nu îndrăzneam să invit pe nimeni în ea. Mi-era teamă că îşi vor bate joc de mine. Totuşi, o colegă de clasă a reuşit să se fofileze o dată. A fost atât de cucerită încât am crezut că nu va mai pleca. A doua zi, tot colegiul era la curent. Aproape că a trebuit să împiedic aranjarea unor vizite organizate...

— Asta ţi-a trezit dorinţa de a scrie ?

Elizabeth ridicase din umeri puţin jenată. Nu numai că această cameră a ei o influenţase foarte mult, dar găsise în această atmosferă senzuală inspiraţia scenelor îndrăzneţe care îi aduseseră complimentele editorului ei şi simpatia publicului. Îl privise pe Tim pe furiş şi încercase să-şi învingă timiditatea care o paraliza, dar atunci îşi observase imaginea în oglindă. Văzându-şi obrajii roşii şi ochii strălucitori, tulburarea ei crescuse şi mai mult. Tim se apropiase atunci de ea şi o sărutase cu patimă. Purtaţi de un vârtej de pasiune, căzuseră amândoi pe pat şi împărtăşiseră prima lor noapte de dragoste.

Elizabeth pricepuse repede că potrivirea lor fizică era la fel de perfectă ca şi complicitatea lor intelectuală. Zilele şi nopţile care urmaseră se derulaseră ca într-un vis pe care nimic nu părea să-l întunece.

Până în ziua în care se certaseră pentru prima oară şi când Tim, furios, plecase să călărească prin pădure înainte de a fi victima teribilului său accident.

CAPITOLUL X

După ce bău o ceașcă de cafea, Elizabeth se întoarse în biroul său și se apucă de scris. Dar după zece minute de eforturi fără nici un rezultat, puse jos stiloul și se instală în fața ferestrei. Îi va fi imposibil să scrie, atâta vreme cât nu-și va face ordine în gânduri. Mai ales în această încăpere în care se certase pentru prima oară cu Tim. Chiar dacă Elizabeth continua să creadă că motivele ei de ceartă fuseseră serioase, regreta acum furia ei de atunci. Dar de ce fusese Tim atât de enervant ? Nu l-ar fi crezut niciodată în stare de atâta indiscreție. Ea tocmai lucra, când el intrase fără să bată la ușă.

— Ai cumva o sticlă de cerneală, te rog ?

Elizabeth îi răspunsese iritată :

— Pe primul raft.

După câteva clipe, cum Tim întârzia, se întorsese spre el, surprinsă. Acesta tocmai citea scrisoarea pe care ea o primise chiar în dimineața aceea de la o prestigioasă revistă literară care îi decerna premiul anual pentru „cel mai bun autor de romane istorice".

Neluând în seamă aerul nemulțumit al soției sale, Tim o întrebase :

— Cine este această Lisa Barry, care a luat premiul ?

— Eu sunt, răspunsese ea străduindu-se să-şi păstreze calmul. Este pseudonimul meu.

Observând atunci rafturile care conţineau operele Lisei Barry, Tim se apropiase şi le atinsese cu vârful degetelor.

— Ai scris opt romane istorice !

Elizabeth încuviinţase din cap fără să zică nimic.

— Dar... Charlie mi-a spus că n-ai publicat decât unul sau două.

— Ştiu.

— De ce nu i-ai spus ?

— De ce i-aş spune ? N-am nici un motiv anume să o fac.

Tim o privise cu un oarecare reproş pe care ea nu-l apreciase. Dacă exista în viaţa ei un secret pe care nu voia să-l împărtăşească nimănui, era dreptul ei.

— Dacă înţeleg eu bine, continuase el fără să-şi dea seama de stângăcia lui, ai publicat opt romane despre care nu i-ai spus nimic bunicului tău, fiinţa care spui că-ţi este cea mai dragă pe lume, fără să mai vorbim de mine, soţul tău.

Apoi se apropiase de ea zâmbind şi-i ciocănise fruntea cu degetul îndoit.

— Ce alte secrete mai ai închise aici, în căpşorul ăsta frumos ?

De data asta, Elizabeth se ridicase, la capătul răbdării. Atitudinea asta protectoare a lui Tim o călca pe nervi.

— Este viața mea particulară și asta nu privește pe nimeni. Bunicul știe că eu scriu. Cât privește detaliile, este adevărat că nu le cunoaște, pentru că eu cred că romanele istorice nu sunt chiar stilul lui preferat. Cât despre soțul meu, voi vedea mai târziu dacă toate astea îl interesează sau nu.

Încasând lovitura, Tim se sprijinise de peretele din fața bibliotecii și dăduse din cap cu reproș.

— De ce ești atât de aspră ? Știu că până acum ai avut toate motivele să-ți construiești ziduri de apărare. Cu siguranță că ele te-au ajutat să depășești multe încercări. Dar azi, nu mai ai nici un motiv să-i ascunzi lui Charlie succesele tale. Gândește-te numai cât ar fi de fericit dacă ar ști că ești un autor cunoscut și pe deasupra ai mai luat și un premiu. Este atât de mândru de tine. De altfel, nu înțeleg de ce ți-ai luat un pseudonim. I-ar fi făcut plăcere ca numele de Barringer să fie încoronat cu glorie. El...

— Încetează să-mi mai dai lecții, îi replicase atunci Elizabeth. Sunt destul de mare ca să știu ce am de făcut și te rog să-mi respecți alegerea. Și pentru că vorbești despre Charlie de parcă l-ai cunoaște mai bine decât mine, află că a avut întotdeauna cel mai mare respect pentru cariera mea. El mă iubește pentru ceea ce sunt, nu pentru succesele sau premiile mele. Și dacă vrei părerea mea, ai face bine să te inspiri din exemplul lui.

Tim pălise. După ce mai înfruntase o ultimă dată privirea verde a Elizabethei, ieșise trântind ușa.

Fără să încerce să-l oprească, Elizabeth se cufundase din nou în scrierile ei.

Dar după vreo oră, Sam venise s-o anunțe că, la grajduri, apăruse calul lui Tim singur. Elizabeth înghețase de groază și organizase imediat căutările.

* * *

O bătaie ușoară în ușă o smulse din noianul amintirilor. Doamna Brodie nu-și permitea niciodată s-o deranjeze când lucra, așa că vizitatorul nu putea să fie decât Tim.

Plecă de la fereastră și se duse să deschidă.

— Scuză-mă că te deranjez, zise el imediat, dar voiam să te anunț că Greg și cu mine trebuie să plecăm chiar acum spre Denver. Nu știu precis cât vom rămâne acolo. În orice caz, nu mai mult de două-trei zile.

Ea-l privi fără să-i răspundă, cu gândurile încă pierdute în amintiri.

— Pleci... ? reuși ea să articuleze.

El se aplecă spre ea și o sărută cu tandrețe pe colțul buzelor.

— Nu este decât o afacere de vreo patruzeci și opt de ore.

Apoi îi zâmbi ușor ironic.

— Vei fi în sfârșit liniștită.

Cu aceste ultime cuvinte, se întoarse și dispăru. Elizabeth, incapabilă să schițeze nici cea mai mică mișcare, îl auzi coborând scara în viteză. De ce pleca el atât de repede, fără să-i dezvăluie motivul ? Și Greg, căruia nici măcar nu-i

spusese „la revedere", se va mai întoarce cu Tim ? Elizabeth închise încetișor ușa. „Vei fi în sfârșit liniștită." Dacă măcar ar fi fost adevărat... Dar nu era cazul. Plecarea lui Tim, departe de a o ușura, îi provoca o tulburare pe care nu și-o putea explica. Era limpede că situația nu era atât de simplă pe cât o crezuse. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru : să folosească cele patruzeci și opt de ore pentru a analiza situația și a trage concluziile care se impuneau.

Îl iubea pe Tim și el o iubea, dar era oare de ajuns atât ? Dragostea lor va fi destul de puternică încât să-i învingă teama de a se regăsi singură și de a suferi ? Va ști ea să depășească sfaturile de prudență pe care i le dăduse mama sa ? Elizabeth se înfioră. I se părea că răspunsul prindea viață încetișor în mintea ei.

*

* *

Ajunși la Denver, Tim și Greg se duseră mai întâi la apartamentul lui Tim, de unde acesta își adună câteva lucruri pe care să le ducă la Cripple Creek. Apoi se duseră la aeroport și luară primul avion spre New York.

După o aterizare fără probleme pe „La Guardia", un taxi îi conduse la hotel unde Tim rezervase două camere.

În seara aceasta, strecurându-se în patul său, Tim se gândi că era prima noapte când nu dormea cu Elizabeth, de o lună încoace.

Rămase mult timp cu ochii deschiși în întuneric, readucându-și în memorie amintirile ca-

re-i apăruseră peste zi, în timpul călătoriei. Şi aceste amintiri erau tot atâtea dovezi ale înţelegerii fără fisură ce domnise între el şi Elizabeth în primele trei săptămâni ale căsătoriei lor. Da, acum Tim îşi amintea totul : zilele lor pline de veselie şi mai ales, nopţile lor de dragoste. Elizabeth îl minţise. Nu se căsătoriseră nici unul, nici altul doar pentru a-i face pe plac lui Charlie şi nu fusese niciodată vorba despre vreun contract sau despre despărţirea lor. Dimpotrivă. Pe măsură ce zilele treceau, pasiunea lor nu făcea decât să crească. Atunci, de ce îl minţise ? Pentru că o obligase să-i dezvăluie secretul ei întrebând-o cine era Lisa Barry ? Astăzi, Tim se întreba de ce fusese atât de curios. Dacă Elizabeth dorise să păstreze tăcerea asupra carierei sale, cu ce drept îi reproşase el asta ? Şi mai ales, dacă ea nu-i spusese nimic nici măcar lui Charlie, de ce i-ar fi făcut confidenţe acestui soţ pe care abia îl cunoscuse de câteva zile ?

Tim oftă şi se răsuci în pat. Acum că îi revenise memoria, va putea să aibă o discuţie cinstită cu ea. Dar mai înainte trebuia să-i facă rău. Dacă, după aceea, nu va reuşi s-o convingă pe Elizabeth de dragostea lui şi astfel să rămână alături de ea, o va părăsi fiind cel puţin sigur că Jason şi Marcus nu-i mai pot face rău. Cu această certitudine în gând, închise ochii şi adormi.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Tim şi Greg se duseră cu un taxi la biroul lui Jason de pe Wall Street.

Șoferul îi lăsă în fața unui zgârie nori de o înălțime incredibilă în care intra în acest început de zi o mulțime impresionantă de funcționari.

Imediat se apropiară de ei doi portari, întrebându-i ce căutau și îndrumându-i spre un prim birou de primire. Aici, li se verifică identitatea și, după lungi formalități, li se dădu câte un ecuson. Apoi fură rugați să aștepte însoțitoarea care îi va duce la lift.

— În ritmul ăsta, șopti Greg la urechea prietenului său, se face noapte până o să ajungem la biroul lui Jason.

Tim se abținu să izbucnească în râs.

După zece minute, ușile glisante ale ascensorului se deschiseră în fața lor la etajul treizeci și doi al turnului. Cei doi bărbați rămaseseră cu gura căscată. Decorația interioară agresivă, mobilierul de un alb strălucitor și glacial, mărimea uriașă a încăperilor, totul fusese studiat scrupulos pentru a impresiona vizitatorul.

Cu o privire complice între ei, Tim și Greg se îndreptară spre biroul de primire ce trona în mijlocul unui spațiu gol în care ar mai fi avut loc patru birouri individuale. Tânărul așezat la birou le adresă un zâmbet profesional.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnilor ?

Tim știa că prezența lui și cea a prietenului său fusese semnalată încă de la parter, dar răspunse de formă :

— Am vrea să-l vedem pe domnul Jason Barringer.

Tânărul dădu din cap cu un aer dezolat.

— Din păcate nu aţi avut fixată o întâlnire cu domnul Barringer şi-mi este deci imposibil să vă introduc la dânsul. Vă rog să mă credeţi că sunt dezolat. Domnul Barringer este foarte ocupat dar...

Îşi aruncă un ochi pe registrul din faţa lui.

— ...poate că v-ar putea primi spre sfârşitul săptămânii viitoare. Doar dacă nu preferaţi să-i telefonaţi ?

Tim îşi puse servieta pe birou şi scoase din ea un plic mare maron pe care i-l întinse funcţionarului.

— Nu va fie nevoie. Vă rog doar să-l anunţaţi că a venit cumnatul lui ca să-i dea acest plic.

Tânărul rămase o clipă perplex. Apoi luă plicul. Tim îi zâmbi încurajator.

— Vă aşteptăm aici... Ar fi posibil ca, totuşi, domnul Barringer să vrea să ne primească, chiar şi fără programare.

Tânărul îl privi atent în tăcere, apoi dădu din cap şi dispăru pe uşa din spatele lui.

Apăru după câteva minute.

— Domnul Barringer vă va primi. Vă rog să mă urmaţi.

— Cu plăcere, răspunse Tim cu o licărire triumfătoare în priviri.

Şi se luă după el, urmat de Greg.

Biroul lui Jason Barringer era la fel de mare cât un teren de baschet. Lumina pătrundea în valuri prin nişte geamuri imense orientate spre sud şi domnea o tăcere înăbuşitoare pe care n-o tulbura nici măcar zgomotul aparatului de aer condiţionat. Funcţionarul îi lăsă pe Tim şi Greg la uşă şi se retrase. Cei doi se apropiară încet de

masa la care lucra Jason. Acesta nici măcar nu ridică privirea până ce ei nu ajunseră în dreptul lui.

— Care este scopul vizitei voastre ? întrebă el fără vreo altă introducere.

Tim arătă spre plicul care se afla, deschis, pe biroul lui și-i răspunse în același fel :

— Voiai să știi dacă mina de aur de la Cripple Creek merită să fie redeschisă. Ca să putem câștiga un timp prețios, am preferat să-ți aduc eu informațiile care te interesează și care, așa cum vezi, sunt în posesia mea.

Fața lui Jason rămase încremenită.

— Ce înseamnă mărturia asta semnată de inginer ?

— Șeriful a vrut să știe exact cum a ajuns inginerul acesta în mina surorii tale fără ca aceasta să-și dea acordul și i-a cerut deci o mărturie precum că a efectuat aceste sondaje la cererea ta. După cum vezi, a fost foarte cooperant.

Jason aruncă o privire mânioasă spre Greg.

— Nu mi se pare să vă mai fi întâlnit vreodată.

Tim nu-i lăsă prietenului său timp să răspundă.

— Ți-l prezint pe Gregory Duncan, avocatul meu.

— Dar ce s-a întâmplat cu Neil ?

— Neil era avocatul lui Charlie.

— Înțeleg, răspunse simplu Jason bătând cu degetul în birou. Ce-ar fi să revenim la afaceri acum ? Ce vreți de la mine ?

Tim se aplecă în față și-și puse palmele pe imensul birou.

— S-o lași pe Elizabeth în pace. Tu și cu Marcus aveți deja un imperiu și, oricum, Cripple Creek n-a reprezentat niciodată nimic pentru voi. Proprietatea aceasta nu vă aparține. Ea aparține surorii voastre, prin voința lui Charlie.

— După documentele pe care le conține plicul pe care mi l-ai dat, zise Jason de parcă nici nu auzise spusele lui Tim, mina mi se pare foarte interesantă. Mai are destul aur de extras.

— Într-adevăr, iar Elizabeth va fi încântată să afle că voi ați efectuat niște lucrări preliminare, în cinstea nunții ei. Și dă-mi voie și mie să-ți mulțumesc personal pentru frumosul vostru gest.

— De altfel, văd că mina te interesează în cel mai înalt grad...

— Nu am venit aici ca să-ți vorbesc despre mine, Jason. Și oricum, n-ai fi în stare să înțelegi ce mă leagă de Elizabeth. Dar dă-mi voie să-ți spun un lucru : Charlie, dintr-un motiv pe care nu-l știu, nu te iubea. Mă întreb totuși dacă antipatia față de tine nu ținea de un dosar complet pe care el îl avea și care cuprindea toate detaliile unei afaceri în care necinstea ta ar fi sărit în ochi și observatorului cel mai distrat. Dosar care, sunt sigur, ar interesa enorm unele organisme cum ar fi garda financiară, de exemplu.

Jason tresări și se lăsă pe speteaza fotoliului său fără să spună o vorbă.

Tim se îndreptă și făcu vreo câțiva pași prin birou, apoi se opri brusc și-și țintui privirea în cea a fratelui Elizabethei.

— Charlie bănuia că voi veți încerca s-o speriați pe Elizabeth pentru a o determina să abandoneze Cripple Creek. Te pricepi să intimidezi oamenii, nu-i așa ? Și asta nu numai pentru bani, pentru că ai o pasiune mai puternică chiar decât banii, puterea. Nu știi să te oprești. Pentru a avea cât mai multă putere, ești în stare de orice. Și Charlie avea această dovadă.

— Nu poți să dovedești nimic. Afacerile mele sunt perfect legale...

Tim făcu un gest batjocoritor.

— Bineînțeles ! Dar știi cum e... Când garda financiară începe să se intereseze de o întreprindere și-și bagă nasul în afacerile ei, are un obicei nesuferit de a face audieri, de a cerceta conturile, de a interoga angajații. Și apoi, o mulțime de elemente sunt lăsate la libera ei apreciere, încât este imposibil să prevezi care va fi rezultatul anchetei.

— Asta e intimidare ?

— Dragul meu Jason, îi replică Tim cu un zâmbet ironic, de ce aș încerca eu așa ceva, din moment ce tu nu ai nimic să-ți reproșezi ? Sunt sigur că mă înțelegi prea bine, așa cum te-a înțeles Charlie. Dar cum eu nu te cunosc, el mi-a încredințat dosarul pe care l-a întocmit despre tine, pentru a mă ajuta să înțeleg ce fel de om ești. Nu-ți face griji. Îl voi păstra cu pioșenie, în amintirea lui.

Jason, stacojiu la față, se ridică amenințător.

— Ești un tică...

— Hai, hai ! îl întrerupse Tim astupându-și urechile. Domnul Jason Barringer, președintele societății Barringer, proprietarul unui zgârie

nori pe Wall Street și puternic om de afaceri, nu se va comporta ca un vulgar birjar. Fără să mai pui la socoteală că te-ar putea auzi funcționarii tăi !

Apoi arătă spre plicul maron.

— Ți-l las. Documentele dinăuntru nu sunt decât niște fotocopii.

Jason îi aruncă o privire plină de ură.

— O să te distrug, Walker !

— Amenințările tale nu mă impresonează deloc. În schimb, află că, dacă mina va mai fi vizitată sau dacă — n-are nici o legătură, desigur — vor mai dispărea vite de la fermă, avocatul meu va lua imediat legătura cu tine.

— Așadar, ai de gând să pui pe seama mea toate problemele viitoare ce se vor ivi la Cripple Creek. E ridicol. Nu vei putea niciodată să dovedești că eu sunt de vină.

Tim zâmbi disprețuitor.

— Așa cum nici tu nu vei putea dovedi că eu sunt de vină dacă garda financiară debarcă într-una din zilele următoare în biroul tău, fiind în posesia unui „anume" dosar.

Se întoarse și, escortat de Greg, ieși din încăpere. Cei doi nu scoaseră nici o vorbă până ce nu ieșiră din clădire. Dar ajunși afară, își umplură plămânii cu aer curat și expirară încet, ca pentru a elimana aerul viciat pe care-l respiraseră.

— Doamne, cât de neînsemnată este poluarea din New York față de cea din biroul acela ! exclamă Greg.

— Într-adevăr, răspunse Tim. Sunt sigur că scurta noastră vizită o să mai împrospăteze ae-

rul de acolo, îl va pune pe gânduri pe Jason și nu-și va mai asuma riscul să repete ce a făcut.

— Ai fost, într-adevăr, tare. La un moment dat, aproape că mi-a fost teamă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul lui Jason.

— Și tu ai fost bine.

— Cam tăcut, mi se pare.

— Tu erai cel ce vede tot, înțelege tot și nu zice nimic. E un rol foarte frumos.

— De compoziție, pentru că vorbăreț cum sunt...

— Îți promit că te voi lăsa să vorbești pe tot parcursul drumului de întoarcere, îi zise Tim râzând.

Merseră apoi o vreme în tăcere.

— Sper că nu se va hotărî să contraatace, zise Greg, pe gânduri.

Tim ridică din umeri.

— Mai există într-adevăr un oarecare risc, dar ne vom lămuri curând.

Apoi fluierară după un taxi care îi duse la hotel.

*
* *

Greg îl duse pe Tim până la Cripple Creek, dar refuză oferta acestuia de a rămâne peste noapte. Dorea să-și revadă cât mai repede familia și să se întoarcă în Missouri. Tim nu mai insistă. Și el era nerăbdător s-o vadă pe Elizabeth, așa că își înțelegea prietenul.

După ce Greg plecă, Tim observă că mașina tinerei femei nu era acasă. Se hotărî să profite de absența Elizabethei, să facă un duș și să se schimbe. Pătrunse în grabă în casă, își lăsă valiza în antreu și alergă pe scări spre etaj. Când intră în dormitor, parfumul Elizabethei îi gâdilă nările. Își scoase repede hainele și intră în baie.

Jetul puternic al dușului îl făcu să se înfioare din cap până-n picioare. Dormise atât de puțin în ultima vreme, încât oboseala îi apăsa dintr-o dată umerii ca o greutate teribilă.

Se întoarse apoi în cameră ca să se odihnească. Uitându-se la ceas, observă că mai erau două ore până la cină. Dacă se va odihni o jumătate de oră, aceasta îl va ajuta să fie odihnit când Elizabeth se va întoarce. Se întinse și închise ochii. După câteva secunde, se cufundă într-un somn fără vise.

CAPITOLUL XI

Tim fu smuls din somnul său de două buze răcoroase care se lipiră de ale lui. Deschise brusc ochii și recunoscu privirea verde ca smaraldul care o căuta pe a lui. Simți șuvițele de păr arămiu mângâindu-i umerii.

— Am inventat o nouă poveste cu zâne, murmură Elizabeth la urechea lui. Prințesa pătrunde într-o încăpere necunoscută a palatului său și-l descoperă pe prinț dormind, scăldat de lumina caldă a apusului de soare. Sunt o sută de ani de când doarme așa, așteptând-o pe cea care îl va dezlega de blestemul lui. Prințesa se apleacă, îl sărută...

— ... și prințul se trezește. Dar când o vede pe frumoasa prințesă, nu-și crede ochilor.

— Ea-l sărută atunci încă o dată pentru a-l convinge că nu visează.

Și Elizabeth făcu întocmai cum spusese. De data aceasta, Tim o cuprinse cu brațele și o strânse la piept. Se sărutară îndelung, pătimaș și rămaseră multe minute privindu-se.

— Dacă aș fi știut că vei sărbători atât de plăcut întoarcerea mea, zise Tim zâmbind, aș fi venit mult mai devreme.

Elizabeth dădu încetişor din cap.

— Eu nu sunt pe cale să-ţi urez bun-venit, Tim.

El se crispă. Elizabeth voia oare să-i spună adio ?

— Ce vrei să spui ?

— Că sărutându-te, ţi-am făcut o vrajă. Începând din această clipă, tu nu vei mai putea să mă părăseşti.

Tim îşi strînse inima luând-o razna, dar nu spuse nimic. Probabil că interpretase greşit cuvintele soţiei lui. O privi întrebător, încercând să pătrundă misterul indescifrabil de pe faţa ei.

— Nu te voi mai lăsa să pleci, repetă ea.

Ascunzându-şi emoţia ce-l sufoca, Tim îi răspunse pe un ton prefăcut glumeţ :

— Vrei să spui că farmecul meu natural, completat cu puterea mea de convingere, te-au făcut în sfârşit să te răzgândeşti ?

— Exact !

Buimăcit, el nu reacţionă.

— Pari dezamăgit, reluă Elizabeth.

— Eu ? Dar... din contră ! Niciodată în viaţa mea n-am fost mai fericit, chiar dacă nu înţeleg prea bine ce mi se întâmplă.

— Adevărat ? murmură ea încetişor.

— Cum aş putea să înţeleg ? Când am plecat, păreai atât de...

— Te iubesc, Tim.

El rămase încremenit, de parcă ar fi suportat un şoc electric.

— Tu... tu mă iubeşti ? bolborosi el după lungi secunde de tăcere. Dar... de când ?

Elizabeth nu se gândi prea mult.

— Chiar din prima zi, în camera aceea de spital a bunicului.

— Mi-ai spus totuși că...

— Văzându-te, continuă ea fără să-l asculte, am înțeles ceea ce mama mea încercase adesea să-mi explice în legătură cu tatăl meu. Ca și ea, am avut și eu deodată impresia că te cunoșteam dintotdeauna, că te așteptasem toată viața mea.

— Ai acceptat deci să te măriți cu mine pentru că...

— Pentru că te iubeam și a pretinde contrariul ar fi o minciună.

Tim îi aruncă o privire plină de recunoștință. În absența lui, Elizabeth depusese un efort uriaș pentru a analiza situația dintr-un alt unghi și pentru a-și învinge teama. Și, din moment ce ea îi vorbise fără ocolișuri, era de datoria lui să se arate la fel de sincer.

— Totuși, mai târziu, m-ai mințit spunând că ne înțeleseserăm să ne despărțim după moartea lui Charlie. Și ai profitat de amnezia mea pentru a-mi zăpăci mințile.

Elizabeth roși.

— Este evident că ți-ai recăpătat memoria.

— Într-adevăr. Începând de ieri, îmi amintesc totul. Știu, de exemplu, că eram foarte fericiți înainte de a cădea de pe cal și că... făceam adeseori dragoste. De ce ai afirmat contrariul ?

— Pentru că, în dimineața când te-ai trezit fără să-ți amintești măcar cine sunt, am crezut că toată viața mea s-a prăbușit. M-am simțit atât de singură, atât de nefericită ! Complet abandonată.

— Cum ai putut să te gândești la asta ? Amnezia mea nu depindea de voința mea.

— Tocmai ! Înainte, te prefăceai că mă iubești pentru că bunicul ți-o ceruse, dar după ce ai uitat de înțelegerea cu el, ai redevenit natural și m-ai considerat ca pe o străină, așa cum fusesem mereu în ochii tăi. Atunci m-am hotărât să mă retrag și să mă despart de tine. Căsătoria noastră fusese o nebunie și din moment ce soarta îmi oferea ocazia să reîncep de la zero, am acceptat-o.

Se strânse la pieptul lui fremătând.

— Voiam de asemeni să-ți redau libertatea.

— Ce vrei să spui ?

— Dacă mă uitaseși, îmi spuneam eu, înseamnă că niciodată nu m-ai iubit. Îți aminteai de toată lumea : de bunicul, de patronul tău, de prieteni și chiar de doamna Brodie. Dar nu de mine. Pe ei nu-i priveai cu același aer năuc cu care mă priveai pe mine de fiecare dată. Când îți surprindeam privirea care se ferea de a mea, aveam impresia că mă aflu în fața adevăratului Tim Walker, cel care s-a căsătorit cu mine din prietenie față de bunicul și care acum regreta.

— Elizabeth...

— Lasă-mă să termin. Promisiunile pe care i le făcuseși lui Charlie îți dispăruseră din minte și, în felul acesta, eu aveam șansa să te surprind așa cum erai tu, cel adevărat.

Tim dădu cu hotărâre din cap.

— Charlie nu mi-a cerut niciodată să mă căsătoresc cu tine, îți jur.

— Ți-a cerut totuși să mă protejezi, să ai grijă de mine.

— Nu-i același lucru ! Eu am avut ideea să mă căsătoresc cu tine. Eu singur.

Elizabeth oftă adânc.

— Crezând că vine din partea bunicului meu, mă hotărâsem să te dezleg de orice obligație.

— Aveai și alte motive să crezi că nu te iubesc și că m-am căsătorit cu tine împotriva voinței mele ?

— Mi-au venit în minte unele cuvinte ale bunicului. Spusese într-o zi, vorbind cu un prieten despre tine, că nu suporți să stai mai mult de cincisprezece zile într-un loc și că nu-ți știa nici o legătură cu vreo femeie.

Tim râse.

— Ai fi preferat să afli că sunt unul dintre cei ce colecționează aventuri ?

Dar Elizabeth îi aruncă o privire atât de gravă încât redeveni serios.

— Înainte să te întâlnesc, eram un singuratic, fără nici o legătură personală, în afară de Charlie, Greg și Bradi. Oricum, în profesia mea nu prea-ți poți permite legături sentimentale durabile. Plecam în misiune cu mintea limpede, liniștit că nimeni nu-și va face griji în lipsa mea. Fără îndoială că din toate aceste motive nu m-am atașat niciodată de vreo femeie.

Elizabeth dădu din cap, gânditoare.

— Și ai avut dreptate. În timpul acestor ultime patruzeci și opt de ore, m-am întrebat tot timpul unde erai și am fost îngrijorată pentru tine.

— Îți voi explica totul mai târziu. Deocamdată, e timpul să ne ducem la cină.

— Cum poate să-ţi fie foame într-un asemenea moment ? întrebă ea, simţind că Tim se eschivează.

Dar cum el nu-i răspunse, se ridică şi ea fără să mai insiste.

*
* *

După ce mâncară, Elizabeth îi prinse cu tandreţe mâna lui Tim.

— Îţi mai aminteşti cearta noastră care a precedat accidentul tău ?

— Da. Era ceva în legătură cu... Lisa Barry.

— M-am simţit după aceea îngrozitor de vinovată. Pentru că din cauza mea ai plecat ca un nebun şi ai căzut de pe cal. M-am gândit atunci toată noaptea la ce îmi spuseseşi şi, a doua zi, i-am spus adevărul bunicului.

Tim îi înlănţui degetele.

— Şi cum a reacţionat ?

— Aşa cum prevăzuseşi tu. Era nebun de fericire. Niciodată nu-l mai văzusem atât de mândru. Dar, în mod ciudat, nu mi s-a părut mirat peste măsură.

Tim îşi cufundă deodată privirea în cea a Elizabethei şi o flacără licări în ochii săi.

— Ce-ar fi să ne ducem la culcare ?

Ea-şi privi ceasul.

— Este abia ora nouă.

— Nu-mi pasă. Vreau să te simt lângă mine.

— Fără cafea ?

— Fără cafea.

Elizabeth se ridică și se îndreptară amândoi spre scară, tandru înlănțuiți.

Tânăra femeie își dădu seama atunci că Tim încă nu-i dezvăluise unde-și petrecuse ultimele două zile împreună cu Greg și de ce acesta plecase atât de repede de la Cripple Creek. Dar nu dorea să afle acum... La urma-urmei, important era că se întorsese. Restul putea să mai aștepte. Nu aveau ei acum întreaga viață înaintea lor ?

Înainte de a trece pragul camerei lor, ea-și întoarse brusc privirea spre el. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el o strânse la piept și-i murmură duios la ureche :

— Nu te voi mai părăsi, Elizabeth. De altfel, după ce m-am îndrăgostit de două ori de tine, și după ce am fost victima unui sărut vrăjit, cum aș mai putea să te părăsesc ?

EPILOG

Elizabeth se pierdu în contemplarea câmpiei presărate cu flori sălbatice care se întindea în fața ei cât vedeai cu ochii.

Iubise întotdeauna această colină mică, unde se refugia pe vremea vacanțelor ei de adolescentă, pentru a găsi singurătatea și reculegerea.

Se așeză pe covorul de mușchi și plecă privirea spre plicul pe care îl ținea în mână. Înăuntrul lui se afla scrisoarea bunicului său pe care Neil Swanson i-o dăduse în ziua citirii testamentului. Elizabeth o știa de acum pe dinafară, dar, la această primă comemorare a morții bunicului său, simțise nevoia să vină aici, sub copacii pădurii de la Cripple Creek și să recitească această scrisoare care reprezenta ultima ei legătură cu el.

Scoase foile din plic și inima începu să-i bată cu putere la vederea scrisului larg, viguros, pe care boala aproape că nu reușise să-l modifice. Apoi începu să recitească încet.

*
* *

„Draga mea Elizabeth,

Nici un cuvânt n-ar putea exprima bucuria pe care am resimțit-o adineaori, în timpul celebrării căsătoriei tale cu prietenul meu Tim Walker. Este de acum multă vreme de când îl cunosc pe Tim și-l iubesc ca pe copilul meu. E un om integru și loial, așa cum am visat să întâlnești și tu într-o zi. Întâmplarea și dragostea au făcut să vă întâlniți și să vă uniți, slavă Domnului ! Până acum, nu l-am văzut niciodată reacționând astfel în fața unei femei. Știu că va avea grijă de tine așa cum am avut eu și voi putea părăsi această lume cu inima împăcată.

Îți amintești probabil de discuția pe care am avut-o acum câteva luni despre Cripple Creek. În ceea ce mă privește, eu n-am uitat refuzul tău categoric de a moșteni proprietatea după moartea mea, dar cu toate astea m-am hotărât să ți-o las ție. Îmi imaginez deci cu ușurință tulburarea ta în ziua când Neil va citi testamentul meu. Înainte de a lua orice hotărâre, îți cer să citești cu atenție ceea ce urmează.

Cu toată averea mea și în ciuda afacerilor prospere, nu am ținut niciodată cu adevărat decât la un singur lucru : Cripple Creek. După cum știi, este locul în care m-am născut și unde am crescut. Mai târziu, am investit sume enorme și o energie uriașă pentru a transforma o parte a domeniului în fermă și am reușit dincolo de orice așteptări. De aceea n-aș vrea ca, după atâtea eforturi, Cripple Creek să cadă în mâinile altora. În viziunea mea, tu ești singura persoană demnă de a-l moșteni. Visez ca tu să-ți întemeiezi o familie și să trăiești fericită alături de Tim și de viitorii tăi copii. Am luat deci măsurile necesare

pentru ca nimeni să nu-mi poată ataca testamentul. În cazul în care aceste măsuri vor fi insuficiente, știu că Tim se va pricepe să stăpânească situația.

Înainte de a te părăsi, draga mea nepoată, vreau să-ți mulțumesc că m-ai smuls din singurătatea care, până să apari tu, a fost singura prietenă din viața mea. Din dimineața aceea binecuvântată în care te-am întâlnit, n-a trecut o zi în care să nu-i mulțumesc Domnului pentru darul pe care mi l-a făcut. Am vrut ca eu să-ți aduc dragostea pe care Chuck al meu ți-ar fi arătat-o dacă ar fi avut imensa bucurie de a te fi cunoscut și cu care mama ta te-a învăluit până la moartea ei.

Îți cunosc mândria și teama de a fi rănită. Dar dacă nu te vei teme să dăruiești dragoste și dacă sentimentul tău este sincer, vei fi răsplătită însutit. Acum că dragostea a apărut în viața ta sub înfățișarea lui Tim Walker, n-o mai lăsa să plece. Îți doresc să fii fericită, așa cum meriți, draga mea copilă, și te îmbrățișez pentru ultima oară cu toată tandrețea mea.

Bunicul tău care te iubește"

*
* *

În timp ce Elizabeth așeza la loc foile, auzi un zgomot de pași în preajma ei. Ștergându-și pe furiș ochii plini de lacrimi, se întoarse. Tim, cu un copilaș așezat confortabil în brațele sale, urca zâmbind colina.

— Îmi pare rău că te deranjez, draga mea, dar fetița ta nu vrea să știe că încă nu e ora mesei. Degeaba i-am explicat eu că este abia o oră de când a supt ultima dată, nu vrea să audă și plânge de parcă ar fi subalimentată.

Ajuns lângă soția lui, îngenunche, i-o întinse pe micuță și se lăsă să cadă pe iarbă. Jessica scotea niște țipete nerăbdătoare, în timp ce Elizabeth își descheia bluza. Copilul se lipi atunci de sânul ei și începu să sugă cu lăcomie și plăcere.

— Copilul ăsta e un nesătul, zise Tim privindu-l cu un aer prefăcut îngrijorat. Și are un caracter insuportabil. Cum de poate avea de pe acum o personalitate atât de puternică ?

Îi aruncă Elizabethei o privire amuzată.

— De fapt, nu e deloc de mirare, cu mama pe care o are...

Tânăra femeie se aplecă încetișor spre el și, în loc de răspuns, îl sărută tandru în colțul buzelor. Tim clipi des.

— Nu-mi vine să cred că sunt atât de fericit.

Apoi se sprijini de Elizabeth și aruncă o privire plină de încântare în jurul său.

— Priveliștea asta e minunată. Înțeleg de ce îți place să vii aici.

Elizabeth oftă.

— Mie și bunicului ne plăcea să petrecem ore întregi aici. Vara, în timpul vacanțelor, plecam spre prânz de acasă, mâncam aici la iarbă verde și rămâneam ore întregi să vorbim, să ne odihnim, să ascultăm cântecul păsărilor.

Tim observă atunci plicul care alunecase de pe genunchii Elizabethei și-l recunoscu imediat. În ziua în care se născuse Jessica, Elizabeth i-l

dăduse fără să spună o vorbă şi el citise scrisoarea în faţa ei, cu inima răvăşită de delicateţea acestui gest. Apoi i-o înapoiase, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, amintindu-şi de prietenul lui. Până la ultima suflare, Charlie crezuse în el şi azi, faptele îi dădeau dreptate. Da, Charlie îl cunoscuse întotdeauna mai bine ca oricine.

Tim ridică privirea spre soţia lui. Aceasta avea capul plecat asupra Jessicăi şi o învăluia cu o privire plină de tandreţe. Tim zâmbi văzând acest tablou care îl mişca până în străfundul sufletului.

Elizabeth era iubirea lui, femeia vieţii lui. Pentru ea, îi învinsese pe fraţii Barringer care n-au mai îndrăznit să se manifeste de când îi vizitase el împreună cu Greg la New York. Termenul de prescripţie fiind de acum depăşit, Cripple Creek aparţinea în mod oficial Elizabethei, şi Tim ştia că ea nu mai avea de ce să se teamă. Da, era fericit şi nu-şi imagina acum nimic mai frumos decât să-şi petreacă alături de ea tot restul vieţii.

— SFÂRŞIT —

Dat la culeş 10.08.1996. Bun de tipar 27.08.1996
Coli tipo 10. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 50 g/m2
Apărut 1996

Tiparul executat sub cd. nr. 40460 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Smuls din somn de o violentă durere de cap, Tim Walker se răsuci gemând în patul său.

— Ți-e rău ? îl întrebă o voce limpede, plăcută. În semiobscuritatea camerei, Tim desluși o siluetă ce coborî din pat. Femeia deschise o ușă ascunsă de o draperie grea roșie și ieși din încăpere. Cu mintea tulbure, Tim privi în jurul său, văzând camera bogat mobilată, fără a o recunoaște. Unde se afla ? Și cine era această femeie ? El era celibatar și nu știa să fi avut în prezent vreo legătură. Din ce în ce mai descumpănit, o văzu revenind și întinzându-i un pahar cu apă și niște pastile.

Cum de putea acest om să-i ocupe în așa măsură gândurile ? Nici nu se trezise de cinci minute și deja toate gândurile îi zburau spre el. Totuși, nu putea spune că nu încercase să-l îndepărteze prin toate mijloacele.

THE BEST

ISBN 973-580-090-X

Lei 2549 + 51 T.L. = 2600